

Alfred Rosenberg

Judarnas väg genom tiderna

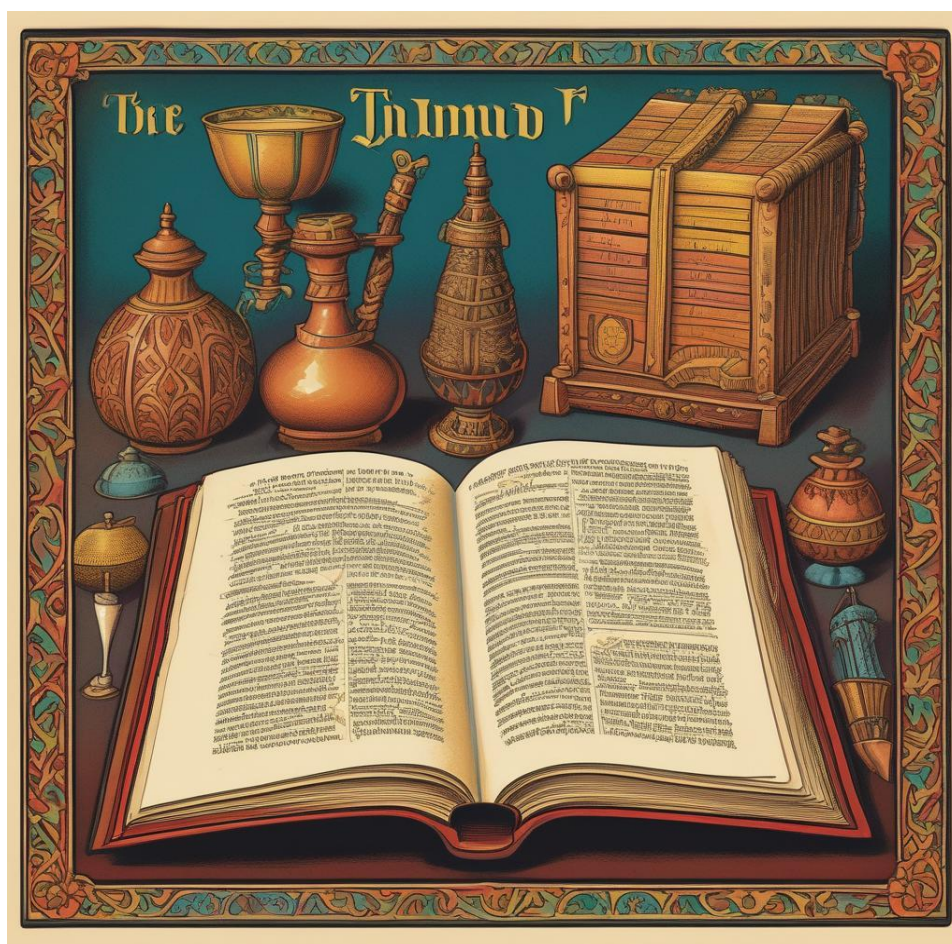
plus

Omoral i Talmud

plus

Dr. J. Pohl

Talmud Ande

Judarnas väg genom tiderna

Förord i original

"Judarnas spår" var min första uppsats, skriven 1919, den utkom 1920. Eftersom de relevanta debatterna fann direkt intresse i den senare kampen, återpublicerades den inte längre efter den första upplagan. Men i dag, när alla frågor kräver djupare forskning för att kunna behandlas i undervisningen, kommer denna uppsats, som skrevs för 18 år sedan, att bidra med sin del till kunskapen om juden och hans spår genom tiderna, eftersom den till största delen bygger på judiska källor, som tidigare var okända för antijudaismen. Jag har här - bortsett från stilistiska kontroller - inte behövt göra några korrigeringar, eftersom nästan allt har bearbetats av mig själv. Några personangrepp mot politiker i de avslutande kapitlen skulle kunna tonas ned, några idéhistoriska avsnitt förkortas.

Så jag hoppas att den nya utgåvan kommer att vara till nytta för kunskapen om den judiska naturens oföränderlighet. För framtiden hänger allt på att kommande generationer förstår den djupa nödvändigheten av vår tids kamp så att de inte blir trötta och svaga som de som var före oss.

A.R.
Berlin, mars 1937.

Allmänna frågor

Diaspora

Det borde egentligen vara överflödigt att i dag fortfarande slösa ord på hur judarnas globala utbredning ser ut, men slagord tycks, när de väl har slagits fast, ha en oöverstiglig fram- och livskraft. Det sägs fortfarande, även bland människor som har tagit ställning i judefrågan, att judarna trots allt tvingades lämna sitt hemland, att man först släpade dem till Babylon och senare till Rom. Båda dessa alltid nämnda fall är helt sanna, men de är också de enda. För redan långt före Jerusalems förstörelse och redan långt före Kristi födelse, se judarna levde utspridda bland alla de länder som då var kända. (Redan före exilen finns det t.ex. bevis för judiska bankhus i Mesopotamien). Från Babylon gjorde de en pilgrimsfärd på egen hand mot öster, samtidigt som de redan bodde på de joniska öarna, i Mindre Asien och, om man får tro profeterna, i Spanien, dit de hade kommit med fenicierna.

Men informationen från denna tid är fortfarande knapphändig; men rapporter från senare tider visar att judarna i tusental föredrog att lämna sitt hemland, där man trots allt var tvungen att på gott och ont sysselsätta sig med odlingar och vingårdar och ägna sig åt enklare och mer lönsamma sysselsättningar. Mer om det senare, men låt oss bara konstatera att judarna till en början grundade permanenta kolonier hos fenicierna, nämligen i Tyros och Sidon. De spred sig också till resten av Syrien och var särskilt många i Antiochia, Seleukia, Laodicea och Damaskus. De lockades vidare till Mindre Asien, där de sökte bostad både längs karavanleden och i halvöns kuststäder. Så bodde de i Kapadozien, i Phrygien, i Tarsus, Tralles. På de joniska öarna var de särskilt talrika i Smyrna, Efesos, Milet samt i Halikarnassos och Knidos. Deras kolonier spred sig över Cypern, Rhodos, Delos, Paros, Kreta, Thessaloniki, Korinth, Sparta och Attika.

I Italien är det från Rom som vi har den första tillförlitliga informationen från år 139 före Kristus. Även här måste judarna ha varit bosatta långt tidigare för att kunna bilda ett större samhälle som fanns redan då. I Nordafrikas städer, särskilt Egyptens, bodde judarna också i större antal. Här drogs de främst till Alexandria, och de bildade snart redan en stark minoritet inom hela samhället. Tack vare Ptolemaios Lagis toleranta regering fick judarna bo överallt, - och så sluter sig ringen av judiska bosättningar runt hela Medelhavet. Kolonierna håller nära kontakt med varandra, drar till sig nya bosättare från Palestina, avancerar allt längre längs handelsvägarna, så då har Strabon rätt, om han påstår att det vid Kristi tid inte längre fanns någon stad som inte beboddes - och dominerades - av judarna.

Dessa korta indikationer, som kan mångfaldigas om så önskas, bör påpeka: för det första att den judiska emigrationen från Palestina, som började redan under antiken, blev allt större, och för det andra att denna emigration var *frivillig*. Inget folk hade bett judarna, än mindre tvingat dem, att bosätta sig mitt ibland dem; nej, som om de vore besatta av en demon flyttade judarna från ett land till ett annat, och "efter några århundraden", som den judiske historikern Herzfeld rapporterar, "och överhuvudtaget utan något synligt tvång utifrån, var judarna bosatta i alla landskap från Medien till Rom, från Pontus till Persiska viken, från Makedonien till Etiopien, och det fanns inom denna enorma landregion ingen betydande handelsstad där judar inte var representerade".

Handel och ocker

Det utrymme som står till vårt förfogande tillåter oss inte att närmare följa benägenheten att handla i den judiska andens historia i detalj och ner till det mest avlägsna förflutna, där den skulle kunna följas närmare. Det bör bara sägas att denna benägenhet inte har varit resultatet av en påstådd våldsamt uteslutning av judarna från folkets sida, utan att den alltid har varit en ständig drivkraft i det judiska livet. I och för sig kan ingen som helst förebråelse härigenom uttalas, ty handel och kommers är nödvändiga inslag i vår existens, men mycket kan invändas mot den judiska affärsandans natur, om detta mer senare.

Faktum är att redan på Salomos tid, och förmodligen redan mycket tidigare, ledde livliga karavanvägar genom Palestina till Babylon, att Salomo tog ut tribut av de genomresande köpmännen, att han anlade basarer i Damaskus och andra städer, att hästhandeln med Egypten redan på hans tid hade fått stor omfattning, att man slutligen tillsammans med fenicierna företog den berömda resan till det mystiska Ofir, guldlandet i fjärran östern. Förutom huvudrutten, som gick från Damaskus genom Jisreel-slätten till Acco-bukten, fanns det också andra ofta besökta handelsvägar. En av dem ledde från Scytopolis till Sichem, den andra över Genäa likaså till Sichem och därifrån till Jerusalem. Mellan denna stad och hamnstaden Ailat pågick en intensiv handel; en annan väg gick till sjöfartsstaden Joppe. Judarna har alltid bedrivit en aktiv mellanhandshandel längs dessa handelsleder, och många av dem var tvungna att sysselsätta sig på andra sätt för att kunna existera i landet.

När de nu fördes i exil öppnades nya möjligheter för den judiska handelsandan. På kort tid uppnådde många av dem, särskilt bland de toleranta perserna som helt ägnade sig åt växtodling, stor rikedom. Och när klagosångerna över det förlorade hemlandet äntligen hade gått i uppfyllelse, var det inte hela folket som flyttade tillbaka till Palestina, utan bara de fattiga och "fromma", som tvingades till det och som utgjorde den mindre delen av de fördrivna. De som stannade kvar drev sina handels- och bankverksamheter allt längre österut och alla stannade kvar i främmande länder.

De återvändande fann ett glest befolkat land som väntade på energisk uppodling. Om då även judarna med nödvändighet skulle ha tagit itu med det, var det inte alls vad de hade i åtanke, vilket

den snart påbörjade massutvandringen till de ovan nämnda länderna utgjorde det bästa beviset för.

Den stora lögn som vi gång på gång blir daltade med består i påståendet att juden genom spridnings- och hindringslagarna hade utestängts från all annan verksamhet än handel och därför nödvändigtvis måste övergå till penningutlåning. Tvärtom: juden emigrerade därför att han hoppades finna den bästa jorden för denna vinst i främmande länder. Därför är det ingen tillfällighet att det var just i de stora handelscentrumen som de mest välmående judiska kolonierna fanns, ty om judens hjärta hade längtat efter arbete, skulle han ha flyttat till ett land med bördig jord och inte till steniga öar och trånga hamnområden. Han kan dra fram hur många exempel som helst på detta uråldriga faktum från alla tider och länder. I Spaniens baskiska länder fanns det till exempel fortfarande få städer. I syfte att stimulera handeln i dessa provinser upphöjde Sancho den vise (1189) gamla Gasteiz till stad och utfärdade ett påbud enligt vilket alla utlänningar som sålde sina varor kunde bo där utan några som helst bördor. Resultatet blev att ett gäng judar från alla delar av Spanien omedelbart flyttade dit för att inte missa det gynnsamma tillfället. När Abbas Sophir i Persien ville återuppliva ekonomin i sitt krigshärjade land beviljade han utländska köpmän betydande privilegier. Resultatet blev även här att, förutom andra människor, främst judar strömmade in från alla områden. Det gick precis likadant till i Polen, Böhmen och andra stater. Juden hade ingen känsla av hemland, kunde ingenstans förvärva något sådant, längtade inte heller efter det och rörde sig som en evig vandrare överallt där mellanhandernas affärer och ocker kunde blomstra.

Här finns ett obestriddigt karaktärsdrag, som med tiden utvecklades alltmer rigoröst, men som inte på något sätt påtvingades juden av onda människor. Liksom anglosaxaren, skandinav och tysken flyttade till främmande länder för att göra folkfattiga områden bördiga, liksom de byggde sina gårdar och med plogen i hand byggde sitt liv i främmande länder (bröder av annan natur som under tiden forskade på jorden och kosmos), så drogs juden oemotståndligt in i hamnstädernas färgstarka myller, valutaväxlingskontoren och de årliga marknaderna.

Judarna var som sagt starkt involverade i den babyloniska handeln, som förde kinesiska och indiska produkter till väst och försåg marknaderna i Medelhavsområdet med sina egna dyrbara varor. De många handelsmästare som omnämns har dock det allra sämsta ryktet. Babylons tre städer är särskilt ökända och detta hade sin grund i den judiska handelsaktiviteten. Judarna var ivrigt tillsammans med fenicierna, men de hamnade ofta i bittert gräl med sina rasliga halvbröder. I Alexandria steg de genom sin sluga handel och sina penningaffärer upp till landets finanskungar, blev skatteindrivare, lånade med nödvändighet ut pengar även till kungar (de gjorde t.ex. en valutaväxling åt Agrippa) och fick de mest inflytelserika posterna vid hovet. På grund av denna judiska makt kom det till flera folkliga uppror, särskilt år 116 blev de illa åtgångna, men de startade om sina affärer med stor ihärdighet och de hade snart återfått sitt gamla inflytande igen.

Och precis som i Alexandria levde judarna på en livlig mellanhandsaffär på Kyrene, i Etiopien (där en jude ska ha varit drottning Kandakes skattmästare, Apostlarna 8, 27), i Arabien, runt Svarta havet, på de grekiska öarna, där de utmärkte sig särskilt inom slavhandeln.

Kort sagt följde judarna, från historisk tid och framåt, Talmuds klassiska uttalande, traktat Jebamot Fol. 66a: "Gör 100 fl. i handel så att man dagligen njuter av kött och vin, men 100 fl. i växtodling betyder knappast salt och grönsaker."

Och när Rabbi Eleazar såg en åker där man planterade kål och rödbetor sa han: "Även om man skulle vilja plantera grönsaker i långa rader, är handeln bättre än du." När Rabbi en gång gick mellan raderna och såg att de svängde fram och tillbaka, sa han: "Sväng bara på, handeln är bättre än du."

Ocker och svindel har alltid stått på dagordningen; man borde läsa mer allvarligt hos profeterna, som inte drar sig för att klaga på dessa egenskaper. Talmuds återkommande uppmaningar till ärlighet hedrar förvisso predikanten, men visar tydligt att de inte hörsammades. (Dessutom gäller de bara judar sinsemellan.) Och om det krävdes att man inte skulle göra vikter av metall, eftersom den slits bort (!), utan av hård sten eller glas, och att man skulle göra detta i salt, eftersom det

kommer att nafsas på det där, då saknar inte dessa bud (eller ska man säga förslag?) en viss komik och stämmer överens med Hosea, när han säger: "Kanaan har bedrägliga vågar till hands, det älskar att dra fördel."

Om man tar reseskildringarna från olika tider i beaktande, så möter man den ständigt återkommande manifestationen att invånarna i alla länder där judarna fanns i stort antal alla var fulla av klagomål över judarnas bedrägliga handel och outhärdliga ocker. Och om judar och blinda judevänner dessutom alltid är beredda att förklara detta med ren avundsjuka, så spekulerar detta fortfarande i läsarnas alltför stora barnslighet. Om judarnas framträdande ger samma resultat *överallt*, då måste det finnas en annan orsak än missnöje hos landets invånare. Men vi behöver inte ta vår tillflykt till denna teoretiska insikt, ty fakta från alla tider är för det mesta så väl underbyggda och så talrika att man kan öppna den första bästa bok som stöd för nämnda uppfattning och hellre motstå än behöva söka i överflödet.

När judarna, som vi berättat om ovan, flyttade in i städerna i de spanska baskerna för att öka handeln enligt Sancho den vises vilja, fann de det bekvämare att låna ut sina pengar med ränta till de fattiga bönderna och stadsborna för deras företag. Men eftersom räntan av naturliga skäl var hög blev baskerna tvungna att pantsätta sina ägodelar och blev alltmer beroende. Deras känsla av självständighet gjorde snart uppror mot de utländska inkräkterna som bara var ute efter ocker, och rådet i staden Viktoria vände sig direkt med en begäran om skydd till kungen, som då också utfärdade en förordning enligt vilken judarna förbjöds att ägna sig åt skuldebrev, "eftersom, om det skulle fortsätta på det sättet, den största skadan skulle uppstå för de kristna medborgarna, staden skulle till och med bli helt avfolkad" (1332).

I Persien, dit, som vi har sett, många utlänningar också hade lockats, "hade judarna genom sina medel och knep sugit ut och utarmat de inhemska undersåtarna så att ropen till och med nådde kejsaren själv", rapporterar en krönikör och tillägger, "att statsministern länge funderade på hur han skulle kunna bli av med judarna utan att stöta sig med de andra utlänningarna".

I Konstantinopel hade judarna bosatt sig i stort antal, där de också hade uppnått stora rikedomar. "Det mesta av pengarna", rapporterar Tavernier, "finns i kejsarens och judarnas händer; men jag förstår de judar som bor i Konstantinopel. För de som bor i provinserna är ett eländigt folk, till och med mer eländigt än de kristna, eftersom de inte odlar jorden, och eftersom de inte räknar med något annat än att köpslå, kan de inte alla tjäna tillräckligt på handel." Judarna förskotterar Bassa-pengar, som det visar sig, ofta falska mynt, de övervakar tullsystemet, "även om de huvudsakligen lurar de kristna", de har likaså arrende på tullen i Syrien, Palestina och Egypten, och Sargredo ger sitt intryck med följande starka ord: "Girigheten i Konstantinopel är som en låg prostituerad, vars hallick judarna är."

Hur det gick i Portugal och Frankrike kommer att diskuteras senare; när det gäller Spanien var judarna där redan under de tidigaste tiderna kända som de mest skrupelfria slavhandlarna, förtryckte landets invånare genom sina omätliga pengar och lyckades slå ner de lagar som antogs för att skydda de kristna eller för att förhindra deras avrättning. Till sist tillgrip man de rigorösa åtgärderna tvångsdop och landsförvisning. Det gav naturligtvis ingenting, och vi ser under århundraden upp- och nedgångar i guldets kamp mot civilrätten, åtföljd av religiös fanatism på båda sidor.

"Sedan urminnes tider", skriver en judisk historiker, "har judarna ägnat sig åt penning- och valutaväxlingsverksamhet, som av antijudiska krönikörer fick namnet ocker." Historikern medger i början av sitt arbete att judarna "behandlades på samma sätt som andra medborgare, ja, till och med åtnjöt särskilda rättigheter [Infanzonen-Recht]", så ocker är inte resultatet av fientlighet mot judarna, utan snarare, som på andra håll också, har många krönikörers fientlighet mot judar blivit ett resultat av ocker.

"Var fanns det under medeltiden en mer välbesökt slavmarknad än i Tudela?", proklamerar Kayserling stolt och fortsätter: "Handeln med judar bedrevs av Spaniens judar sedan urminnes tider; den blev större och viktigare här än i halvöns övriga riken och förblev oförminskad här ända fram till modernas totala nederlag, eller om man så vill, ända fram till judarnas fördrivning.

Denna slavhandel hjälpte sedan Tudela till "rangen av en viktig handelsstad". Men hela handeln blir särskilt pikant genom att det nästan bara var morer som fick uppleva slavhandelns lycka, alltså just ättlingarna till de män som förrädiskt hade kallat judarna till landet århundraden tidigare. Men ödet fullbordade sig självt, för som Heman rapporterar i det nämnda verket, när det sista mooriska riket hade störtats, beslutades om utvisning av judarna.

I Rom, en stad som hade varit ett centrum för politiska och religiösa strider genom alla århundraden, där erövrare passerade revy och där inbördeskrig stod på dagordningen, var judarnas liv naturligtvis inte särskilt lugnt. Även där var kejsare och påvar tvungna att ta itu med den judiska frågan. Antingen måste deras fri- och rättigheter bekräftas eller så måste (t.ex. vid det fjärde Laterankonciliet 1215) bestämmelser antas mot det judiska ockerbruket, eller så måste judarna tvingas att betala den vägrade tiondelen, förbjudas att överträda prästerna, deras stadgar ställas under domstol etc. Judarna var redan tidigt rika jordägare, men inte för att själva arbeta på marken, utan snarare, som Vogelstein-Rieger rapporterar: "Slavhandeln främjades så ivrigt (särskilt många slavar importerades från galliska områden) för att rekrytera lämplig arbetskraft till de gods som ägdes av judarna." Den skiftande och ödesdigra historien om judarna i Rom kan inte diskuteras här i mer detalj, indikationerna räcker för att visa att den liknar dem i alla länder.

Även i andra italienska länder uppnådde judarna stor rikedom och makt, så till exempel svor man i Cesena allvarligt att de genom sitt kapital skulle bli herrar över hela staden, vilket inte skulle förvåna en, om man får veta att magistraten var helt nöjd, om de "hebreiska penningutlånaarna" inte tog mer än 20%. Judarna hade blivit så mäktiga i Livorno att de kristna var tvungna att fira lördag för deras skull, på samma sätt i många andra städer.

Venedig, Genua och Florens tycks, åtminstone för en tid, ha varit ett undantag, eftersom det rapporteras om dessa köpmän att de inte stod judarna efter i slughet. Liknande anklagelser som mot judarna riktades också mot lombarderna, t.ex. i Frankrike, där lagar stiftades mot dem. Detta visar att även européer många gånger kunde vara "inte kristna, utan döpta judar", som man uttryckte sig på den tiden. Men just det faktum att man också gjorde motstånd mot langobarderna bevisar att ocker som sådant var en starkt upplevd faktor, att försvaret mot det riktades mot alla som ägnade sig åt det, och att följaktligen det klagosång som spreds över hela världen mot judarnas ocker och judarnas svindel, även om han ekade där skriftliga bevis inte alltid finns omedelbart till hands, har sin välgrundade orsak.

Judarna lyckades och försökte ofta göra sig outhärliga för härskarna genom att de förskottade pengar till dem för deras militära operationer, främjade deras lättsinne och generositet på samma sätt, men i utbyte utverkade hög ränta. Därför försvarade kungarna också judarna överallt, och det krävdes en mycket kraftig upptrappning av folkets oro för att de skulle ge efter för kravet på en begränsning av judarnas särskilda privilegier. De skyddade ofta judarna militärt, som till exempel i Navarra, där en förolämpning mot en jude bestraffades på samma sätt som om den hade riktats mot en spansk storman, där en jude inte kunde gripas på grund av ekonomiska skäl och där han framför allt var befriad från alla varuskatter. I Toledo tilldelade kung Sancho (1170) judarna fästningen som residens för att de skulle få större säkerhet. Till detta kom att judarna inte behövde erlägga en tiondel på de varor som tillföll dem genom arv; om en jude antogs vara skyldig en kristen något, var den kristne tvungen att uppvisa två vittnen, "av vilka minst ett måste vara jude". Tudela gjorde uppror 1235, pacificerades med möda, fick en ny konstitution, tills den gamla svindeln började på nytt.

Kungarna av Navarra var till slut helt utfattiga: de kom hem utan att hitta en supermåltid, de kunde inte betala för den spannmål som de köpt av judarna osv. Om man nu tror att judarna skulle ha tagit den minsta hänsyn till sina välgörarens svåra situation, som visserligen hade stått upp för judarnas rättigheter såväl som sina egna, så misstar man sig rejält. De lyckas ändå göra sig "outhärliga". "Allt levererades som säkerhet: bonden gav sin plog, riddaren sitt slott, kungarna sina juveler, biskopen sin ring."

Så gick det till i alla länder: härskarnas lättsinne och begär efter pompa och ståt kombinerades med judarnas girighet och ocker; de båda kunde bara skiljas åt med våld och folket fick betala.

Därför säger Luther med rätta: "Jag hör sägas att judarna ger stora summor pengar och därför är nyttiga för de styrande; ja, varifrån får de dem? Inte från sina egna, utan från undersåtarnas och de styrandes gods, som de stjäla och rånar genom ocker ... Undersåtarna måste ge pengar och låta sig bli utplundrade av judarna. Judarna måste skratta åt att vi låter oss luras och göras till åtlöje på det sättet." Och en annan tysk gör följande filosofiska iakttagelse av judarnas ocker: "Om man klämmer på en våt svamp, så ger den visserligen vatten, men den har först sugit upp vattnet i sig: en sådan våt svamp är judarna, de ger visserligen något till det allmänna bästa, men de har först sugit ut de kristna genom sitt ocker. Spindlar brukar fångaflugor med sina nät, hysa dem, kokongera dem, men till stor skada för de stackars flugorna, för sedan torkar de ut dem så att de förblir liggande döda. Sådana spindlar är judarna, de ger verkligen lite pengar, låter sig märkas som om de uppträder för det allmänna bästa, men de torkar ut de kristna med sitt ocker. Judarnas pengar, som de ger till det allmänna bästa, är riktiga spindelnät som de kristna hänger kvar på." Mannen hade all anledning att göra sådana melankoliska iakttagelser, för Tyskland har inte varit något undantag i den judiska frågans omloppsbana, och något liknande upprepade sig här i varje större stad som i Tudela, Konstantinopel, i Persien och, som vi har sett, i Portugal och Frankrike.

Än i dag cirkulerar sagan om att judarna skulle ha varit förtryckta och förringade i Tyskland. Detta är absolut inte fallet. De kunde tidigare röra sig fritt här och bosätta sig överallt. Men inte nog med det, jämlikheten med landets invånare gick så långt att judarna endast kunde åtalas av sina egna domare. Det äldsta dokumentet som visar oss denna rättighet som ett gammalt privilegium och bekräftar den på nytt härrör från år 1230. Därtill kommer bestämmelsen att en kristen inte fick väcka talan mot en jude, om han inte kunde uppvisa minst ett judiskt vittne för sig själv. Den judiska domstolens sammanträden ägde vanligen rum i synagogan och även den katolska kyrkans prelater var tvungna att gå dit, om de hade juridiska tvister med judar.

Men judarna lyckades utvidga dessa privilegier till alla områden med en gammal nedärvd fräckhet. I den vitt spridda pantbanksverksamhet som de bedrev skulle det anses tillräckligt om en jude vittnade om ett stulet föremål som han hittat att han hade köpt det på ett ärligt sätt! Vid krav på återlämnande av sin egendom var den laglige ägaren skyldig att betala det pris som den judiske pantägaren påstod sig ha betalat. Goslars lag ger juden, och endast honom, privilegiet att låna ut pengar mot föremål som han visste var stulna. Medan alltså tysken, om han påträffades i besittning av lagligt förvärvat varor, var skyldig att återlämna dem till ägaren utan någon ersättning, hade juden rätt att av honom kräva ett pris som han själv hade bestämt!

Friheten från ocker var det mål som eftersträvades med störst ihärdighet och som oftast också nåddes. Den lagstadgade räntan varierade mellan 33% och 125%, men den faktiskt krävda räntan var ofta mycket högre. Därför ser vi också om och om igen adelsmän, borgare och bönder i det värsta beroendet av judar; en stor mängd dokument vittnar om detta. En greve Walram von Zweibrücken befann sig i händerna på 17 judiska ockrare, i samelstaden Oberwesel namngavs inte mindre än 217 gäldenärer till judarna, greve von Öttingen pantsatte sin guld krona, grevarna Balthasar, Friedrich och Wilhelm von Thüringen är helt i händerna på fem Erfurtjudar. År 1385 har en jude i Ulm 43 skuldbrev att visa upp, medan 55 inteckningar innehas av två judar från Erfurt. När en jude från München flydde och det senare var möjligt att fånga honom, fann man med honom juveler från borgare, adel, ja, kungens silverbestick. Dessa utläggningar skulle kunna fortsätta i flera sidor. Genom ocker och pantverksamhet blev juden sedan också mäktig vid härskarnas och prelaternas hov, där han ofta fungerade som ekonomisk rådgivare och skatteindrivare. Vid sidan av denna hovjude stod nästan en stambo som skriftlärare, som skötte bokföringen på hebreiska och därför ensam hade insikt i och överblick över affärssituationen.

De nödvändiga slutsatserna kan redan ses från dessa korta indikationer. Judarnas makt blev allt större, följaktligen växte ilskan bland folket och en pogrom exploderade. Man ska dock inte tro, som judarna alltid hävdar, att de alltid har blivit fördrivna och illa behandlade av tyskarna. Snarare tvärtom. Juden kunde ha haft alla yrken ända in på 1200-talet, allt stod öppet för honom. Men själv tänkte han inte på att arbeta hand i hand med gojerna, han höll sig strikt åtskild och umgicks med judar endast i den mån det var nödvändigt för handeln. Av något intresse för

värdfolkets natur finns inte ett spår att märka. Att de skrupelfria inkräktarna, tyskarna som också senare blev kallare, plundrade dem kan judarna tillskriva sig själva. Juden var inte heller, som slagordet fortfarande påstår, samhällets paria. Jude och ockrare hade faktiskt blivit synonymer, och föraktet för denna yrkesgrupp var mer än berättigat.

*Och håll inte juden så kär,
Lita inte på honom,
De är din själs tjuv,
Förövaren av dina kvinnor,*

säger en gammal sång uppriktigt, men det kan inte vara tal om ständig misshandel. Pfalzgreven Philipp gick trots allt in i synagogan med sin son, men en jude fick böta tio gulden om han räckte ut tungan mot en bild av jungfru Maria; 1837 fick trots allt en präst i Regensburg fly från två judar som ville mörda honom. Och när det judiska samfundet vägrade att straffa de skyldiga nöjde sig den kristna domstolen med att förbjuda trafik med dem. Enligt en krönikör från Strassburg fick den som förolämpade en jude räkna med strängare straff än den som retade upp en vanlig medborgare. Judarna var redan sedan urminnes tider stadsfullmäktiges och regeringens penningutlånare; folket måste verkligen ha drivits till desperation innan det våldsamt gjorde uppror mot deras makt. Det är en ständigt återkommande händelse: då judarnas styre alltid sammanfaller med det tyska folkets nedgång, deras tillbakadragande med hans uppgång. Efter det andra korståget och vid tiden för digerdöden (i mitten av 1300-talet) nådde Tysklands elände två av sina höjdpunkter. Den laglydige tysken var då inte längre lika motståndskraftig för att inte ge uttryck för sitt tidigare undertryckta raseri och göra sig av med sina parasiter. Vad man berättar om "brunnsförgiftning" etc. från judarnas sida, i syfte att därigenom avslöja "orsaker", är ihålligt pladder, som antingen sprids av människor som inte kan skilja mellan skal och kärna, eller av judar, som vill framställa tyskarna som idiotiska fanatiker (som t.ex. Graetz). Tyskarna hade bittert fått känna på sin egen kropp att de hade en fiende till sitt folk och en skrupelfri exploatör i landet. Att de även under pesten var medvetna om vad det handlade om framgår av en krönikör från Erfurt, som anger som orsak "de oändliga pengar som baroner och riddare, borgare och bönder äger av judarna". Men utbrotten av desperation hjälpte inte alls. För några år senare var förhållandena återigen desamma, slitet med ränta värre än tidigare. Om landet drabbades av krig, den, i den slutliga analysen, judarna hade vinsten. För helt som idag, "alla kommissarier var judar och alla judar kommissarier; judarna har en lag och frihet som kallas att ljuga och bedra, om det bara gynnar dem", lyder ett djupt innerligt tecken från det trettioåriga kriget. "Observationen tränger sig på", säger Liebe, "den perioden av förvirring i det offentliga livet, som omedelbart orsakade en förlamning av det ekonomiska livet och gav ihärdigt affärssinne en möjlighet till hänsynslös aktivitet, har inte varit ofördelaktig för judarna".

Då får man inte glömma att alla förföljelser var undantag, som alltid noterades som sådana, medan det å andra sidan naturligtvis finns mycket glesare rapporter om vardagslivet, och det var ju det som kännetecknade medeltiden. Det uppror, som judiska historiker gjorde av "judemassakrerna", är mycket större; det skulle vara bra att en gång kontrollera hur många människors energi var under tiden mellan plundrade, långsamt sugna torra, hur mycket orapporterad desperation av tyskar ligger mellan dem. Det allmänna föraktet för judisk anda visade sig senare i det så periodvis utskrivna upproret. Hantverksyrkena, som fram till 1200- och 1300-talen stod öppna för judarna, utan att de kände sig tvingade att utöva ett hantverk, stängdes nu för judarna av principiella skäl. Om juden tidigare kunde bo i staden (han föredrog vanligtvis att bo i sitt eget distrikt), följde nu segregation, ghettot, det tidigare existerande tillståndet betraktades nu som norm. Den ockrande juden markerades externt med en spetsig hatt, trafik med honom var inte tillåten etc.

Ändå var denna uteslutning inte så illa, men den var ändå nödvändig på den tiden. Att juden stod allra längst ner på samhällsstegen framgår redan av titeln "blygsam", som även bonden bar

och som en Frankfurtskildring rapporterar: "Det har gått så långt att man frågar dem lika mycket om deras judiska orden som den turkiske kejsaren i Konstantinopel." Abboten av Trithem gör år 1516 följande objektiva uttalande som än idag är så passande och rekommenderas: "Det är förklarligt att en aversion har slagit rot bland hög och låg, lärda och olärda, mot judarnas ocker, och jag godkänner alla lagliga åtgärder för folkets säkerhet mot judarnas ocker. Eller skall t.ex. ett främmande, invaderande folk härska över oss, och då inte genom större styrka, mod och dygd, utan genom pengar, vars förvärv tycks vara det käraste för honom? Men inte genom våldsamma förföljelser och plundringar skall man befria sig från judepesten, utan genom att man befriar judarna från allt ocker och allt skamligt bedrägeri och sätter dem i nyttigt arbete på åkrarna och på arbetsplatserna." Dessa och liknande förslag ledde till intet, liksom på många andra håll. Om man till exempel bläddrar i Nürnbergs annaler och frågar sig vad som då fick borgarna att fördriva judarna år 1499, blir det lakoniska svaret "De bofasta judarna i judarna i Nürnberg hade det ganska bra. De blev arroganta och otyglade. Det överdrivna ocker som de utövade, den omätliga girighet som de gav efter för och den dagliga ökningen gjorde till slut rådet och medborgarna arga att längre härbärgera sådana onda gäster och blodiglar till förfång för handeln." Om det redan tidigare på grund av olika ekonomiska och religiösa frågor hade brutit ut revolter, såg man då att problemet inte skulle lösas på det sättet, och 1499 leddes judarna (för att inget skulle hända dem, under militärt beskydd) ut ur staden, "i vilken de hade suttit så länge och i vilken de hade vunnit så mycket rikedom genom förtärande ocker". Att detta klagomål var helt berättigat kan man redan se av att kejsar Heinrich VII. år 1310 beviljade Nürnbergarna en "tjänst" ["Vergünstigung"], enligt vilken det var förbjudet för judarna att av medborgare ta ut mer än 43 1/3% och av främlingar mer än 55% *veckovis* ränta. Men en trevlig tjänst!

I Tysklands andra städer såg det precis likadant ut och befolkningen skrev under med lättnad, om judarna var tvungna att lämna staden. Så talar predikanten Hartmann Creidius i samband med att judarna fördrivs från *Augsburg*: "Och det är en stor fördel för medborgarna här, som de har framför andra städer, eftersom de förbannade judarna suger blod av den fattige kristne inte bara genom ocker och överpris, utan också genom all slags handel och affärsuppgörelser tar brödet ur munnen på dem, så att många medborgare, tillsammans med hustru och barn, måste sluta i ruin och med tiggarnas käpp."

Det skulle leda för långt att diskutera varje tysk stads historia för sig, och det skulle också vara överflödigt, för samma sak upprepar sig överallt. År 1539 utfärdades ett edikt över hela Tyskland, i vilket det står att läsa att man skulle förbjuda judarna från ocker, att de skulle sättas i kroppsarbete så att de skulle lära sig att tjäna sitt bröd i sitt anletes svett som de kristna. Naturligtvis var allt detta förgäves.

Om man läser rapporter om medeltidens judiska handel, så som den har nedtecknats av tyska krönikörer, så märker man i dem gång på gång deras nya förvåning över den gamla och återigen nyvaknade judiska slugheten, som de har att berätta om. Växelförfalskningar, förfalskade sedlar, vilseledande av oerfarna ungdomar, barn till rika föräldrar, till slöseri, skuldsedlar utgivna på hebreiska, som tas på tro och senare översätts innehöll ingenting annat än en grov mening, byte av paket vid försäljning, där köparna i stället för varor hittar stenar eller halm etc. Ofta läggs en humoristisk anmärkning av skribenten till alla klagomål, som gör narr av tyskarnas pålitlighet, ofta söker han efter bilder för att drastiskt skildra förhållandet mellan judar och kristna, till exempel när det står skrivet: "En hänskare som sätter judar bland sina undersåtar gör samma sak som en godsägare som sätter ut ungfisk i ett dike och sedan kastar in flera stora gäddor som äter upp ynglen; vem är då så dum och gör geten till trädgårdsmästare? Vem skulle trots allt vilja göra en räv till herde för gäss eller kycklingar? Tro mig, kära överordnade, när ni bara vill plåga fattiga människor, då är det bara att sätta judar i era länder."

Det skulle överskrida ramen för denna bok om jag ville förklara allt detta närmare. Låt oss konstatera att i alla tider och i alla länder där judarna har levt i större antal, uppstod samma anspråk från folkets sida över judarnas svindel och judarnas ocker. En ännu mycket viktigare insikt läggs till detta faktum och dess obestridliga rättfärdigande: Om det naturligtvis också fanns

orena element bland de kristna och om det inte rårde någon brist på tjuvar och skurkar, så är alla överens om att fördöma deras svindlerier; judarnas lag gör å andra sidan en uttalad skillnad i judarnas beteende gentemot varandra och gentemot icke-judar.

Judisk moralisk lag

Men att så är fallet råder det inte det minsta tvivel om idag, även om judarna naturligtvis satsar allt på att framställa sig som smorda med humanismens olja. Han lyckades också med detta, för vi gör alla misstaget att se på det judiska förflutna utifrån en germansk eller kristen världsbild och är lätt benägna att där förmedla idéer som judarna var mycket avlägsna från. Om vi t.ex. talar om nästa medmänniska och med det menar vilken människa som helst, då menar juden med det endast judarna. De för oss så mänskliga budorden, som vi möter i Moseböckerna, som också ligger begravda som oaser i väster i Talmud och som vi gärna skulle acceptera som ett möte med något mänskligt även där, innehåller helt enkelt den bittra eftersmaken från den gång på gång betonade åtskillnaden mellan judar och Goyim (icke-judar, hedningar). (I traktaten Baba Kamma Fol. 113 b läser vi: "Det står i 5 Mos 22,3: med alla din broders förlorade saker, vilket betyder: du skall ge tillbaka det till din bror, men du behöver inte ge tillbaka det till en hedning." - Rabbi Chanina har sagt: "Vad betyder det som står skrivet i Lev. 25,17: man skall inte utnyttja sina nästa personer? Svar: med den som du är bunden till i Thora och regler, ska du peeve honom." På andra ställen sägs det att förbudet mot att stjäla bara gäller judar sinsemellan, ja, till och med att det bara gäller stöld av människor.

En riktig klassiker är Jakobs samtal med Rakel som beskrivs i Talmud. Jakob säger till Rakel: "Vill du gifta dig med mig?" Hon svarar: "Ja: "Ja, men min far är en svindlare och du kan inte nå honom." Till detta Jakob: "Jag är hans bror i svindleri." Sedan frågade hon: "Är det då tillåtet att en stor man är stor i bedrägeri?" Till detta han: "Mot de rena visar du dig ren och mot de falska trolös, se Psalm 18,27."

Rabbinerna finner tydligen inget motbjudande i dessa maximer från deras stamfar Jakob, eftersom de upprepar denna berättelse flera gånger med glädje. Inte heller i ett annat avseende är de plågade av skrupler: när Haman säger till Mardochai att man ska glädjas åt en fiendes fall, svarar han: "Det gäller bara för en israelit, men om dig står det i Deut. 33,29: du slår ner dem från deras höjder."

Hela det judiska lagmedvetandet kommer dock inte bara till uttryck i dessa uttalanden och föreskrifter, utan framför allt i berättelsen om en konkret händelse som är målad med synbar glädje: Rabbi Schila tillrättavisade en man som hade varit sambo och legat med en egyptisk kvinna. Samme man gick till kungen och förtalade honom med orden: "Det finns en man bland judarna som dömer utan kungens tillåtelse." Kungen skickade genast en budbärare till honom. När Rabbi Schila kom, talade domarna: "Varför har ni tillrättaviserat den här mannen?" - "För att han har legat med en kvinnlig åsna", blev svaret. "Har du vittnen", frågade de. - "Ja!" sa han. Då kom Elias i mänsklig gestalt och bekräftade det. "Om det är så", fortsatte rabbinerna, "då är han förverkad till döden". På detta svarade rabbinen: "Sedan den dag då vi drevs ut ur vårt land har vi rätt att döda, men ni kan göra vad ni vill med honom." Medan domarna övervägde saken började rabbi Schila framföra ett talesätt: 1 Krön 29,11: "Din, evige, är storhet och makt." Domarna frågade honom: "Vad har du sagt?" Han svarade: "Jag sa så här: "Jag sade så här: Välsignad [gebenedeit] vare den barmhärtige, som har skapat riket på jorden såväl som riket i himlen och som har gett dig makt och nåd i rätten". Domarna pöke: "Den här mannen är mycket kär för rikets ära", och de höll ut en stav till honom och talade till honom: "Tala du rättvisa."

När rabbi Schila gick ut, talade mannen till honom (som han hade tillrättaviserat): "Utför den barmhärtige ett sådant mirakel för lögnarna?" Rabbinen: "Den ökände! Kallas de inte för åsnor?" Såsom det står skrivet i Ezechiel 23,20: vars kött liknar åsnans kött." - När rabbinen såg att

mannen gick för att berätta för domarna att han hade kallat dem åsnor, tänkte han: "Det här är en förföljd man och Thora säger: den som vill döda dig, slå honom till döds." Han tog staven och dödade honom. Sedan sade han: Eftersom ett mirakel hade drabbat mig genom versen 1 Krön 29,11, vill jag förkunna det: Din, evige, är storheten, detta syftar på skapelseverket etc. Därefter följer en hel rad meningslösa ihopkastade bibelord." Detta lilla må tala ett klart språk utan många kommentarer; i det ryms allt: det galna föraktet för allt icke-judiskt, den av profeten Elias sanktionerade lögnen och det av Thora godkända mordet. Om vi till detta lägger orden från 5(e) Moseboken 23,20: "Du får bedriva ocker mot utlänningar, men inte mot din broder", så är detta det ekonomiska motivet. Det nationella ger eko i berättelsen om den persiske kejsaren, som på samma sätt som européerna i våra dagar gick fram till judarna, sträckte ut toleransens armar och sade: "Kom, vi vill alla bli ett folk!" "Det är rätt", svarade Eabbai Tanchum på detta, "vi omskurna kan inte bli som ni, så låt er omskäras och bli som vi."

Denna nationella åtskillnad och denna moral med dubbla bottnar är ett faktum som inte kan förnekas i judarnas förflutna och nutid, både i deras historia och i praktiken. Jag vill inte ta upp en massa citat här, bara orden från de mest auktoritativa och samtidigt helt igenom pro-judiska lärda: "Det är en iögonfallande början till oförsämndhet, om församlade rabbiner försöker övertyga den kristna allmänheten om att judarna är förpliktade till samma moraliska beteende gentemot alla människor och kallar judendomen för kärleken till medmänniskan." Av detta faktum följer emellertid mycket viktiga insikter.

Må den kristne, europén, gå hur mycket vilse som helst, ja, må han ofta falla ännu djupare än juden, han har i sin ovillkorliga morallära något som till och med från det djupaste förfall visar honom vägen uppåt. Det europeiska samhällets bud, skrivna och oskrivna, står i motsättning till stöld och bedrägeri. Människans tendens att överlämna sig åt sin egoism får genom moralen en motvikt, juden å andra sidan får genom sin morallära ett stort inflöde av energi för sin naturliga drift, som förenas med en ändå seglivad rasenergi. (Mer om detta senare.) Om juden i en icke-judes egendom ser något som med rätta faktiskt tillhör honom, då är hedningarnas egendomar som den ägarlösa öknen, och den som tar kontroll över dem har förvärvat dem på ett ärligt sätt, då finns det inget äktenskapsbrott med en icke-judisk kvinna: "En hustru genom äktenskap existerar inte för hedningarna, de är inte riktigt deras kvinnor", så betyder detta lagligt legaliserade rån mot alla människor. Allt ocker, allt bedrägeri, som genom århundradena begåtts mot alla folk i världen, är alltså inte att betrakta som en *avvikelse*, snarare tvärtom, det som *iakttagandet* av lagen från Sinai och Talmuds läkare. Därför skriver redan Luther upprört om detta faktum, därför tänker Goethe om judarna: "De har en tro som rättfärdigar dem att råna utlänningarna"; därför förkunnar Fichte förtvivlat: "Måtte judarna trots allt alltid inte vilja tro på Jesus Kristus, må de till och med inte tro på någon gud, om de bara inte ville tro på två olika morallagar och på en människofientlig gud."

Om man angriper judarna, så sker det inte för att inskränka tankefriheten, som de också upprört påstår, utan för att angripa en lagstiftning som går rakt emot alla staters. Det kan en gång för alla konstateras att en ras med denna rättskänsla inte kan vara kapabel att vara rättvis mot européernas, och att judarna följaktligen också för alltid måste hindras från inflytande genom offentliga ämbeten som innehas av dem, för en judisk domare kan och får inte agera på annat sätt än att alltid och överallt skydda och försvara endast judar.

Naiva människoentusiaster tror nu att de judiska lagarna skulle vara överspelade frågor i vår avancerade ålder. Mot detta måste invändas att omkring nio miljoner judar, det vill säga nästan två tredjedelar av alla judar i världen, fortfarande är de strängaste anhängarna av Talmud. Därför har alla staters lagar alltid också varit en nagel i ögat på judarna, och de har alltid försökt att motarbeta dem eller förklara dem med talmudiska knep för sina syften. Därför ser vi också att judarna sällan har strävat efter att integreras som medborgare i alla yrken, utan snarare alltid har strävat efter att utvinna undantagsförhållanden och undantagslagar för sig själva. En stats lagar hindrade visserligen mekaniskt judarna något i utövandet av deras sedvänjor, men om detta förbud släppte under vilka inflytelser som helst, kastade sig juden som den förste och med stor

energi in i bräschan. Vi ser det idag i Ryssland och såg det fram till 1933 i Tyskland. Man bör inte komma med detta, att de stora städerna inte har något att göra med Talmuds lagar. För det är inte Talmud som har skapat juden, utan juden är den som har skapat Talmud. Dessutom dominerar denna bok det judiska intellektuella livet sedan tvåtusen år tillbaka, den bankades in i huvudet på barn från sex års ålder dag efter dag och har därför naturligtvis ännu mer format alla judars karaktär i den givna riktningen, vare sig de då är ateistiska börsspekulanter, religiösa fanatiker eller talmudiska klädjudar. Dessutom härstammar våra storstadsjudar ganska direkt från Galiciens och Polens små byar.

Låt oss nu erkänna att, vad som än läggs ut på fältet av välmenande vänner till judar, att det finns tillräckligt med kristna spekulanter, så är det fortfarande inte att förneka att just känslan för rätt hos tysken har stått särskilt högt. Ett folk kan redan smälta en viss procent av sämre exemplar, men om en bedräglig anda, med total brist på återhållsamhet, mest finförberedd genom alla juridiska subtiliteter och korruption, som följer med otrolig ihärdighet, stöds av enorma ekonomiska medel, då innebär detta en fara för folket. Man kan inte lösa historiska och rasmässiga problem med slagord om mänsklighet och jämlikhet, som internationalisterna idag, genom judiska insinuationer, tror sig kunna göra. Därtill kommer att förverkligandet av judarnas viljeinriktning är nödvändig, men vår av slagord fördunklade tid saknar den nödvändiga karaktären för detta.

Religiös intolerans

Om juden medvetet skiljer sig från andra människor i moraliska, juridiska och nationella frågor, är det självklart att hans religiösa tänkande inte utgör något undantag. Precis som hans folk var det utvalda, så var också hans religion för honom giltig som den enda religionen överhuvudtaget.

Jehova, vars verkan i forna tider var begränsad till Kanaans territorium, växte och formades gradvis i judarnas föreställningsvärld till en allt mäktigare och mer omfattande gudomlighet. Men det hindrade inte att man fortfarande vördade honom som en nationell gud, som fanns till för att leda och skydda Israels folk. De höga murar som Nehemja hade byggt runt Jerusalem och som fysiskt skulle skilja judarna från hedningarna, var ett uttryck för den inre grundläggande segregationen och religiösa intoleransen. Gud är Gud och vi är hans folk, det är början och slutet på den judiska tron ända fram till våra dagar. "Juden är läromästaren till all intolerans, all religiös fanatism, alla mord för religionens skull, han väjdade till tolerans endast när han kände sig förtryckt, men praktiserade den aldrig, och enligt hans lag fick han inte göra det", säger Chamberlain i sin "Foundations of the 19th Century", en bok vars tjänst för det tyska folket först senare tider kommer att uppskattas. Dessa ord är helt obestridliga. Sedan urminnes tider var det till exempel judarna som förföljde de kristna där de kunde och uppmanade hedningarna att undertrycka dem; när Julian Apostata återinförde den hedniska kulten tog judarna i Syrien tillfället i akt att organisera kristenförföljelserna med dubbel iver. När judarna senare hade blivit många på Cypern beslöt de att slakta alla andra invånare under en enda natt. Detta minnesvärda beslut kostade 240.000 icke-judar livet. Tertullianus berättar att judarna i Kartago vid tiden för kristna förföljelser roade sig med att bära runt på en tavla som föreställde en man med åsneöron och åsnehovar, som höll en bibel i händerna och som var försedd med inskriptionen: de kristnas Gud.

Oavsett vilken princip "den enda sanna religionen" ["Alleinseligmachung"] som fortfarande lever i alla våra kyrkor, så är det ett sediment av Moseböckerna och profeten Hesekiels inflytande. En stark tro utan blodigt hat är en omöjlighet för en jude än idag (tyvärr även för många kristna som smittats av dess anda), för att inte tala om tidigare tider. Även judiska författare och rabbiner vittnar om detta, visserligen i mildare form än Chamberlain, men de säger i stort sett samma sak.

När Napoleon till exempel sammankallade den berömda allmänna judiska kongressen [allgemein-jüdische Synedrion] i Paris 1807 och i syfte att klargöra omtvistade frågor gav judarna många hårda nötter att knäcka, gav de som svar en hel serie artiklar där de tvättade sig vita som oskyldiga lamm. Men inledningen till dessa svar lyder "Prisad vare Herren, Israels gud, som har satt en härskare enligt sitt hjärta på Frankrikes och Italiens tron." Och på frågan om judarna betraktade alla fransmän som bröder, gav judarna det högst diplomatiska svaret: att de "enligt Moses lag betraktar alla individer i nationerna som bröder, som bekräftar Gud, himlens och jordens skapare, och som lever bland vilka judarna åtnjuter privilegier eller till och med bara ett vänligt mottagande". Juden konfronteras alltså inte med fransmannen, italienaren, inte heller med den kristne, som snarare fritt får välja "broder", vilket han ville förstå med "privilegier" eller "välmenande mottagande" och göra beroende av dennes tro på Gud, himmelens och jordens skapare. Men eftersom denna gud, som de första orden visar, är Israels gud, säger diplomaterna i den första kongressen [Sanhedrin] med vackra ord samma sak som Talmud, att den person som inte erkänner Jehova som den ende knappast är en människa, än mindre då en broder.

Nyare författare tycker dock precis så; till exempel säger en nutida rabbin: "En viss exklusivitet är naturligt förbunden med tanken på att vara utvald. Ty att erkänna en sanning betyder samtidigt: att försöka hålla sig borta från fel. Israel har förstått sin tro allt tydligare i motsättningen till folket. Därför måste Israels religion börja med partikularism [Partikularismus]." Och vidare: "Judendomen är världsreligionen, såtillvida att alla religioner som har gjort universalismen till det avsiktligt föreslagna målet har uppstått ur den, och i kraft av detta, att de har uppstått ur den, satt sig själva detta mål." I avslutningen säger han dessutom helt öppet att han betraktar alla dem som tror annorlunda som avvikare, avfallingar från den enda tron.

Dr Arthur Kuppin anser också att trosstyrka och intolerans måste gå hand i hand, när han om juden säger: "Den (judiska) ortodoxin var från början mycket mindre religion än en i religion klädd kamporganisation för det judiska folkets bevarande." "Juden känner inte till tolerans i religiösa frågor och han får inte heller lära sig det; hans religion är för viktig för honom för det."

Den judiske historikern Bédarride avslutar också sitt verk med ett förhållande av den judiska tron, den judiska rasen och den judiska lagen, vilket vi inte behöver hålla emot honom, om bara inte föraktets kluvna fot för allt icke-judiskt skulle dyka upp igen. Han säger: "Judarna är förvaltare av en lag som går tillbaka till mänsklighetens vagga och som befinner sig på höjden av den mest avancerade civilisation. Kan de överge denna lag, som de med rätta anser stå över allt, för att skaffa sig en annan, som i deras ögon bara är en kopia?"

Det strikt ortodoxa lägret talar naturligtvis i ännu högre toner. Man behöver bara kasta en blick i dagens judiska tidningar: enligt dem är judarna så mycket högre än alla andra folk, eftersom de var de allra första människorna som hade erkänt Gud. I programmet för ungdomsförbundet "*Agudas Jisroel*" antas uttalandet: "Judarna är Guds folk." Som programpunkt!

En talmudisk lärde från Polen (varifrån alla våra judar trots allt kommer) uttalar sig på följande sätt: "Evangelierna har inget auktoritativt värde, varken som historisk källa eller som etisk litteratur"... "Kristendomen har i sina moraliska principer förfallit till judendomens motsats, till eskapism, till förtal av varje kultur, varje framsteg", och han berömmar rabbinen Ismael, som säger att evangelierna sår avund, hat och svartsjuka mellan Israel och dess himmelske fader. Hur Dr Lippe uppfattar motsatsen till eskapism framgår nog av Talmud, den enda bok som han erkänner. Jesaja säger till exempel till kung Chiska: "Du kommer att dö, eftersom du inte har ägnat dig åt fortplantning". Rabbi Jehuda är bekymrad över det värdefulla livet och säger "De saker som förlänger människans dagar och år är: den som dröjer länge vid bönen, vid sitt bord och på toaletten." Rabbi Elsie den store säger: "Den som sover med sin mor i en dröm, får hoppas på förnuft. Den som i en dröm ligger med en trolovad jungfru, kan hoppas på Thora. Den som sover med sin syster i en dröm, kan hoppas på visdom. Den som i en dröm ligger med en mans hustru, kan anse sig förvissad om att han är en son av den framtida världen. Den som ser en gås i en dröm, kan hoppas på visdom! Den som sover med den, kommer att bli en skolprincip. Den som lindrar sig själv i en dröm, för honom är det ett gott tecken. Men detta gäller bara om

han inte (efteråt) har tvättat sig etc..." Och den av Dr. Lippe beundrade Rabbi Ismael tänker på de kristna: "Och de har sagt till David: Psalm 139,21: Skulle jag inte hata dina (Israels guds) hatare och inte förakta dina rebeller? Full av fullständigt hat hat, jag hatar dina hatare, de är fiender till mig."

Låt oss avslutningsvis lägga till ytterligare några ord från en antitalmudist, som är värda att bli kända. Walther Rubens skriver: "Den reformrörelse som Mendelssohn inledde, judendomens praktiska identifiering med humanism, denna strömning har blivit överbelastad, ja, den har ibland förvandlats till en bakåtsträvande rörelse..., samma känslor av fanatism närs som på Spinozas tid, vilket drog den mordiska dolken mot honom, även om judarna i nutiden är politiskt tillräckliga för att dölja denna fanatism, och vargen i fårakläder sticker ut bara här och där. Schulchan-Aruch, detta dunkla verk som är fullt av absurditeter av alla slag och fanatiska lagar, är den osynliga kodexen för denna riktning."

Dessa exempel kan vara tillräckliga. De bör ange i vilken andlig konstitution judarna kom in i Europas och Asiens länder, hur de är benägna att i moraliskt, nationellt och religiöst avseende och fortfarande är idag.

Vid sidan av den principiella intoleransen mot icke-judar finns en inte mindre skarp förföljelse mot samhällsmedlemmar som har blivit otrogna mot lagen. Som bekant står dödsstraffet på apostasi, genom stening, genom strypning, genom att hålla het metall i halsen för att bränna upp själen, vilket allt också utfördes.

Det står bland annat skrivet om detta: "Man sticker brottslingen i gödsel upp till knäna; sedan lägger man en hård trasa inuti en mjuk och lindar den runt hans beak; det ena vittnet drar den ena änden mot sig själv och det andra drar den andra änden mot sig själv tills brottslingen öppnar munnen. Under tiden gör man blyet varmt och håller det i munnen så att det rinner ner i hans inälvor och bränner upp detsamma."

Dessa brutaliteter motarbetades av lagarna i de folk som härbärgerade judarna, vilket dock inte hindrade försök i denna riktning från att fortsätta ända fram till vår tid. Men särskilt i äldre tider kände rabbinerna inget medlidande, varken med enskilda personer eller med renegatsekt. Genom bannlysning och ekonomisk bojkott lyckades talmudisterna undertrycka varje annan andlig rörelse. Lärorik i detta avseende är historien om Karaiten (Karäer eller Karaimen).

De förkastade de judiska läkarnas lärda skrifter och höll sig strikt till Gamla testamentets lagar. De spred ut sig över landet och levde i bittra gräl med andra judiska samfund. De smutskastades överallt och det publicerades polemik mot dem, där särskilt en lärd från Toledo, Abraham Ben Doir, utmärkte sig och kraftfullt förbannade karäerna. Men det var inte nog med det, man upphörde med all affärs- och människotrafik med dem och hindrade dem i deras affärssuppgörelser varje steg på vägen. Resultatet blev att karäerna gradvis försvann från västerlandet, till exempel i Spanien, där de var flest, redan långt innan judarna fördrevs från detta land. De flyttade allt längre österut och finns fortfarande bara kvar som små kolonier i södra Ryssland, särskilt på Krim, och i ett inte särskilt stort antal i Palestina.

En liknande fientlighet råder mellan rabbaniterna och sadduceerna. Överallt där det ena samfundet var större än det andra utövade de ständig terror mot minoriteten. Vanligtvis var det rabbaniterna som, eftersom de var överlägset flest, var de ovillkorliga segrarna och förtryckte sadduceerna, men dessa gav sig inte närhelst de kunde. Så när de och Burgos väl var i majoritet och tvingade talmudisterna att avsäga sig många av sina böcker, blev det till exempel strängt förbjudet att tända en lampa på sabbaten som firande enligt talmudisk praxis. Detta förbud retade naturligtvis upp rabbinerna, och en rabbi Nehemia, som inte längre kunde stå emot, tände en lampa åt sig själv på sabbaten enligt gammal sed. Detta utlöste en vild uppståndelse och det skulle ha slutat med en blodig sammandrabbning om inte den spanska administrationen, som talmudisterna vände sig till, hade ingripit. Striden avgjordes till rabbinernas fördel, sadduceerna förtrycktes precis som karäerna, som av synagogan belagts med bannlysning, och Talmud med sina anhängare segrade.

Liksom med hela sekter gick det som sagt också för enskilda personer. Man känner till Spinozas historia, som blev bannlyst under det att sopharen i Amsterdams synagoga ringde; särskilt typisk är dock historien om Uriel d'Acosta.

Han härstammar från judiska föräldrar som hade konverterat till kristendomen och uppfostrats i denna religion, men tvivlar ändå redan på denna religions sanning. Han studerar ivrigt Gamla testamentet, och eftersom det säger honom mer än Nya testamentet, beslutar han sig för att konvertera till judendomen, lämnar sin hemstad Porto i Portugal, där han inte får göra det offentligt, och reser till Amsterdam, där han låter omskära sig. Men det visar sig snart att rabbinernas lära var en annan än den som Uriel hade föreställt sig efter att ha studerat Moseböckerna, som han inte försummade att kommentera. Det irriterade de lärda rabbinerna, och de gav honom ett ultimatum att ovillkorligen underordna sig alla deras åsikter och stadgar eller betrakta sig som bannlyst. Han gav sig inte och blev bannlyst. Alla judar, utom hans egna bröder, fick order om att förfölja honom med förolämpningar, kasta sten och gödsel på honom och inte ge honom någon ro ens i hans eget hus.

D'Acosta skrev en bok till sitt försvar, i vilken han förnekade själens odödlighet, eftersom han fann en sådan tro i Moses och sade att det där talas om endast ett kroppsligt och tidsbaserat löfte. Rabbinerna anklagade Uriel för att vara "epikuré" och angripa av den kristna religionen. Han fängslades därefter, men släpptes igen mot en lösensumma och konfiskering av böcker.

Förföljelserna från judarnas sida upphörde däremot inte, och trött på tio års plågor och isolering från sina folkamrater beslöt han sig för att sluta fred och ge upp. När uppgörelsen just skulle avslutas anklagade hans brorson honom för att han inte samvetsgrant hade följt alla kostlagar. Detta väckte ett nytt förbittrat hat i samhället, d'Acostas varor undanhölls honom, hans äktenskap saboterades, och när domstolen till och med påstod att han hade avrått två kristna som ville konvertera till den judiska tron från att göra detta, kände judarnas indignation inga gränser. Man kallade Uriel till synagogan och krävde en offentlig förödmjukelse och ovillkorlig underkastelse. Han vägrade, men blev bannlyst och fick under sju år utstå samma förföljelser som tidigare. Slutligen, som gammal man, förklarade han sig beredd att avsvärja sig sina åsikter och underordna sig rabbinerna. Acosta, klädd i sorgkläder och med ett svart ljus i handen, fick från Almemor bekräfta att han på grund av sina synder hade förtjänat döden tusenfalt, att han underkastade sig alla straff och lovade att inte längre bli avfälling. - Därefter fick han gå till ett hörn i synagogan och klä av sig ända ner till bältet, varpå han bands fast vid en pelare, där han under hela församlingens psalmsång, alltså i närvaro av båda könen, fick 39 piskrapp på ryggen. Sedan befriades han från bannlysningen, men Uriel tvingades lägga sig ner framför synagogans utgång, där var och en av dem som gick ut också sparkade honom, vilket inte ens hans släktingar skonade, tvärtom, de sparkade honom hårdast.

Avskräckt av all denna fruktansvärda misshandel och samtidigt förbittrad bestämde sig den gamle mannen för att hämnas. Han sköt mot sin bror, som hade behandlat honom sämst; skottet missade, Uriel såg sig upptäckt, låste in sig och gjorde slut på sitt liv med pistolskott.

Medan judarna var strängt övervakade i andra länder hade de fortfarande full frihet i Amsterdam, och det är kusligt att se med vilket hat en människa kunde hetsas och förföljas i årtionden utan att myndigheterna ingrep. Judarna åtnjöt helt enkelt så mycket frihet i Amsterdam att Uriel d'Acosta med rätta kunde säga i sin självbiografi, som han skrev strax före sin död: "Om Jesus från Nasaret skulle komma till Amsterdam och judarna ville korsfästa honom, så skulle de kunna göra det oskadda."

I slutet av 1600-talet vann en judisk resande predikant, Nehemja Haja Hajim, stort anseende bland Europas alla judar och lyckades vinna många fromma människor som anhängare. Men hans avsikter blev snart uppenbara, och de gick ut på att bevisa att även judendomen lärde ut Guds treenighet. När detta blev känt reste man sig på alla håll och kanter mot denna "hädiska lögn". Nehemja blev bittert förföljd; han föredrog att inte lida som Acosta, utan flydde till Orienten, varifrån de judiska samfundens bannlysning slungades efter honom, vilket var resultatet av den påbörjade förbittrade kampen mot den "falska läran".

När Pinchas knivhögg en hebreisk rökare på sabbaten blev han offentligt hyllad för det och fick ett ärftligt prästämbete. Abraham Geiger rapporterar följande fall från år 1848: "Man tvingade en proselyt i Jerusalem, som redan hade låtit omskära sig och som fortfarande var sängliggande på grund av sviterna av denna operation och ännu inte kunde ta proselytbadet, att han måste arbeta på sabbaten och tryckte in honom så länge att han verkligen skrev några rader. Detta väckte missnöje hos andra talmudister där, som betraktade ett sådant beteende som opassande och aldrig tidigare hade hört talas om det i liknande fall. Endast mannen bevisar att han har rätt enligt Talmud. Den som inträder i judendomen och visserligen är omskuren men ännu inte har tagit proselytbadet är ännu inte jude, och enligt Sanhedrin 58 b skall en icke-judinna som firar en dag på sabbatens sätt (och det må vara vilken veckodag som helst) förlora sitt liv." När rabbi Drach^{under} första hälften av 1800-talet konverterade till katolicismen drog han till sig hela den franska judenhetens vrede. Hans barn stals från honom och han själv hotades till livet flera gånger. En sådan pro-judisk forskare som Bernard Stade skriver med anledning av budet i 5 Mos 17:2 att stena avfällingar, med hänsyn till våra dagar Detta kan inte alls betvivlas, eftersom den korrekta judendomen ända in i våra dagar sätter dödsstraff på avfällighet - ännu år 1870 har man i Ryssland försökt att verkställa detta på en ännu levande man som hade konverterat till kristendomen vid namn Elieser Bassin, som man med våld hade fört tillbaka från ett främmande land dit han hade flytt." Den som känner Ryssland finner inget märkligt i att det i Polen och Galizien är ännu värre; men att andan är densamma i Tyskland såg vi tidigare.

Den redan citerade W. Rubens säger: "Enligt Schulchan-Aruch, i § 223 i den andra volymen, görs det till en plikt för israeliterna att genom våld eller förräderi mörda en annan israelit som av trots ignorerar religiösa föreskrifter ..." "Om statens lagar inte skulle skydda den oförsämde sabbatsrökaren, skulle han säkerligen på många områden utsättas för de värsta förolämpningar, som jag skulle kunna räkna upp tillräckligt många exempel på från min egen erfarenhet. Den ortodoxe juden är än idag så fanatisk mot sina renitenta stamkamrater, som den fanatiker som drog sin dolk mot Spinoza (Mainz-linjen). Nuförtiden har den judiska chauvinismen verkligen gjort så stora framsteg i historieförfalskningens konst att den skyller Amsterdams rabbinska kollegiums fanatiska beteende på de kristnas inflytande och djärvt påstår att judendomen alltid har haft undervisningsfrihet som princip. Breslau-linjen har en mer kameleontliknande karaktär. Den kan anpassa sig till tidens krav, den flörtar med de radikala vetenskaperna, men retirerar inte ett dugg från vissa ceremoniella stadgar, utan försöker stödja dem med rationella skäl, även om dessa skäl är så förfallna och ruttna att en pojke i tredje klass skulle kunna blåsa omkull dem."

Även här måste det gång på gång understrykas att situationen inte alls förändras om juden avsäger sig Talmud som religiös bok, för den konsekventa nationella karaktären representerar fortfarande på andra områden en lika orubblig dogmatisk uppfattning. Vi ser det i dag i det offentliga livet, till exempel i doktrinen om den socialistiska världsbilden. Jag vill inte komma in på marxismens ekonomiska åtgärder och förslag, utan bara peka på den principiella intolerans som ligger till grund för hela dess tidigare natur. De kommunistiska idéerna hade formats redan långt före Marx, men den kloke juden lyckades svetsa samman dem till en rigid form. Judisk anda och vilja som centrum för den judiska karaktären kommer att diskuteras senare, låt oss här helt enkelt betona detta, precis som Talmud, bekräftelse som strängt förkastar allt annat. Med samma doktrinära ofelbarhet som den stora synagogan och Esra svor Marx och Lasalle på sitt manifest. Och dogmens stelhet, som ger svar på varje fråga och utesluter debatter, är en framgång, som vilken konsekvens som helst. Om det en gång kommer en tid då människans livskraft, elasticitet och motståndskraft försvagas, då går hon alltid på pilgrimsfärd dit hon med osviklig säkerhet utlovas himlen eller paradiset på jorden; och rigid som aldrig förr står den, i detta fall ateistiska, judiska andan, i spetsen för den predikade, brutala klasskampen. När det kommer till själva *kampen* försvinner alla judiska ledare i bakgrunden, omedvetet trogna den talmudiska principen: "Om du går ut i krig, gå då inte längst fram, gå hellre längst bak, så att du återvänder först; alliera dig med den som timmen ler mot. Kanaan har rekommenderat sina söner fem saker: älska varandra, älska utsävningar, hata era herrar och säg aldrig sanningen."

Massorna, som är ur balans och som alltid måste ha ett lugnande svar på allt, följer dem till deras egen undergång. Denna anda, som beslutsamt leder anarkins trupper, diplomatisk och brutal på samma gång, är den religiösa, ekonomiska, politiska och principiella intoleransens anda som växer på rasbasis; den känner bara till religionens universalism (vilket innebär att judarnas gud härskar), kommunism (vilket innebär slavstater), världsrevolution (inbördeskrig inom alla folk) och alla judars internationalitet (vilket innebär världsherravälde). Det är den ohämmade och skrupelfria omätlighetens anda: den svarta, den röda och den gyllene Internationalen är de judiska "filosofernas" drömmar, från Esra, Hesekiel och Nehemia till Marx, Rothschild och Trotzki.

Innan jag går vidare till ett nytt kapitel vill jag jämföra och kontrastera ett annat tänkande mot den trångsynta judiska tron. Det bör inte vara Kristi lära, utan snarare tankarna från ett avlägset Indien.

Även här finns det heliga böcker som anses vara inspirerade av den gudomliga varelsen, och även här har folket under sin utveckling bestämt sig för vissa begrepp (som vi inte kan gå djupare in på här) på grundval av sin nationella natur. Från början framstod hela gudsfrågan för indierna som en kosmisk fråga, och han överför sin känsla som gudomlig själ till varje varelse i denna värld. På denna grund av de heliga böckerna växte emellertid sex stora religiösa system fram, som alla var ortodoxa, plus nio andra, som visserligen ansågs vara heterodoxa, men som ändå ingenstans förföljdes med strypning, stening etc.

Det indiska tänkandet omfattar allt andligt liv med en materialism, som inte på något sätt står efter vår egen, till den grad av immaterialism, att kroppen som ett obekvämt skal knappast längre ges existensberättigande.

*Slurpa fett och skapa skulder,
Lev lyckligt under en kort period,
Där livet har gett det till dig,
Du måste först uthärda döden,
Att komma tillbaka är aldrig!*

sänder en grupp och de andra svarar:

*Men den som har förstått jaget i tanken,
Hur kan han fortfarande vilja längta efter kroppen,
Vem som helst, i kroppens avgrundsdjupa fläckar,
Har blivit jaget, uppvaknandet,
Som är allsmäktig och vet vem som har skapat världarna,
Hans är universum, eftersom han själv är universum.*

När buddhismen tog upp kampen mot den gamla brahmanismen, och därmed inledde en kamp, kom det visserligen ofta till fysiska sammanstötningar, men dessa var så små att man helt kan bortse från dem. Man förstår då också kung Acokas ord, som lät hugga in detta i sten, synligt för alla människor: "Man ska hedra sin egen tro, men man får inte skälla på den andre. Endast harmoni gör fromma. Må anhängarna av varje tro vara rika på visdom och lyckliga genom dygd."

Sedan överförs ett annat talesätt från en senare tid, som för oss frammanar hela atmosfären i det indiska tänkandet: "En gräskvadrat som säng, ett rent stenblock som säte, trädens fot som bostad, kallt vatten från vattenfall som dryck, rötter som måltider, gaseller som följeslagare. I skogen, som ensam erbjuder alla dessa rikedomar utan att någon begär det, finns det bara ett misstag, att där människor i stor nöd påträffas i den, lever man utan ansträngningar att arbeta för andra." Hur långt är vi inte här i denna andliga värld från all girighet efter makt och guld, från all omätlighet och all intolerans, all trångsynthet och all arrogans.

Mycket förtalade gamla germanska människovarelser tänkte också på liknande sätt innan andan i Moses och Hesekiels böcker tvingades på dem. Spaniens gamla goter visar oss detta, till exempel: "Förtala inte en lära som du inte förstår, sade goten Agila till en katolsk trosfrände; för vår del, även om vi inte tror på det du tror, förtalar vi dig trots allt inte, för det finns ett talesätt bland oss, det är inte straffbart, om man passerar mellan hedningarnas altare och en Guds kyrka och visar sin vördnad för båda."

Och låt oss nu se på ännu en tredje indogermansk stam, perserna. Det är tack vare detta folks tolerans som judarna överhuvudtaget existerar; det var tack vare dem som de fick möjlighet att återvända till sitt hemland och dessutom fick pengar. "Judendomen", säger historikern Eduard Meyer, "har skapats i den persiske kungens namn och med hans imperiums auktoritet, och på så sätt når effekterna av det ärkeämidiska imperiet fortfarande kraftfullt och direkt in i vår nutid." Och samma genomgående pro-judiska forskare säger om det judiska folket som flyttar: "Den religiösa segregationen, det arroganta föraktet - genom vilket alla andra folk (som var avsedda för förintelse) blev hedningar för det folk som valts ut av den världsdominerande guden - var motjudande för alla grannar. Prästkodexen är judendomens grund, som är helt oförändrad till våra dagar sedan lagen infördes av Esra och Nehemia år 445 f.Kr. med alla dess brister och monstrositeter, men också med den beslutsamma, hänsynslösa energi som finns i den från början och med vilken judendomen samtidigt producerade sitt nödvändiga komplement, hatet mot judarna. Omskärkelse, sabbatsinvigning, avhållsamhet från fläskkött och liknande konstigheter i maten och ett grundläggande förakt för alla icke-judar, som de hjärtligt besvarar, kännetecknar judendomen på Antiochos Epifanes', Tacitus' och Juvenals tid såväl som i nutid.

Ghettot

Man kan kanske genom de fakta som diskuterats skapa sig en ungefärlig bild av det andliga tillstånd med vilket judarna kom till Europa, vilket i sin tur ledde till alla de händelser som uppstod i korsbefruktningen mellan judarna och andra folk. Den uttalade exklusiviteten i såväl fysiskt som andligt avseende gentemot alla nationer ledde sedan också till en manifestation vars natur än idag är mycket missförstådd: gettot.

Att ett utländskt invandrarfolk isoleras mitt bland de infödda är ett faktum som förekommer överallt och vars förklaring man inte behöver söka efter komplicerade orsaker till. Alla européer har upprättat sina egna stadsdelar i kolonierna, alla portugisernas, spanjoreernas och hansaättens utlandsbyråer har alltid hållit sig nära varandra. Även judarna gjorde exakt samma sak; och det som gäller för andra folk ska vara resultatet av ett ensidigt förtryck mot dem? Tvärtom, just med dem, på grund av deras intoleranta raskaraktär, måste isoleringen genomföras mycket mer grundligt.

Att det verkligen förhöll sig på det viset har vi tillräckliga vittnesbörd om från den judiska invandringens historia; när judarna, till exempel, som berättats ovan, kom till Alexandria i större antal, bosatte de sig inte bara i en koncentrerad massa, utan höjde högljutt kravet på att få en egen stadsdel för sig själva. Flavius Josefus motiverade denna begäran på följande sätt: så att judarna "kunde leva ett rent liv och inte blanda sig med utlänningar". Judarna var till slut så många att de bebodde hela två av fem stadsdelar.

Förhållandena i Rom var exakt desamma. När judarna bosatte sig i staden följde de som överallt sin handelsdrift och slog sig ned där de mest gynnsamma förutsättningarna för handel erbjöd sig. I Rom var detta Tiberns högra strand, där de feniciska och grekiska sjömännen lade till och bjöd ut sina varor. Varje nyanländ jude drogs också hit som av en magnat, och snart var det judiska distriktet mycket utbredd. När den högra stranden sedan var ganska upptagen flyttade de nya invandrarna, för att inte hamna på efterkälken, till den vänstra stranden och där uppstod snart en andra bosättning. Det judiska kvarteret i Rom var färdigt redan innan en obligatorisk åtgärd

infördes. De många översvämningarna, som just denna stadsdel var särskilt utsatt för, de farsoter som följde, allt detta kunde inte få judarna att under århundradenas lopp lämna, lämna stadens bästa handelsplatser. De få undantagen kommer inte i fråga. När man senare i Rom såg sig motiverad att bygga en mur runt den judiska stadsdelen, beseglade man därmed ett redan sedan länge existerande tillstånd, vilket även judiska historiker medger. Vogelstein-Rieger säger t.ex.: "Redan på 1300-talet omfattade de judiska kvarteren det senare ghyttot." I senare tider tjänade den nämnda muren ofta till att skydda judarna mot folkliga uppror, vilket också erkändes av judarna.

Och historikern Heman sammanfattar nödvändigheten av ghyttot, som hade framkallats av den tidens omständigheter, på följande sätt: "Till följd av segregationen mot allt icke-judiskt blev den judiska anden van att engagera sig i förhållanden endast i den mån det tjänade hans eget syfte. Men konsekvenserna lät inte vänta på sig: folket kände snart att det inte fanns något genuint intresse bland judarna för dem och deras institutioner. Det gav dem intrycket att judarna bara ville utnyttja dem. Folkets antipati mot judarna hade sin grund i den ställning som judarna hade gett sig själva gentemot alla icke-judar."

"Att man i senare tider tvingade judarna att stanna kvar i sina ghyttot både för att skydda dem mot folkets hat och för att skydda den övriga befolkningen mot deras girighet. Vi ser också här igen att det som judarna kallar de kristnas skamliga förtryck är den enkla konsekvensen av deras självvalda partikularism."

Som man ser är det ett mycket ensidigt, men förståeligt, företag, särskilt populärt bland judarna, att vilja spåra ghyttots etablering tillbaka till illvilliga präster. De nationaliteter som utvecklades på den tiden krävde för sin konsolidering ett liv som stördes lite av främlingar. Ghyttot och olika egendomsrestriktioner och utlänningslagar var en nödvändighet då, och det kommer de att vara i alla tider, när det nationella medvetandet inte är skarpt definierat och när judar lever i stort antal. Vi måste akta oss för att se tillbaka med ett överlägset leende på tiden för den förtalade medeltiden och på något sätt skämma bort oss själva med att vi äntligen har kommit så långt. Människorna då agerade på grundval av bitter erfarenhet och lät sig inte styras av uppenbart dumma slagord och fantasifull brist på kritik som vår nutida "civiliserade" allmänhet i Europa låter sig göras utan motstånd. Endast utlänningslagar kan befria även oss från den nuvarande judiska dominansen, eller också måste vi besluta oss för att bli ännu mer skrupelfria, "mer kapabla" än judarna. (Den nationalsocialistiska staten har naturligtvis gjort det förstnämnda).

Efter judarnas frigörelse var det förståeligt att en del flyttade in i de judiska kvarteren på grund av motstånd, men de judiska gränderna är ändå lika välbevarade som i gamla tider. Till exempel i Galizien, Ryssland, Amsterdam. Sedan får man inte glömma att storstäderna är skapelser av en ny tid, att det inte längre var möjligt för judarna ens med den bästa vilja att bosätta sig tillsammans och att deras ankomst dessutom skedde mycket gradvis. Men trots allt detta finns benägenheten att leva tillsammans alltid där. Man kan t.ex. titta på förhållandena i "världens friaste land". Över tre miljoner judar bor i USA. Av dessa bor över två miljoner enbart i New York och bildar ett riktigt ghyttot i denna stad. Alla försök att avlasta New York och övertyga judarna om att bosätta sig på landsbygden misslyckades. De återvände alla för att leva ett liv med begagnade varor i världsstaden, de tyckte inte om det manuella arbetet på landet.

"Filantropiska försök", säger Adolf Böhm, "att sprida ut judarna i landet hade föga framgång...Invandrarna strömmade till där ett stort antal av deras bröder redan var bosatta." Den gamla drivkraften att vara ett mellanfolk (interfolkligt-internationellt), men samtidigt bilda en enad kärna, återkommer även idag, om man som i Amerika kan observera massrörelser, judarna är helt enkelt det oföränderliga, det "kristalliserade människofolket", som Goethe rapporterar om (Faust II).

Förbränning av Talmud

Precis som ghettots utseende är också förföljelsen av de judiska böckerna föremål för en starkt ensidig bedömning. Man ser fortfarande i den en handling av högsta barbari och lägsta fanatism av romerska präster. Vad som är berättigat i denna förebråelse bör diskuteras senare, men låt oss redan här konstatera att censuren och brännandet av Talmud absolut inte var resultatet av en begränsad vidskepelse, utan hade sina berättigade skäl.

Man bör föreställa sig situationen så: i kristna stater lever ett främmande folk, som i sina böcker bittert smäddar statsreligionens grundare, varje vecka i synagogan ber om Guds förbannelse över de kristna och inte heller på andra sätt försöker dölja sitt hat. Även en mindre självmedveten kyrka än den romerska skulle ha varit tvungen att vidta åtgärder för att få slut på detta tillstånd; men att det stod där, råder det idag inte längre något tvivel om. Låt oss först höra en röst från den tidigaste kristenheten; Justinus skriver: "Judarna ser oss som fiender och gör oss till martyrer varhelst de kan. I det nyligen avslutade judiska kriget lät Bar Kochba, anstiftaren av det judiska upproret, trots allt kristna ensamma dras till ett fruktansvärt martyrskap, i den mån de inte ville förneka och häda Jesus Kristus."

"Att Jesu namn är avkristnat och hädat i hela världen, det har ert folks överstepräster åstadkommit."..."Ni förbannar i era synagogor dem som tror på Kristus." "Så långt det är upp till er, drivs varje kristen inte bara från sin egendom utan från världen överhuvudtaget; ni tillåter ingen kristen att leva." "I stället för att känna ånger över att du dödade Kristus, hatar du oss, vi som genom honom tror på Gud och alltings fader, och dödar oss så ofta du får tillfälle, och förbannar ständigt Kristus och hans anhängare, medan vi alla ber för dig som för alla människor överhuvudtaget."

På den tiden lyckades judarna verkligen göra Kristus till martyr, och de var de mest nitiska människorna som hetsade hedningarna att förfölja de kristna. Men när den katolska kyrkan vände på steken spelade de förföljda oskyldiga.

Judarna upprätthöll detta fientliga förhållande till Kristus med största samvetsgrannhet, och i alla länder predikades förföljelseformeln ständigt från altaret under århundraden.

När "Persiens kejsare, som en krönikör berättar, på 1500-talet frågade de rabbiner som bodde där om deras inställning till Kristus, sade de senare att de kristna "i sanning är avgudadyrkande människor, som inte tjänar Gud, utan en korsfäst ondgörare och bedragare".

Så lyder bekräftelsen från judarna från Asien till Västeuropa. När den katolska kyrkan till slut skarpt tog avstånd från förbannelseformlerna, underkastade Talmud en sträng censur och rensade ut alla dem som handlade om Kristus, uppstod på den judiska sidan ett högljutt ramaskri över våldtäkten på den andliga friheten. Man behöver inte förringa kyrkan, men varje opartisk person måste erkänna att det även här var en helt igenom *judisk* princip som de följde, och som rabbinen Tarphon definierade så här: "På mina barns liv, om de kristnas skrifter skulle komma i mina händer, skulle jag bränna dem alla tillsammans med Guds namn som de innehåller."

Vad säger då Talmud om Kristus, vad innehöll dessa passager som var så motbjudande för den katolska kyrkan?

På samma sätt som hans skämt, hans ordvridning och ordlek har hjälpt dagens jude till sorglig berömmelse, så utnyttjade också judarna i det förgångna denna märkliga talang. Och Kristus har sina mest skamliga skällsord delvis att tacka för den giftiga och föraktfulla ordleken.

Med hänvisning till 4 Mos. 24. 17: "En stjärna framträder ur Jakob", kallade de kristna ofta Kristus för stjärnornas son, Ben Starra; judarna gjorde detta till Ben Stada (son till en hora, enligt P. Cassel).

Marias betraktas i Talmud endast som en prostituerad, och eftersom han inte är helt noggrann med kronologin (han låter t.ex. Kristi bittraste fiende, rabbi Akiba, vara hans samtida), så identifierar han hustrun till en viss Paphos som levde på rabbi Akibas tid, och som genom sitt lösaktiga liv betraktades som en ren hora, med Maria. Sonen till denna serieäktenskapsbryterska och en romersk soldat, alltså till den mest föraktliga varelse som judarna kunde föreställa sig, är "oäktingen" Jesus Kristus.

Ännu ett namn för Jesus förekommer ofta: Ben Pandera, bokstavligen "panterns son".

Denna beteckning förklaras på följande sätt: under kontakten med det grekiska livet lade juden (se bl.a. Paulus) märke till deras utsvävningar och ingenting stötte honom mer än orgierna under Dionysius-festivalen i antikens förfallna värld. Pantern var ett särskilt heligt djur för Bacchus; Bacchus tjänare sov på panterkinn, pantern finns avbildad på grekiska mynt etc. Detta djur var alltså "otuktsdjuret" för juden, symbolen för utsvävningar överhuvudtaget. Ur detta synsätt föddes följande ordlek: de kristna kallade Jesus jungfruns son (av grekiskans *parthenos*, Ben Parthena), varifrån judarna bildade det hånfulla Ben Pandera (otuktsdjurets son). Laible påpekar att hatet riktas mindre mot Maria än direkt mot personen Jesus, och att varje förbannelse därför föregicks av Ben (son).

Kristus kallas också dåren, folkförföraren (Bileam) och är enligt judisk uppfattning den störste som någonsin har uppstått mitt i Israel, trollkarlen som hämtade hemliga medel från Egypten och "har frestat och förfört Israel".

I samband med hans död kallar Talmud helt enkelt Jesus för "den hängde mannen" och finner galgen och skammens pelare som hans vederbörliga straff. I 2. Thargum till Esters bok 7.9. frågar Gud alla träd om man kan hänga Haman på dem; alla vägrar, tills cederträdet föreslår att man hänger honom på en galge som är avsedd särskilt för Mordechai. Gud kallar den sistnämnde för "uppstigningen till Ben Panderas lärosäte". Detta hån, lagt i Guds mun, mot Kristi person och lära kräver ingen kommentar.

Hur stort hatet mot Kristus, som enligt Laible. "gränsade till galenskap", kunde gå, illustreras av en berättelse där en Kristi anhängare, Jacob von Kephars, informerar rabbi Eleiser om ett svar som Jesus påstås ha gett på den fråga som judarna tog på stort allvar, om man kunde bygga översteprästens trappsteg i templet av horpengar, eller om det också var en helig plats. Den säger i princip att det som kommer från skräp måste återgå till skräp (Micha 1, 7) och glädde rabbinen mycket. Men denna överenskommelse med - även påstådda - ord av Kristus utlöste judarnas största raseri, och Elieser undkom knappt stening; han förebrådde senare sig själv bittert för att han alls hade lyssnat på Jesu ord.

När samme Jacob Sekhanja en gång blev tillkallad av Rabbi Ismael för att bota en brorson till Rabbi Ismael som hade blivit biten av en orm, släppte han inte in honom. Och när barnet dog, sade rabbinen: "Hell dig, så att din kropp är ren och du inte har brutit mot dina kamraters ord." Enligt en annan passage var Jesus elev till rabbi Josua ben Perachia, och eftersom han trodde att rabbinen ville utesluta honom gick Jesus ut, satte upp en tegelsten och dyrkade den.

I traktaten Sota Fol. 49 a, b står det: "Att betraktas som Messias spår är: skamlösheten ökar, ambitionen spirar, vinrankan ger verkligen frukt, men vinet är dyrt; regeringen vänder sig till kätter; det finns ingen förkastelse, församlingshuset tjänar till prostitution, de skriftlärda visdom börjar stinka; de som skyr synd föraktas och sanningen missas; sonen förnedrar fadern, dottern gör uppror mot modern, en mans fiender är hans rumskamrater, tidens utseende är krystat ..."

Rabbi Jehuda talar på liknande sätt om den kristna eran och avslutar likaledes: "...och tidens ansikte kommer att vara en hunds ansikte."

Och i slutet av 1800-talet lärde en Rabbi Nacht oss att orden: "Med ökningen av libertiner kommer domarna att vändas och handlingar att förstöras ... Eftersom spottdragarna har ökat, har de högmodiga också ökat ..." (Sota Fol. 47 b) syftar på de kristna, eftersom de hade lärt sig av sin lärare Jesus att läka sår genom att spotta.

Detta hat från judarnas sida har något kusligt över sig, för förmodligen har aldrig en man, som inte ens de mest främmande människor förnekar sin beundran för, fått och fått så många skällsord genom årtusendena, som bastard, horunge, son till otuktsdjuret, den hängde mannen, son till äktenskapsbryterskan och den menstruerande kvinnan (rabbi Akiba), och, som kronan på verket, den "i dynghögen begravda döda hunden!"

Till och med i helvetet tänker rabbinen ut ett straff för Kristus som bara ett fruktansvärt hat kan uppfinna: Jesus blir där "avrättad med kokande gödsel." (Gittin 57 a).

Förutom Talmud har judarna ett verk som utvecklats ur den och som är tillägnat Kristus och som spreds i tusentals exemplar över hela judendomen: Toldoth Jeschu (Kufe Jesus), "som inte trycktes, utan skrevs med hebreisk form och som judarna läste i hemlighet i sina hus natten före kristus", som det står i en gammal bok.

Dessa olika Toldoth Jeschu berättar sedan om Jesu liv i ett stort antal läsningar. Några av de återkommande huvuddragen presenteras här.

Mirjam (Maria) var trolovad med en man från den kungliga familjen vid namn Jochanan. Han var en stor lärare och fruktade himlen mycket. Josef, panterns son, bodde granne med Maria och höll ett öga på henne. På en sabbatskväll hade han druckit mycket och när han gick förbi hennes dörr besökte han henne. Hon sa att hon hade mens och bad honom att gå sin väg. Men han brydde sig inte om det, låg med henne och hon blev gravid. När detta blev känt blev fästmon Jochanan mycket deprimerad och reste till Babel. Men Mirjam födde en son, som man gav namnet Josua.

Jesus studerade Talmud, undervisades i Thora och var en arrogant person. Denne rouge gick förbi rabbinerna med höjt och blottat huvud och hälsade inte på någon. Då sa en rabbin: "Han är en bastard", och en annan tillade: "Och son till en menstruerande kvinna."

När han hörde detta blev Jesus förskräckt över skammen över sin födelse, gick till sin mor och bad henne berätta sanningen för honom: "Berätta sanningen för mig så att jag inte blir sämre än du, för jag vill inte respektera en horande kvinna." Eftersom Maria inte ville säga samma sak tvingade Jesus henne till det. Enligt en tolkning genom att han låste in henne i en koffert och inte släppte ut henne förrän hon hade erkänt, enligt en annan tolkning genom att klämma hennes bröst mellan dörrgångjärnen.

Eftersom Jesus som förförare och trollkarl hade ett magiskt ord utförde han många underverk, många av Israels avfällingar anslöt sig till honom och det uppstod en splittring i folket. När han skröt med att han kunde stiga upp till himlen, tvingades han in i en tävling med Judas Ischarioth. Jesus uttalade ordet (bokstävernas ord) och flög upp i luften. Sedan sade Judas också ordet och steg upp som en örn. Ingen av dem kunde övervinna den andre, tills Judas slutligen urinerade på Jesus, vilket gjorde honom smutsig och fick honom att falla.

Jesus skulle avrättas som bedragare och politisk brottsling, då allt korsträ brast under honom. Men när dårarna såg att inget träd kunde bära honom, trodde de att det berodde på hans fromhet. Men det var bara det magiska ordet som hade makt över träet. Då tog man en kålstjälk och korsfäste honom.

Efter döden begravdes Jesus skyndsamt tillsammans med Judas i trädgården. Hans efterträdare sade senare att han hade kommit till himlen.

Så lyder kärnan i Toldoth, som i olika versioner var i omlopp bland hela judenheten. I Tyskland skrevs och berättades den på tyska och översattes först senare till hebreiska, och var därmed en *populär prosabok* [Volksbuch]. I ett judiskt manuskript berättas följande: "Denna broschyr är en tradition från människa till människa, som man endast får kopiera genom att skriva, inte trycka. Man bör inte läsa den offentligt eller inför småflickor och lättsinniga människor, än mindre inför kristna som förstår tyska ... Jag har kopierat den från tre broschyrer som inte kommer från ett land, men som är överens, bara att jag skrev den på de klokas språk (hebreiska), ty den har utvalt oss från alla nationer och gett oss de klokas språk. Jag kommer att lägga till några saker, för i hånet kan man utvidga talet något ..."

Liksom i Tyskland fick Toldoth stor spridning även i Polen och i de romanska länderna. Redan biskop Agobert av Lyon (9^e) århundradet var bekant med den. Men precis som Rabbaniten, så närde också Karäerna, som annars var deras värsta fiender, den kära folksagan. I hatet mot personligheten Jesus förenades alla judar, från deras uppkomst fram till våra dagar. För det väntade svaret från judarna [Judentzer (så kallade man judarnas beskyddare förr i tiden)] att allt detta en gång varit, men idag utan tvekan är övervunnet, är falskt. Den som bara har läst judiska tidningar och böcker med någon uppmärksamhet kommer att tydligt kunna följa hatet mot Kristus, detta "judarnas nationella drag", ända fram till den allra senaste tiden; ty kampen mot hans personlighet, som förs under olika täckmantlar, är än i dag ledordet för alla judiska ortodoxa

eller "fritänkande" män. Men för den som bubblan ännu inte har spruckit, bör låta sig berättas att judarna kallar de ovan nämnda Talmudavsnitten som predikar det mest rasande hat mot Kristus för sina "pärlor och juveler"; att beteckningen "död hund" härrör från Sohar som återutgavs 1880, att de censurerade avsnitten alla samlades i slutet av 1800-talet (!) och (särskilt i Tyskland) trycktes och spreds bland judarna. Men för att de snälla kristna och européerna inte skulle bli upprörda i onödan trycks dessa samlingar nästan undantagslöst utan angivande av plats och finns inte tillgängliga i bokhandeln.

Toldothb är även idag lika spridd som tidigare. Enligt judinnan S. Krauss vittnesmål finns Toldothmanuskripten "fortfarande i händerna på enkla judar" och utbildade judar "skriver än idag i Ryssland etc. (och därmed också i andra länder) sin typ av Toldoth". Krauss avfärdar en gång för alla tvivlet på att Toldoth inte motsvarar judarnas åsikter. "Mina trosfränder", säger han, "kommer att protestera mot att Toldoth måste betraktas som ett autentiskt återgivande av judiska åsikter; men då måste de också protestera mot Talmud." Judarnas hat mot de kristna, vare sig det är undertryckt eller ej, är en gemensam egendom för hela det judiska folket. Det är hög tid att kunskapen om detta äntligen tränger in i de vidaste kretsar, ty här ligger nyckeln till förståelsen av judarnas effektivitet gömd. Européerna måste inse att det finns saker som slumrar dolda under en tunn fernissa av kristen kultur. Om denna en gång faller av, då ser samma anda och karaktär tillbaka på oss som den som för nästan tvåtusen år sedan spikade upp kristendomens grundare på korset.

Redan mycket tidigt var de kristna väl informerade om judarnas yttranden, men det dröjde ändå länge innan censuren av judiska skrifter kom igång på allvar. Det var först i början av 1200-talet som Talmud beslagtogs och brändes, och då på grund av stridigheter inom judendomen själv. Maimonides skrifter hade nämligen försatt det judiska tänkandet i största upprördhet. Denne "störste man efter Moses", som någon kallade honom, var verkligen ense med de stränga talmudisterna om att det faktiskt bara var judarna som var människor och skulle återuppstå: regnets välgörenhet är till för både de goda och de onda, men återuppståndelsen är bara för det judiska rättfärdiga folket. Han är också helt överens om att man får bedra de icke-troende, delar till och med den strängare uppfattningen att man *måste* göra det, och ansluter sig till Levi ben Gerson, som säger: "Detta bud, att man skall utöva ocker på utlänningarna, är ett av de 248 bud, som Gud vill att vi skall upprätthålla, och det är verkligen så att vi inte bara lånar utlänningen pengar i ocker, utan vi skall också tillfoga honom så mycket skada som möjligt, och vi är inte fria att utöva ocker eller inte, utan det är ett bud från Gud, eftersom utlänningarna tjänar främmande gudar." Maimonides anser också att man bör utrota "epikuréerna" och andra icke-troende för att leda dem tillbaka till den enda sanna tron. Man ser alltså att han i allt väsentligt var helt trogen Talmud. Men han försöker ändå ta sig igenom ett fruktansvärt virrvarr av sofisterier och leda hela arvet tillbaka till några få huvudpunkter. Denna ansträngning utlöste som sagt stor indignation. Judendomen delade sig i två delar, som bittert förringade varandra och omväxlande bannlyste varandra. För att ta makten vänder sig de stränga Rabbinaten med begäran om hjälp till - den romerska kyrkan. Denna hjälp fick de verkligen, men det kostade dem den största delen av deras anhängare. Kallandet av inkvisitionsdomstolarna för att lösa det judiska samfundets interna tvister ledde till att dominikanerna i Montpellier och Paris, som alltid varit så angelägna om att bränna Maimonides skrifter, först brände dem.

Efter detta första ingripande kom snart också ett andra, och återigen kom förslaget om det från judiskt håll. En fransk jude som konverterat till kristendomen, Nicolaus Donin, protesterade offentligt i det påvliga palatset i Rom mot Talmuds läror som förtalade kristendomen. Gregorius IX. utfärdade då det första påvliga ediktet (1239), i vilket han beordrade att alla exemplar av Talmud skulle konfiskeras. Judarna satte himmel och jord i rörelse för att sabotera detta edikt, men de misslyckades. Påven Innocentius IV bekräftade det och beordrade i ediktet "*Impia Judearum perfida*" att Talmud skulle brännas. Detta påbud genomfördes sedan också i stor utsträckning i Spanien, Portugal, Rom och andra länder. I Paris överlämnades hela 24 vagnslaster till lågorna.

Förföljelserna av Talmud återupptogs senare på initiativ av flera omvända judar. Särskilt Salomo Romano, ättling till en berömd judisk grammatiker, spelade rollen som åklagare vid påven Julius III:s hov och pekade på de avsnitt i Talmud som förtalade Kristus och kristendomen. I augusti 1553 utfärdades sedan också en sträng påvlig order om att konfiskera alla judiska böcker. I den mån man kunde få tag på dem brändes de sedan i september 1552 i Rom, andra senare i Ferrara, Mantua etc.

Men senare utfärdade påven tillstånd att låta judarna behålla sina böcker, endast Talmud måste förföljas kraftfullt som tidigare.

Senare tider visar att Rom hade rätt i princip i detta fall och bara i praktiken ofta slickade över spåren. Efter boktryckarkonstens uppkomst hamnade brännplikten alltmer i skymundan och ersattes av censur, genom vilken judarna tvingades stryka alla avsnitt som handlade om Kristus. Med tungt hjärta utelämnade rabbinerna sina "toppar och juveler", men de hjälpte sig själva på följande sätt: i stället för de observationer som förtalade Kristus sattes en symbol i form av en cirkel, om vilken (1631) följande rabbinska dekret utfärdades: "Eftersom vi har fått veta att många kristna har lagt ner mycket möda på att lära sig det språk som våra böcker är skrivna på, betonar vi för er under straffansvar att ni inte i någon av era nya upplagor av Mischna eller Gemara publicerar något om Jesus från Nasaret... Vi beordrar att om ni publicerar en ny upplaga av dessa böcker, utelämnar ni de avsnitt som handlar om Jesus från Nasaret och fyller ut utrymmet med en cirkel. Rabbinerna och lärarna kommer att veta hur ungdomarna skall instrueras muntligt. Då kommer de kristna inte längre att ha något att sätta emot oss i detta ämne, och vi kan förvänta oss befrielse från förtrycket. Denna skrift är intressant inte bara därför att rabbinerna var mycket väl medvetna om att en del av förföljelserna mot judarna hade sin grund i förtalet av Kristus, utan också därför att den visar att judarna inte för en sekund hade för avsikt att ge upp detta förtal av Kristus.

Och bönen i synagogan, som skulle avslutas med en bön om välgång för landets härskare, hade följande ordalydelse: "I hans och våra dagar skall Juda återlösas och Israel leva tryggt och frälsaren komma från Sion." För detta ger Isaak Abrabanel följande förklaring: "Hela återlösningen, som israeliterna rapporterar om, kommer att fortsätta med Edoms (kristendomens) fall."

I dag har det redan nästan gått så långt. Dessa korta kommentarer kommer i detta fall att utgöra motiveringen för den romerska kyrkans agerande. Men eftersom jag inte kan låta bli att kortfattat debattera den romerska principen överhuvudtaget, vill jag här ge utrymme för följande iakttagelser.

Om Rom hade rätt att förbjuda utlänningar att förtala värdfolkets tro, så var denna korrekta handling inte så mycket ett resultat av att denna rättvisa förverkligades, utan snarare bara ett uttryck för en intolerans som inte tolererade något annat än sig själv. Inte bara förtalarna av kristendomen förföljdes, utan även män som var trogna den, men som samtidigt stod upp för fri tanke och forskning, blev skoningslöst trampade på, jagade genom alla länder, knivhuggna och brända. Roger Bacon, Galileo, Bruno är exempel på den tydligaste sorten. En Copernicus tillägnar sin skrift i fromhet till påven, som förbjuder hans verk, sätter alla böcker som lärde ut det heliocentriska solsystemet på index över förbjudna skrifter, där de förblev till långt in på 1800-talet. Detta rigida romerska system, som fortfarande år 1904 svarade på mer toleranta strävanden inom det katolska prästerskapet med en skärpning av censuren. Om det vore upp till Roms önskan skulle alla vetenskapliga verk än idag brinna på bål. Det är helt följdriktigt: om man har all sanning i sin ägo, då är allt annat lögn och måste förstöras. Den största delen av våra katoliker tänker utan tvivel annorlunda och uppfattar sin tro som en symbol, precis som de troende i andra samfund; men det hindrar inte att man erkänner giltigheten i ovanstående iakttagelse. Därför kan det också gå så långt att tysk-katolska prelater "med indignation avvisar" en Goethes konst som "avskyvärt gift". Om en tysk andlig rådgivare har så liten förståelse för den största av alla tyskers verk, så blottlägger han därmed en klyfta som endast kan härledas till en helt främmande andes verk.

En judisk historiker som blev en övertygad katolsk abbe gör i sitt verk "*L'entrée des Israélites dans la société française*" (Paris 1880) den riktiga iakttagelsen att de människor som var antisemitiska samtidigt bekämpade den romerska principen (jag tänker återigen inte på tyskarnas katolska tro). Denna iakttagelse grundar sig på en, dock ej uttalad, känsla av att något gemensamt ligger till grund för andan i Rom och Jerusalem. Efter detta behöver jag knappast säga var detta släktskap ligger: det är den grundläggande intoleranta andan som semiterna har övertagit till Europas nackdel. Renan har redan hänvisat till den, Chamberlain har tydligt utarbetat den, så jag pekar på den.

Jag noterar också att det inte bara var den namngivne abboten utan även andra judar som hade denna känsla, ja, till och med denna medvetenhet. Den judiske historikern Bloch, som gärna ville skylla intoleransen på arierna, även om han också helt medvetet serverar den gamla judiska linjen, träffar mitt i prick, när han i samband med de ovan skildrade grälen om Maimonides skrifter och begäran om hjälp från judarnas sida säger följande: Sedan glömdes alla andra gräl: munk och rabbi gick broderligt arm i arm - det var för en kättare som brann till ära för den gemensamma guden." Men det var inte svårt även för andra judar att göra full rättvisa åt den romerska principen. Den katolska trons symbolik lämnade dem naturligtvis vid sidan av, men glädjen i religiös förföljelse fann sin typiska representation i samstämmiga judar. Så var det ännu vid tiden för det gotiska styret i Spanien under kung Egika den judiske statsmannen och ärkebiskopen Julian von Toledo, som vid ett rådsmöte i denna stad genomdrev de grymma dekreten, enligt vilka barn till judiska föräldrar skulle skiljas från dem vid sju års ålder för att kunna uppfostras enbart i den kristna tron. Att dekretet om konfiskering av egendom som också utfärdades vid detta råd, som alltid, hade andra skäl än de religiösa, bör tilläggas här: Spaniens judar hade en konspiration för att mörda kungen, detta upptäcktes och därefter beordrades strikta åtgärder.

Storinkvisitorn i Cordova, Lucero, som på sin tid var en av de mest fruktade förföljarna av kättare, var jude. Den judiske historikern Kayserling porträtterar honom på följande sätt: "Han ser i alla en kättare, en jude, en riddare, adelsdamer, munkar och nunnor, de mest respekterade personerna i alla klasser valdes av honom som brandoffer. Luceros grymhet var legendarisk i Rom."

En medhjälpare till denne man var en Henriquez Nunez, som presenterade sig som bror till de hemliga judarna, angav dem alla och drev dem i armarna på inkquisitionen. Han arbetade sedan på Kanarieöarna och blev så berömd inom tortyrkonsten att Portugals kung, på rekommendation, kallade honom till sig, där han också utförde spionagetjänster.

Johann Pfefferkorn var också jude, som på 1500-talet arbetade för att förstöra de judiska skrifterna och för judeförföljelserna; Margaritha var också jude, som 15630 skrev en skrift "Hela den judiska tron", där hon gick till angrepp mot den hycklande fromheten. En av de mest fanatiska judeförföljarna var Abner von Burgos, som hade konverterat till kristendomen och var "förkämpe för judarnas fiender i Kastilien". Judar var också den ökände Pablo de Santa Maria, Josua Lorqui, Fray Vincente och framför allt den störste kättarförföljaren genom tiderna, storinkvisitorn Torquemada.

Kort sagt, intresset för religiösa tortyrmetoder var utan tvekan mycket stort. Juden behövde bara vända sina talmudiska principer med spetsen mot sina stambröder och mot kättarna - och storinkvisitorn var färdig.

Må detta räcka för att vid brännandet av judiska verk illustrera den anda som dominerade både Rom och rabbinerna, och som inte sällan fick hatet att flamma starkt. Men det måste ändå understrykas att denna klerikalt-religiösa impuls inte har varit avgörande. Detta bör illustreras av att vi i det följande tar upp historiska fakta, så att vi har samlat allt material för att försöka göra en syntes av judisk anda och judisk karaktär.

Historisk översikt

Om man utan en tårfuktig känslighets utslitna dogmer närmar sig hela komplexet av historiska händelser rörande judarna och deras förhållande till andra folk, så kan man redan nu konstatera en sak: om resultatet av *alla* folks beteende gentemot det *ena* judefolket är detsamma, så kan detta, åtminstone i huvudsak, endast bestämmas av detta judefolks karaktär. För om persernas, spanjorernas eller tyskarnas individualiteter är de varierande faktorerna i historien om judarna, så är judarnas personlighet å andra sidan den enhetliga, oföränderliga faktorn, dessutom till och med förstärkt genom strikt rasavel.

Många historiker, som av de faktiskt förekommande omänskligheterna mot judarna rubbas ur den historiska balansen, ser alltför lätt i det rent mänskliga fördömandet en dom; man måste känna igen denna sentimentala rörelse, som hedrar människan men sänker historikern, för att genom känslor kunna förstå historien i dess djupare nödvändigheter. Om man har gjort detta, och om man huvudsakligen har använt sig av skildringar som är vänligt inställda till judarna, eller åtminstone från början antisemitiskt orienterade, då framträder en faktiskt slående lik spiral av judiskt liv, judiskt arbete och judiskt lidande i alla världens länder inför våra ögon. Överallt tas judarna till en början emot utan förbehåll, överallt ser vi hur de redan från början avsiktligt avskiljer sig såväl fysiskt som andligt från den infödda befolkningen, överallt strävar de ivrigt efter att vinna de styrandes gunst och genom att ge dem pengar som de förvärvat genom handel och ocker för sina företag, försäkrar de sig om deras beskydd och skaffar sig därmed privilegier av alla slag. Sedan dyker antijudiska rörelser upp igen, till en början flimrande på några få ställen, för att sedan omfatta hela landet och utlösa ett fruktansvärt raseri. De utlösande faktorerna för dessa förföljelser har varit många, vare sig det har handlat om att en jude ertappats med falska pengar, att en jude anklagats för att ha förtalat kristendomen, stulit ett kors eller något liknande. Men om den historiska observationen inte någonstans noterar den sociala strukturen för att avslöja inte utlösande faktorer, utan snarare orsaker, till att tumultartade händelser inträffar, så är detta helt särskilt fallet när det gäller observationen av den judiska frågan i alla länder. Visserligen har politiska och kulturella, men framför allt klerikala förhållanden varit av betydelse, de har ibland trätt i förgrunden, som vid tiden för inkquisitionen, men de utgör bara de igenkännbara faktorerna; hand i hand gick alltid frågor av ekonomisk och karaktärsässig natur. Liksom den judiska frågan i dag i många avseenden är av största vikt, så är den ändå förankrad i judarnas sociala ställning i dagens värld. Med de omätliga rikedomar som står till deras förfogande skulle det vara möjligt att styra världspolitiken och få statsmännen i många länder att framstå som marionetter för den judiska viljan; det skulle inte vara möjligt att sänka ytlighetens gift, oenigheten med sin egen natur, i européernas hjärtan och hålla andan i en för judendomen gynnsam stämning, om inte det allsmäktiga guldet, systematiskt förvaltadt, skulle anlita sina hantlangare i alla länder. Men som det är idag, där förtryckande bankkapital håller hela folk i sitt intresse, så var situationen, om än i mindre skala, i Spanien, i Frankrike, i Tyskland och många andra stater. Juden var överallt de styrandes, prästerskapets och folkets intressebevakare, och förföljelserna mot judarna, låt oss förutse detta, är huvudsakligen ett försök som gång på gång görs att bryta ockrets ok, i synnerhet som det härrör från en rasmässigt främmande, religiöst och moraliskt fientlig inkräktare. Folket självt har erkänt detta, och endast där dess röst inte hördes använde prästerna slutligen dess förvärrande för sina syften och satte en rent kyrklig stämpel på hatet.

Vår tids judiska och pro-judiska hackare talar i eleganta toner om de grymma förföljelserna av de stackars, oskyldiga judarna. De kan servera denna gamla linje desto mer oblygt eftersom de mycket väl vet att det i dag är högst en person av tusen som känner till detaljerna om de faktiska förhållandena. Förföljelserna var grymma, om man har en human synvinkel, men inte desto mindre nödvändiga. För judarnas historia, när de hade en ömsesidig effekt med folken i västerlandet, får inte börja med inkquisitionen, vilket brukar ske för att kasta sand i ögonen, utan

snarare med den judiska invandringen, genom vilken man lär sig att förstå hur jorden för de kyrkliga förföljelserna hade beretts.

Judarna i Portugal

När judarna invandrade till Portugal kan inte fastställas exakt; men vi har redan några rapporter från 11^e århundradet som gör att det inte råder något tvivel om att de var i besittning av alla medborgerliga rättigheter, att de kunde förvärva fast egendom, ja, i olika fall åtnjöt särskilda privilegier. Vi ser alltså att det redan på den tiden inte alls fanns något slags förakt från portugisernas sida, eller om de som främlingar inte heller betraktades som vänliga, så gjordes svårigheter i deras liv och affärer för dem ingenstans, snarare tvärtom, de beviljades snart privilegier. De bildade en stat inom staten, hade sin egen jurisdiktion, som, även om den skilde sig från landets lagar, erkändes av regeringen. Överrabbinen var samtidigt kronans tjänsteman och åtnjöt alltid inflytande vid hovet, han hade domarmakt över alla judiska samhällen, han samlade i sina händer ämbetsmakt och straffmakt, vilket annars bara gällde för kungens egen suveräna rätt.

I en rättstvist mellan en jude och en kristen kunde juden, om han var svarande, endast stämmas inför rätta av sin rabbi; den kristne måste gå till den svarandes forum. Kristna domare fick inte i något fall ingripa i tvister mellan judar och judar, och ingen jude kunde väcka talan vid en provinsdomstol mot sin stamfrände. Judiska religiösa sedvänjor iakttogs strikt, juden kunde inte kallas till en domstolsförhandling på sabbaten och på sina helgdagar, för, som det står skrivet i ett av kung Alfons (1248-79) dekret: "Eftersom de (judarna) genom sin religion är skyldiga att fira sabbat, bör ingen låta dem kallas inför rätta på denna dag." Eftersom judarna dessutom befriades från olika skattebördor, som den infödda befolkningen var tvungen att bära, kom de som utlänningar inte bara att åtnjuta lika rättigheter i landet, utan utgjorde snarare en privilegierad del av befolkningen.

Judarna hade genom slavhandel och penningaffärer skaffat sig stora rikedomar, som de omedelbart använde för att låna ut sina pengar till behövande lands- och stadsbor med hög ränta. Alfons III, som generöst hade gett dem alla friheter, fick från många håll i riket klagomål om ocker utan motstycke, och kungen såg sig tvungen att utfärda lagar mot det. Eftersom dessa dekret inte bar någon större frukt försökte nästa kung, Don Diniz (1279), att avskräcka judarna från ockerverksamheten och genom lagar tvinga dem att ägna sig åt jordbruksarbete och bosättning. Han utfärdade en order till judarna i *Braganzas* om att de årligen skulle köpa hus, vingårdar och odlingsmarker för en viss summa utan rätt att sälja dem vidare. Varje nyanländ jude måste bidra med sin andel till köpesumman. Men samtidigt bekräftades alla judarnas rättigheter vid detta tillfälle och alla ingrepp mot dem och all nonchalans mot dem förbjöds på det strängaste. Denna önskan att förvandla judarna till arbetande bönder och borgare misslyckades fullständigt, eftersom överrabbinen och finansministern Don Juda (som enligt Graetz var så rik att han kunde förskotta pengar för köp av hela städer) och de andra höjdarna i Israel lätt kunde hindra verkställandet av det nämnda dekretet. Judarnas rikedom och därmed deras ocker mångdubblades, de ägde Lissabons vackraste palats, de styrde kungens finansiella affärer och lyckades föra in fattiga och rika i ett ekonomiskt beroendeförhållande till dem. När alla förfrågningar till kungarna om hjälp inte bar frukt, skickades ett klagomål till påven 1309, där upprördheten tog sig uttryck i att de styrande omgav sig med judiska statsmän, att det inte fanns några affärer som inte gick genom judarnas händer, att till och med biskopar i klostren hölls fångna av judarna. "Judarna blir stolta och reser sig", står det vidare, "de pryder sina hästar med tupéer och ägnar sig åt en lyx som har en ofördelaktig effekt på landets invånare."

Folkets missnöje växte sedan också så mycket att Alfonso IV (1325-57) strängt förbjöd judarna att promenera genom gatorna med silver- och guldkedjor och att dekorera sina hästar med

juveler, vilket redan tidigare hade varit förbjudet för de kristna. Allt fler klagomål ledde till att kungen utfärdade ett dekret mot ocker (1353), enligt vilket ingen kunde tvingas betala mer än 33 1/3% i ränta. Detta dekret, som av judarna upplevdes som en aldrig tidigare skådad inskränkning av deras frihet, fick många av dem att emigrera, ett tecken på att de alla hade hopp om att inte utsättas för en sådan fruktansvärd kränkning i andra länder. Men eftersom omätliga rikedomar hade följt med dem beslutade Alfonso att i landets intresse samla in en stor del av förmögenheten hos de judar som ville emigrera till staten. Denna lag markerade honom i judarnas ögon som en av de mest fruktansvärda förtryckarna av judendomen.

Det nämnda ediktet mot ocker verkar inte ha varit särskilt fruktat, för när prinsarna och dignitärerna i den kejserliga riksdagen samlades år 1361 blev klagomålen återigen högljudda över den judiska affärsverksamheten som ruinerade hela landet. Men det hjälpte inte alls, tvärtom lyckades judarna få igenom hos den dåvarande kungen Pedro I., "rättvisans föredöme" som en judisk historiker kallar honom, att alla straff för ocker skulle upphävas och att judarna skulle få det exempellösa privilegiet att göra illusoriska alla föremål från en kristen mot en affär som de svurit på att ha ingått på heder och samvete! Denna "lätnad" [Kayserling] ökade judarnas inflytande enormt. De var kungens skattmästare, uppbördsmän för tulltaxan i Lissabon, ja, de var landets högsta tjänstemän. År 1383 kom det till ett stort folkligt uppror, och endast tack vare den populära kejserlige regenten och sedermera kungen Joaos ansträngningar kunde judarna räddas undan ett blodigt straff. Anmärkningsvärt är nu deras beteende gentemot sin räddare. När Joao behövde pengar till kriget mot Kastilien skänkte Lissabons medborgare honom 1.000.000 dukater i present, men judarna hela 70 mark i silver och 6.000 legosoldater som lån!

Så judarna var fortfarande landets herrar, höll hästar med silvertäcken, innehade de viktigaste ämbetena, inkasserade en tiondel från kyrkor och kloster, ja, var fräcka nog att till och med göra detta under högmässan. En senare kung förebrädde en betrodd jude för sina stamkamrater; ett provocerande beteende, eftersom folket måste ha varit av den uppfattningen att judarna som promenerade i guld och juveler hade fått denna lyx genom rån som de hade begått mot de kristna. "Men jag vill inte", sade han, "att ni skall svara mig, för jag vet mycket väl att ni bara blir bättre av plundring och död, och sedan kommer ni att ångra era gärningar."

Ett nytt (1449) uppror mot judarna som bröt ut i kungens frånvaro undertrycktes igen, men det portugisiska folkets vrede hade redan eskalerat så mycket att det till och med revolterade mot kungen och återigen kunde undertryckas endast genom hänsynslöst ingripande. Och så gick det fortfarande i ytterligare ett halvt sekel. Gång på gång kräver folkrepresentanterna att man inte får ge judarna arrende för kyrkoskatten, att man i tvister mellan judar och kristna måste ta in den kristna domaren, att man måste ingripa mot de predikningar i synagogorna som förtalar kristna, men allt utan framgång. Då kan det vara sant att, som det sägs, "det portugisiska folkets glödande hat mot den judiska rasen inte längre hade några gränser och nu flammade upp i öppen låga".

I samband med en sammanstötning mellan judar och kristna bröt den länge undertryckta vreden ut på ett förödande sätt i början av 1500-talet. Förföljelsen av judarna började i Evora och spred sig sedan vidare över Portugal. Störst omfattning fick den naturligtvis i Lissabon. Man försökte först säkra den rikaste juden, skatteindrivaren Joao Maskarenhas, som hade orsakat de hårdaste lagarna mot folket. Han trodde även nu att han kunde bete sig som mästaren, barrikaderade sig i sitt palats och svor ner från en balkong mot folkmassan. En av dem fångade honom till slut i flykten över taken och slog ihjäl honom. Under loppet av 48 timmar dödades enligt vissa historiker 2000, enligt andra 4.000, judar. Straffet för invånarna för det genomfördes i all stränghet, många förvisades och 50 personer avrättades.

Men mycket tid hade inte gått och judarna hade redan sin hand på tyglarna, lyckades försäkra sig om monopolen för försäljning av spannmål så att folket genom systematiskt vinstdrivande åter såg sig i den gamla situationen. Men portugisernas ilska fick nu stor förstärkning i form av inkvisitionsdomstolarna, och från och med nu ser vi judeförföljelserna stå under den religiösa fanatismens tecken. Detta är dock bara den yttre sidan, för alla tvångsdop och tortyrer löste inte den judiska frågan, karaktären förblev alltid densamma. Större förföljelser inleddes, till och med

systematisk fördrivning från landet, och det fortsatte ofta med stor stränghet. Inkquisitionens domstol kommer alltid att utgöra ett av de mörkaste kapitlen och ett exempel, som förmodligen inte försvaras av någon människa, på vart den judisk-romerska principen i sin renhet, lämnad åt sig själv, måste leda. För att få ett korrekt perspektiv på de trots allt kända händelserna måste det dock understrykas att inkquisitionen inte bara riktade sig mot judarna, utan framför allt mot albigenserna, valdenserna och protestanterna. Dessa förföljdes inte mindre fruktansvärt av Rom, ja, oftast värre än judarna. Medan påvarna ofta tog dem under sitt beskydd, ja, till och med kallade dem "lojala undersåtar", överlämnades dessa kättare skoningslöst till den smärtsamma domstolen.

Men tiden för judeförföljelserna var förbi, proklamationen av de mänskliga rättigheterna inledde en ny era för judarna i hela världen och även för Portugals hemliga, döpta judar; i dag blomstrar en rik gemenskap där och bildar en vacker gren på den judiska världsstatens träd.

Judarna i Frankrike

Om Portugal var en liten stat, där förhållandena i centrum och provinserna inte var särskilt olika varandra, så var Frankrike ett stort land med en befolkning av olika karaktär, som inte lätt kunde styras från ett centrum. Följaktligen är också judarnas öde skiftande och motsvarar alltid de franska kungarnas styrka. Men vi ser ändå, snart tidigare, snart senare, överallt samma resultat: ömsesidigt hat och förföljelse av judar. När judarna kom till Frankrike är omtvistat. De första skriftliga rapporterna härrör från början av 600-talet och visar att judarna redan då levde utspridda över hela landet. Som de första dokumenten visar var förhållandet mellan judar och kristna genomgående fredligt; judarna kunde utöva sina seder och bruk obehindrat, ta emot och återgälda besök av landets invånare, accepterades i den kommunala milisen och armén, kort sagt, de åtnjöt alla medborgerliga rättigheter. Men det kom snart till friktion. Om man erinrar sig med vilken mängd av kostlagar och sedvänjor judarna kom omgivna in i landet, vilka, för att skydda de utvalda mot blandning och besudling med hedningarna, riktade sin udd mot alla icke-judar; om man erinrar sig att hatet mot Kristus och kristna var en oavvislig egenskap hos invandrarna, som trots hemlighetsmakeri ändå måste slå utåt, då kan man mycket väl förstå den infödda befolkningens klagomål, om de säger att en respektlöshet talar från vägran att ta emot kristet bröd och vin, att arrogans ofta kommer till uttalat uttryck i yttranden om kristendomen. Till detta kommer att judarna, som deras lag kräver, tvingade alla kristna slavar att följa judiska ceremoniella handlingar och tvångsomskära dem, vilket blev ett stående klagomål i alla länder. De utnyttjade sin makt över slavar så att dessa ofta fick söka skydd i kyrkorna mot övergrepp.

Det är därför knappast förvånande, särskilt om man beaktar Roms karaktär, att kyrkomötena tog skarpt avstånd från landbornas tolerans, förbjöd ömsesidiga besök av judar och kristna, förbjöd blandäktenskap vid straff av bannlysning, utfärdade dekret som skulle hindra judarna från att tvinga sina slavar till handlingar som stred mot deras kristna tro och judarna från att inta domarpositioner över kristna. Även andra händelser lades nu till dessa konflikter, vilket måste undergräva den trots allt fortfarande existerande goda relationen mellan judar och kristna, som även prelater fortfarande upprätthöll i strid med rådets dekret.

När till exempel Arles framgångsrikt belägrades av burgunderna, och de fortfarande bara med möda stod emot anfallet, fick en jude en natt hålla vakt på stadsmuren. För att få en mild behandling för sig själv och sina rasbröder kastade han en stentung sedel i belägrarnas riktning, med uppmaningen att närma sig muren med stormstegar vid en viss timme. Han lovade dem sedan att släppa in dem i staden på ett villkor, om de skulle skona honom och hans stamfränder. Men lappen flög inte tillräckligt långt och hittades dagen därpå av en av garnisonens soldater. Detta väckte naturligtvis stor uppståndelse i staden, juden överlämnades till domstolen och dömdes till döden. De övriga betonade att de var oskyldiga till förräderiet och hade ingen tanke

på att försöka. Man vet ingenting om deras öde, men P. Daniel säger att man var nära att inleda en förföljelse av judarna, men att man till slut nöjde sig med att neka dem vakttjänstgöring. Huruvida detta är sant kan inte bevisas.

En annan händelse orsakade också stor uppståndelse. När en jude i Clermont år 576 ville låta döpa sig och, som brukligt var, gick till dopkyrkan i vita kläder, fick han sjunkande olja hällt över sig av en annan. Det var endast tack vare biskopens uppträdande som angriparen inte slogs ihjäl av det förbittrade folket. Men det lät sig inte hindras från att senare slå sönder synagogan.

Dessa och många andra ovedersägliga, nedärvda fakta visar att inte bara prästerskapet bär skulden, om judarna vid liknande fall deporterades från många stift eller, enligt dåtida praxis, var tvungna att låta döpa sig. Att religionen endast är ett uttryck för nationalkänslan och att denna inte förändras genom ett dop, det visste inte den tidens munkar, och hur skulle de kunna veta det, när det än idag finns människor som anser att enbart dopet räcker för att göra en jude till europé.

Judarna hölls nu tillbaka från alla ämbeten och statliga poster och förvisades slutligen från Frankrike, men de återvände igen efter merovingernas minskade makt. Karl den store [alias Karl den store], men särskilt Ludwig den fromme, gynnade judarna överallt, och så började judarnas skrupelfria handlingar och ocker snart helt ohämmat i alla Frankrikes länder. På kort tid ser vi dem njuta av stora rikedomar, höga poster och ett mäktigt följande vid hovet som domineras genom deras pengar. Halva Paris är snart pantsatt till dem och tillhör dem som egendom, de konkursmässiga gäldenärerna hålls fångna eller arbetar som slavar för sina judiska borgenärer.

Judarnas makt och skrupelfrihet möter oss särskilt tydligt i Lyons annaler. Lyon hade genom sitt lyckliga läge varit en stad med livlig handel redan sedan romartiden: genom Cesar, Augustus och Trajanus steg den till allt högre betydelse, och när imperiets huvudstad under Konstantin flyttades till Bosporen förlorade den inte sin betydelse. Det var en handelsplats för sidenmaterial, essenser, juveler från Indien, vaser, varor av guld och silver och alabaster från Persien. På Lyons forum såldes lejon och tigrar från Asien, pantrar och fåglar från Afrika, bronsskulpturer från Korinth och Aten, kort sagt handelsföremål och rariteter från hela världen. När Rom upplöstes och folket från norr bröt sig ut och slog ner allt framför sig, gick denna våg över Lyon och förstörde köpmännens fredliga liv. Efter att Frankrikes södra delar senare återigen översvämmades, denna gång av araberna, återhämtade sig staden först på 800-talet. Romare, burgunder, goter och framför allt många judar som fördrivits av muslimerna flyttade till Lyon. Genom smart handel, särskilt med slavvaror, uppnådde de stor rikedom, så att Lyon snart blev det "nya Jerusalem". Judarna stal kristna i staden och dess omgivningar och sålde dem till sina religiösa bröder i Spanien och Italien. Och eftersom moren på den iberiska halvön hade behov av eunucker tillverkade och levererade de också sådana. Eftersom de stod under beskydd av ämbetsmännen, som hellre ville ha de rika judarna som vänner än fiender, uppträdde de snart provocerande och högfärdigt mot invånarna. Men de kristna uppträdde ändå tillmötesgående mot Abrahams ättlingar, de respekterade sabbaten mer än söndagen, de besökte dem, de åt med dem även under veckan före påsk, de lyssnade till rabbinernas predikningar etc. Denna överdrivna vänlighet mot utlänningar, som samtidigt strängt och rigoröst uppfyllde sina religiösa föreskrifter och moraliska bud, utan att på minsta sätt bry sig om landets invånare, väckte en fientlig stämning bland många katoliker, men särskilt bland prelaterna. När Agobert var biskop i Lyon beslöt han att sätta stopp för denna ensidiga taktlösa förtrolighet, förbjöd de kristna att handla med judarna, förbjöd dem att sälja slavar till dem och att låta judarna utföra tjänster åt dem. Han antog också en lag som förbjöd inköp av kött och vin från judar, eftersom de kristna bara köpte de varor som de ansåg vara på något sätt förorenade. Särskilt detta sista dekret upprörde judarna mycket, de vände sig till Paris och två kommissarier skickades därifrån för att undersöka saken. Judarna tog emot dem i Lyon med överdådigt boende och guld så att deras "friheter" skulle bekräftas och de kunde dessutom få nya. Judarna fick sälja alla sina varor till kristna, de fick endast utsättas för kroppsstraff om deras lag föreskrev det, de befriades från Guds domar med eld och vatten, de hade rätt att importera slavar från främmande länder och handla med dem i Frankrike, de fick fira

sin sabbat enligt lag, men för att inte förlora något i handeln flyttades marknadsdagen från lördag till söndag.

Judarnas arrogans var kraftigt uppblåst genom denna framgång, bland de kristna väckte dessa aldrig tidigare skådade privilegier naturligtvis den största indignation, som tog sig uttryck i upprörda demonstrationer, men hade som resultat endast att deras ledare tillfångatogs, varpå många gömde sig eller var tvungna att fly från staden. De skröt öppet med att de åtnjöt kungens beskydd, som hedrade dem på grund av deras patriarker, som alltid gav dem audiens; de gjorde en stor sak av att prestigefyllda personer vid hovet rekommenderade deras eskort och erkände att judar och kristna bara hade en enda lagstiftare, nämligen Moses.

Agobert, som inte kunde tro att de nämnda påbuden hade utfärdats efter en noggrann undersökning av fakta, skrev ett brev till kungen där han klagade på de partiska kommissarierna, klargjorde för kungen att det inte kunde finnas någon vänskap mellan judar och kristna, att de hädade namnet Jesus Kristus, endast talade föraktfullt om de kristna som om nasarenerna och av självupptagenhet vägrade att umgås med fienderna. Vidare informerade han kungen om de verifierade fallen av vitt slaveri och slavhandel till utlandet. Detta brev gjorde inget intryck vid hovet, varpå Agobert skickade ett andra med liknande innehåll, som dock var lika misslyckat. Upprörd reste han själv till Paris, där man mycket kyligt föreslog honom att han skulle resa hem igen.

Men saken var inte slut med det. För när några utländska slavar som tillhörde judar efter en tid anmälde sig hos biskopen för att låta döpa sig, vågade han inte göra det direkt på grund av alla dåliga erfarenheter. Han erbjöd judarna den kanoniskt fastställda lösensumman, men de bara skrattade åt honom; han vände sig med begäran om stöd till olika prelater som stod nära domstolen; utan framgång. Tvärtom, genom kommissarien för judiska angelägenheter, som inte fanns till för något annat än att bevaka att deras privilegier var obestridda, hade de satt sitt inflytande i spel, och det kom ett nytt kungligt dekret med det uttryckliga förbudet mot att döpa judiska slavar utan ägarnas tillstånd.

Agobert vände sig nu till hovkaplanen och bad honom att använda sitt inflytande för att få till stånd ett upphävande av detta dekret, som hånade alla kyrkliga lagar. Han försvarade sig mot anklagelsen att han ville ta judarnas slavar och tvinga dem att konvertera, men han var ändå tvungen att kräva att dopet inte bara kunde saboteras från judisk sida. Detta steg var förgäves och ett avslag från regeringens sida blev resultatet.

Man kan föreställa sig hur mannen kände sig när han såg alla försök att skydda landets invånares och kyrkans rättigheter mot utlänningar misslyckas kapitalt och de judiska palatsägarna uppträda allt mer provocerande. Det är därför inte så konstigt om han i ett brev till ärkebiskopen i Narbonne berättade om hovintrigerna och de outhärdliga förhållanden som rådde i hans stift på grund av judisk handel och penningmakt och till slut hjärtligt förbannade judarna: "Alla de som lever under Moses lag är klädda i nedrighet som i en överrock; nedrigheten tränger in i deras ben och kläder som vatten och olja rinner i människokroppen. Judarna är förbannade i stad och på landsbygd, i början och i slutet av sitt liv: Förbannade är judarnas hjordar, köttet som de äter, deras vinstockar, deras handlingar och deras förråd."

Jag lägger till dessa ord, eftersom en judisk historiker från 1800-talet använder dem för att hycklande förkunna: "Så måttfull är en av de mest lärda biskoparna i sitt århundrade. Då vågar han fortfarande tillrättavisa några rabbiner för att de har talat illa om de kristna." Man vet inte vilka läsare Bédarride spekulerar i, ty hatet mot Kristus och kristendomen, detta "antikens mest nationella drag", var redan då över 800 år gammalt, det var otvetydigt nedtecknat i rabbinernas heliga texter, det hade sedan århundraden redan predikats ner från altaret och uttalats i en specifik förbannelseformulering, det tog sig uttryck i samtal om "nasarenerna", i de judiska morallagarna etc. Bédarride tar förvisso lätt på frågan om biskop Agobert, finner judarnas "på alla sätt överlägsna" privilegier gentemot de kristna helt i sin ordning och gör en förvånad min över att biskopen i Lyon är av en annan åsikt. Den avväpnande och samtidigt naiva oförsämdheten hos juden dyker upp även här.

Men att man redan på 800-talet var någorlunda informerad om de judiska hemligheterna framgår av ett brev från biskopen av Lyon efter Agoberts död, i vilket han tar upp frågan på nytt. Han ber i detta brev ärkebiskopen av Reims att ställa upp vid domstolen för att judarna skall ställas under samma statslag som alla andra medborgare, i synnerhet som de är utlänningar och behandlar de kristna med förakt, kallar apostlarna för avfallingar, gör narr av ordet evangelium genom att förvränga det, ger den kristna kulten titlar som avgudadyrkan och Kristus själv som son till en hora, härstammande från Marias äktenskapsbrott med en hedning. Att dessa förebråelser med rätta finns, behöver idag inte längre beläggas, Ordleken med gosels är visserligen något annorlunda menad än biskopen trodde, men den är likväl sann. För judisk humor och förvandlade Evangelion (frälsningsbudskap) till avon-gillajon (syndfull text), liknande beth-galja (strålande plats) - beth-karja (svinstia).

Ludwig hade dött och Karl den skallige hade tagit hans plats, en härskare som också var välvilligt inställd till judarna. Det nya klagomålet bör dock ha lett till en begränsning av judarnas "friheter", åtminstone på papperet. Fler detaljer är okända, bara att judarna skulle betala 1/10^(th) de kristna 1/11^(th), av sin inkomst.

Jag har behandlat hela frågan om Lyonbiskoparna mer ingående än vad utrymmet egentligen skulle ha tillåtit, eftersom det föreföll mig vara av vikt att gå närmare in på ett enskilt fall. Endast så kan man få en verklig inblick i de rättsliga förhållandena och intrigerna; endast så kan man också få förmågan att kasta en blick bakom ridån av mindre tydliga tvister, för de krafter som en gång tydligt klagas är också aktiva den andra gången, bara mer dolda.

Från det detaljerade exemplet ser vi nu två av medeltidens viktigaste drivkrafter i arbete: ekonomiska förhållanden och religiös fanatism. På judarnas sida ser vi enorma pengar som förvärvats genom handel och ocker, som överallt, där det var nödvändigt, anställde och organiserade för sina syften assistenter, parat med rigida religiösa principer och gränslöst förakt för allt icke-judiskt. På de kristnas sida ser vi ett hjärtligt motstånd mot underkastelsen under judiska privilegier, som går hand i hand med en lika fanatisk religiös iver, åtminstone efter närmare bekantskap med judarna. Vanligtvis segrar guld, och judarna blev ännu mer provocerande efter varje framgång. Folkmassans hat eskalerar därmed ännu högre, tills det fortfarande bara krävs en droppe, i form av en faktisk händelse eller bara ett rykte som dyker upp, för att få grytan att koka över och väcka liv i den mest bitska judeförföljelse.

Den tyske historikern J. Schudt (1718) fäste följande lugna och för alla tider, särskilt för oss, giltiga kommentar i slutet av biskop Agoberts Lyon-affär: "Man ser att, som ordspråket säger, samma komedi alltid spelas på denna världens scen, bara att med tiden olika människor dyker upp; redan för mer än 800 år sedan hade judiska pengar så stor makt; de har det fortfarande idag; därför finns det så många beskyddare av judar överallt, bland stora och små; man hedrar dem, man lägger in ett gott ord för dem, man föredrar dem ofta framför kristna och finner snart ett sympatiskt öra."

Efter många slags ytterligare oro på grund av judefrågan fick det utländska styret i Lyon^{ett} fasansfullt slut i början av 1300-talet: år 1310 blev judarna med våld bestulna av det upprörda folket på alla sina orörliga ägodelar och jagades ut ur staden. De flydde till grannstäderna, de fann skydd i Trevour, Chatillon och Dombes, men även där fortsatte de med sina gamla metoder, så att situationen redan efter några decennier gestaltade sig på samma sätt som i Lyon - och också slutade på samma sätt: 1429 fördrevs de även från dessa tillflyktsorter.

När på 1000-talet en hysterisk våg började svepa över Europa och korstågen uppstod ur en blandning av längtan efter rån och äventyr, religiös extas och hat mot himlen, är det förstäeligt att denna rörelse inte kunde förbli utan inflytande på judarnas öde. För bortsett från de kringresande predikanterna, som framställde erövringen av det heliga landet som en kristen plikt och eggade den religiösa fanatismen till kokpunkten, följde många människor med som inte hade något att förlora i hemlandet. Och nu, när de band som i lugna tider omgav staten och som till synes var oupplösliga, slets sönder, ser vi prästernas och gäldenärernas undertryckta passioner framträda ohämmat. Vid varje avresa förkunnades och följdes regelrätta judeförföljelser, judarna jagades

från stad till stad, från hus till hus, plundrades och mördades. Om man läser kapitlen om hetsen mot judar från dessa dagar, så kan ingen mänsklig tänkare göra det utan att rysa, och måste skämmas över att hitta sådana sidor i Europas historia. Men om man sedan bläddrar tillbaka för att inte ursäkta denna terror, utan faktiskt förstå den, då kommer man också med en rysning att se att i Frankrikes, Tysklands och andra länders centrum satt parasiter i århundraden, som utövade ocker med arbetsenergin och med mårnen hos de folk som härbärgerade dem. Om ett moln plötsligt urladdas, då står man skräckslagen framför katastrofens offer, men man får inte bortse från att det representerade en nödvändig konsekvens av en undertryckt, men ännu inte förslamad folklig energi.

Men även under själva korstågen hade judarna, trots alla förföljelser, förblivit ett rikt folk. I Paris hade borgarna och bönderna stora skulder till dem och var på grund av räntan tvungna att arbeta med det svåraste slitet direkt eller indirekt i judarnas tjänst. Riddarna hade i stor utsträckning pantsatt sina ägodelar hos judarna för att få pengar till korstågen, ja, en historiker (Paul Emile) hävdar att det var pengabehovet för detta ändamål som fick adeln att kalla tillbaka de bortjagade judarna.

Abboten i Cluny skildrar situationen år 1146 i ett brev till Ludvig VII, där han protesterar mot jedeförföljelserna, på följande sätt: "...vilket straff för det okända folket (judarna) är mer rättvist än om man konfiskerar från dem vad de har tjänat genom svindel, vad de har stulit? Inte genom att ägna sig åt jordbruksarbete eller annan hedervärd verksamhet har de fyllt sina lador med frukt, sina koffertar med guld och silver. De stoppar i fickan vad de på ett oärligt sätt har tagit från de kristna och skaffar sig själva till löjligt låga priser de finaste sakerna, som de köper av tjuvar. Om en rövare stjälar en helig anordning går han sedan med den till en jude och säljer det stulna föremålet. EN gammal men föraktlig lag främjar dem i denna skandalösa handel. Enligt den är en jude som hittar en stulen anordning inte skyldig att lämna tillbaka den, ja, inte ens att namnge tjuven. Deras brott förblir därför ostraffat; och det som är straffbart för den siste tjuvens kamrat, en kristen, berikar en jude. Man bör ta ifrån honom den rikedom som uppnått genom falskhet; den kristna armén som, för att besegra saracenerna, offerar sina vunna landområden och sina pengar, får inte skona judarnas skattkammare."

Judarna hade samma välstånd och egendom under Philipp-August, och kungen var, som alla härskare, inte fientligt inställd till dem. När han en gång var i Saint Germain en Laye fick han höra att en kristen i Bray hade överlämnats till judarna för dom på grund av en stöld av en jude, att hans händer hade bundits på ryggen, hans huvud krönts med törnen, han hade släpats genom gatorna och slutligen hängts. Detta föranledde kungen att bränna över 80 judar.

Folkets inställning till judarna var dock så förbittrad att Philipp-August såg sig tvungen att ge efter för uppmaningen att konfiskera många av judarnas ägodelar och förvisa dem från landet, vilket dock inte genomfördes strikt. "Detta år", skriver historikern Rigord, "förtjänar att bli ett jubelår, eftersom de kristna genom kungens åtgärder för alltid har återfått sin frihet [som tidigare] underkuvats av judarna."

Sedan 1181 har judarna dock permanent drivits ut ur många städer, även om de också stannade kvar i många: ur Rouen, Etampes med flera.

Det 13:e och följande århundradena var för de franska judarna, trots deras upprepade deportationer, en tid av rikedom och makt, som de inte har uppnått igen förrän under det 20:e århundradet.

Judarnas villkor såg helt olika ut i olika delar av Frankrike; mest tolererade var de i söder, där aligenserna i strid med den katolska kyrkans principer behandlade judarna mycket frikostigt - varför de här i lugn och ro kunde samla ofantliga rikedomar, tills det bittra slutet kom även för dem, något senare än i övriga Frankrike.

Låt oss först undersöka situationen i centrala Frankrike. Utarmade på grund av krig och korståg och i behov av pengar som invånarna var, såg judarna sig i den lyckliga positionen att sätta räntebasen allt högre och högre. Resultatet blev att den tillfälliga lättnaden vändes till sin motsats genom de lånade pengarna. Folket såg sig beröva alla kontanta medel, som samlades mer och

mer i judarnas händer. I skuld var hertigar, grevar, baroner och biskopar, men särskilt det lägre folket, och situationen blev mer hopplös från dag till dag utan att judarna i sin glupskhet tänkte på att avstå från det överdrivna ocker. De hade till och med nästan tolererat övergiven handel, besökte inte handelsmässorna för att sälja sin egen produkt som italienarna, flamländarna och andra folk som reste dit, inte ens för att engagera sig i mellanhänder, utan snarare bara för att låna ut pengar mot ränta köpmän. De försökte inte ens skaffa sig handelsprivilegier, utan bara tillstånd att få en allt högre ränta. Men där judarna ägnade sig åt isolerad småhandel såg sig myndigheterna alltid tvungna att på nytt betona handel med oförstörda krig, eftersom Abrahams ättlingar bara var ute efter att svindla i processen.

Under en lång period hade judarna full möjlighet att ägna sig åt en reglerad handel, hantverk eller jordbruk, men de tänkte inte på det. Ludvig IX. ville till och med genom ett påbud tvinga dem att tjäna bröd genom sina händers arbete, en meningslös ansträngning. Räntebasen var satt till 40 procent, men den hölls naturligtvis inte, utan judarna lyckades kringgå alla bestämmelser som gick i den riktningen. De krävde visserligen inte mer än 40 procent, men lät skriva skuldsedlar på långt högre belopp än de faktiskt lånade ut. Man förbjöd också detta på det strängaste. Förgäves! För att skydda de fattigaste förbjöd man sedan judarna att låna ut pengar till arbetare mot ränta, men just de var de mest behövande. I arkiven i Paris finns bland annat ett tolv fot långt manuskript med inskriptioner av personer som lämnat in klagomål mot de judiska penningmännens olagliga metoder. Helt klart ett mycket särpräglad dokument! Lagar till skydd för den plundrade befolkningen under Ludvig VIII. och Ludvig IX. var resultatlösa; landets invånare, som inte kunde betala sina skulder, sålde egendom och varor och kastades ofta i fängelse av sina fordringsägare. Slutligen förvisades judarna från landet av Philipp den stilige (1306).

Men den judiska frågan löstes inte av detta. Judarnas fasta egendom konfiskerades visserligen, men gäldenärerna fick en betalningstid på 20 år. Eftersom judarna, även om de inte längre bodde i Frankrike, ändå alltid var uppdaterade om alla händelser där, erbjöd de sin hjälp, när de fick veta att en bestämning av hela summan av skulden till dem skulle utarbetas. Detta accepterades; de använde omedelbart sin vistelse för att muta de franska tjänstemännen och - påbörja nya ockeraffärer. De gamla gäldenärslistorna som de presenterade innehöll så många namn på änkor, föräldralösa barn och andra fattiga att man förklarade dem falska och oärliga och återigen deporterade judarna.

Men detta hindrade dem inte från att omedelbart sätta alla kugghjul i rörelse igen för att kunna immigrera på nytt, vilket då också tilläts dem. Alla skulder förklarades vara rättmätiga, immunitet för tidigare handlingar garanterades, alla privilegier skulle fastställas och de skulle accepteras som medborgare.

Men exakt samma sak upprepade sig som i tidigare tider. Judarna bedrev ocker och förvisades, men Johann II. tillät dem att leva i Frankrike igen (1360). De tidigare häftiga fejderna under Johann den gode, de blodiga inbördeskrigen, den olyckliga freden i Brétigny, allt detta hade undergrävt finanserna ännu mer eftersom det verkade vara ett bra tillfälle att fylla statskassan något, om man släppte in judarna, men i utbyte tog en god del pengar från dem. Men detta kom riket att få betala dyrt för. Den judiske representanten i Paris, Manasse de Vesou, en slug diplomat, hade nämligen lyckats tillskansa sig privilegier av aldrig tidigare skådat slag: låneräntan höjdes till 80%, en enda judes vittnesmål räckte för att bevisa varje skuldkrav mot en kristen. Judarna avlägsnades från alla landets juridiska tjänstemän och underordnades endast en särskild regeringskommissarie.

Och det gick igen som det måste gå. De människor som sökte sin tillflykt med judarnas pengar fick snart se sina skulder växa sig skyhöga och fick kanske, i brist på egendom, utföra slavarbete åt judarna. I sin blindhet och glupskhet nöjde sig judarna nu inte med de godkända 80%, utan överskred till och med denna gräns. Klagomål mot detta undertrycktes av judarnas pengar, kungen själv såg sig beroende, varpå nya favörer med avseende på den årliga marknaden pressades av honom.

När sedan en revolt bröt ut i Paris 1380, och många judar jagades och dödades, tog resten tillfället i akt att beklaga sin fattigdom och hävda att de hade förlorat alla sina in-teckningar. De lyckades också få igenom ett dekret om att de skulle återvända. Men oavsett denna naturligt fejkade fattigdom stödde de kungen med pengar, både för militära och andra utgifter, genom vilka de förband sig till dem ännu mer. Slutligen krävde de av den inkompetente Karl VII. (1388) det sista möjliga: tillåtelse att ta inte bara 80%, utan också ränta på ränta! Och när ett högt tecken gick genom folket utfärdade kungen ett edikt enligt vilket judarna var skyddade mot varje åtal i tio år.

Aldrig tidigare hade ocker i Frankrike nått en sådan monstruös och lagligt godkänd nivå, och det var naturligtvis klart, vilket de giriga ockrarna i sin blindhet under tidens gång dock aldrig kunde se i tid, att detta tillstånd inte kunde upprätthållas permanent. En kort period av triumf gavs judarna i Frankrike, Bourgogne, Provence och på andra ställen, sedan tog den judiska frågan slut som överallt annars. En i och för sig obetydlig händelse utgjorde den yttre utlösande faktorn för en judeförföljelse, och den 17 september 1394 berövades judarna slutligen (detta betyder ända fram till dagen för "frihet och mänskliga rättigheter") sina privilegier, deras gods beslagtogs och de förvisades från Frankrike. Sedan dess har de inte längre haft någon lagligt godkänd existens där.

Frankrikes södra delar hade till en början, som sagt, varit mycket hänsynsfulla mot judarna, men även där uppstod allt fler klagomål. År 1484 kommer det till en stor judeförföljelse i Arles, Provence vänder sig direkt till kungen av Frankrike med begäran om hjälp mot judarnas skrupelfrihet, Marseille skickar delegater till Paris 1487 med den uttalade begäran att beordra judarnas utvisning, eftersom de förstörde landet genom ocker. Och så från 1498 till 1501 drivs judarna också ut ur den så gästvänliga södern.

När det gäller Norden hade man där förkortat processen på ett energiskt, många gånger brutalt sätt; särskilt i Bretagne. Hertigarna samlades år 1239, förklarade gäldenärerna befriade från sina förpliktelser, beslutade om återbetalning av in-teckningspengarna och beslöt att fördriva landets judar. Hertigen, baronerna och biskoparna svor att aldrig mer släppa in judar i Bretagne; sedan dess har det inte funnits någon judisk fråga här, eftersom det verkar som om detta beslut, inte som så många andra i andra provinser och länder, faktiskt och strikt har verkställts.

Ett intressant, ja, pinsamt motexempel är det öde som drabbade den lilla judiska församlingen i Pamiers vid foten av Pyrenéerna. Rabbinerna här hade utfärdat dekret av strikt karaktär som reglerade judarnas hela liv. Judarna uppmanades till måttfullhet i alla avseenden, kvinnorna förbjöds att bära dyra smycken, barnen fick inte ges dyra kläder, söner fick endast en liten summa pengar, lek var strängt förbjudet osv. Dessa dekret betonades energiskt av de kristna myndigheterna, så att de inte bara existerade på papperet. Och här har det, trots religiösa skillnader, inte heller funnits någon judisk fråga genom alla år. När Abrahams ättlingar drevs ut ur Frankrike bad greve von Soir, under vars beskydd samhället Pamiers stod, direkt kungen att göra ett undantag för sina judar. Men önskan uppfylldes inte och de som tvingades till oskuld här fick dela lott med sina tjuvaktiga blodsbröder från andra provinser.

Detta skulle då i ganska korta drag vara judarnas historia fram till de tidiga tecknen på den franska revolutionen. Jag har utelämnat de religiösa skillnaderna i de sista kommentarerna för att tydligare kunna visa den röda tråd av sociala konflikter som löper genom dem. I själva verket var det ju så att förutom ocker fanns det också andra motiv för judarnas öde, precis som varje stor rörelse består av många krafter. Prästerna agiterade ivrigt vid sina råd mot de otrogna, föreslog ofta försök att genom predikningar och även på ett mindre milt sätt öppna den enbart saliggörande kyrkans famn för dem; de lät bränna Talmud, när de kunde få tag på den, anklagade judarna för kyrkoförakt, offrande av ett kristet barn på långfredagen etc., Judarna å sin sida skärpte segregationslagarna och förbannade Kristus och de kristna varje vecka i sin synagoga. Inkquisitionen krävde tyvärr offer även i Frankrike, en sit hade som resultat religiös galenskap, men folkliga känslor gjorde uppror mot den mer energiskt här än, säg, i Spanien och Portugal

(varvid det dock måste noteras att inkvisitionsdomstolar i Spanien inte sällan var brottsdomstolar och dolda representanter just för sociala-nationella konflikter).

Ju mer den nationella känslan i Frankrike nu blev starkare och mer medveten, desto mer ställde den sig i medveten motsättning till judarnas rasliga arrogans och lät ett tidigare bara känt förakt komma fram tydligare. Och så kan dessa och de krafterna visa sig, som bidrog till att intensifiera förhållandet mellan judar och kristna. Men situationen blev katastrofal för båda parter genom plundring av invånarna som utfördes med demonisk energi, genom den sociala strukturen.

Om projudiska forskare och naturligtvis alla judar lägger hela skulden för dessa omvälvningar i statslivet på kungarna och tror att de bara hade knuffat fram den stackars juden, tagit hans pengar och därmed tvingat honom att leva av ocker, då är jag naturligtvis långt ifrån att framställa kungarna som oskyldiga små änglar. De behövde pengar till krig och hov och var inte särskilt selektiva i sina sätt att skaffa sig sådana. Att juden, som alltid hade pengar, ofta verkade ganska välkommen hos dem, kan man lätt tro, även om det inte uttryckligen bekräftades. Det kokade och jäste överallt i de då unga människornas liv, stora rörelser av den vilt jäsande cidern gick genom världen; krig skakade, men formade samtidigt de nationella personligheterna. Varje härskare försvarade sitt skinn mot en annan tills en mäktigare förenade båda under sin spira. I dessa tider, när det gällde frågor om den nationella existensen överhuvudtaget, kan man inte åstadkomma mycket med moraliserande omdömen, och att vilja ge judarnas lilla hörnfolk rätt att ensamma vara absolut okränkbara i allt kaos skulle då verkligen vara att kräva för mycket. Ändå kan vi alltid lugnt betrakta de härskare som alltid behöver pengar som en frestelse för juden, men faktum kvarstår att det var just judarna som gång på gång hade den ovan beskrivna rollen som ockrare. Mot det ensidiga påståendet att judarna inte alls kunde ha gjort något annat än att bedriva ocker kan man ställa den enkla frågan varför de inte, vilket Ludvig Hutin och Ludvig IX. ville tvinga dem till, övergick till kroppsarbete och jordbruk. Då skulle det inte heller ha funnits någon judefråga.

Om vi nu lämnar all moralisk värdering åt sidan, så måste vi betrakta alla ständigt återkommande händelser och samma resultat helt enkelt som naturnödvändigheter, sådana som de alltid utgjort, i dag utgör och i morgon kommer att utgöra resultatet av kontakten mellan Europas och Asiens folk och judarnas enda folk.

Sedan den senaste fördrivningen levde judarna i Frankrike inte längre i slutna samhällen, utan var utspridda över hela landet. Men med erövringen av Alsace fick de många tillskott och snart var den judiska frågan åter på dagordningen. Genom årtal av intriger från den kungliga hovleverantören Cerfbeer, genom en av honom uppbyggd rättegång mot staden Strassburg, där juden lyckades gömma sig bakom kungens person, hade vägen öppnats tillräckligt långt för att ta upp frågan om judarnas frigörelse. Efter stormningen av Bastiljen sattes naturligtvis fler kugghjul i rörelse. Man vågade visserligen inte vända sig direkt till delegaterna, eftersom man från de elsassiska delegaterna förväntade sig de mest obehagliga sanningar om judarnas plundring, utan man täckte först sin rygg genom att i Paris stadsförvaltning uttala sig för ett avskaffande av judeförbuden. Mirabeau, som stod i stor skuld till judarna, hade redan för länge sedan förpliktigt sig gentemot dem. Den redan nämnde Cerfbeer hade vänt sig till Moses Mendelssohn med en förfrågan om att utnyttja hans stora prestige även bland kristna för att stå upp för en text om judarnas frigörelse. Men han tyckte inte att det var praktiskt genomförbart och gjorde som många av Judas stam före och efter honom: han drev fram en icke-jud som sitt språkrör, den unge Dohm, som sedan, inspirerad av Mendelssohn, skrev sitt "epokgörande" verk om en reform av judepolitiken. Precis som idag gjordes det redan då stor politik i Berlins judiska salonger. En särskilt framträdande sådan var Henriette Herz. Hit kom diplomater från alla länder, och här blev Mirabeau bekant med den tyske fågelskrämman Dohm. Mirabeau hade "övertygande skäl" att vara entusiastisk för judarna, skrev själv ett verk om judarnas reform och ställde upp i den franska nationalförsamlingen som deras förkämpe. Hur hjälpte det att den alsaciske Rewbell påpekade att man inte kunde lösa judefrågan med slagord, han blev avvisad. Ja, när han under en senare session ville tala mot den felaktiga framställningen av frågan (den hade återigen spelat över helt

och hållet till religionens sfär), blev han utskälld av Regnault, en av motionärerna: "Jag kräver att alla som kommer att tala mot detta förslag (judarnas frigörelse) kallas till ordningen, eftersom konstitutionen själv därmed bekämpas."

Men Rewbell gav inte upp saken som förlorad och vid nästa sammanträde berättade han om judarnas oerhörda ocker i Alsace. Han talade om invånarnas förmögenhet, som inte översteg tre miljoner, på vilken dock vägde 15 miljoner i skulder, varav 12 rena ockerskulder, om plundringen av otaliga familjer etc. Förgäves triumferade slagordet.

Under 1806 och 1807 ägnade sig Napoleon mycket energiskt åt judarna och gav delegaterna 12 frågor att besvara: om polygami var tillåtet, om ocker var tillåtet, om judarna betraktade fransmännen som sina bröder etc. Efter hundratals år samlades den stora Sanhedrin, 71 delegater från hela judendomen, för att ge ett svar. Det visade sig naturligtvis att de judiska lagarna var fulla av humanism, att ocker var förbjudet, att fransmännen var judarnas bröder osv. Men allt detta på ett vridet och slingrande språk enligt talmudisk praxis. Hela detta hafsverk var naturligtvis ett lögnpaket från början till slut. Till och med den judiske historikern Abraham Geiger sade om det: "I Frankrike pågick fortfarande en senare kamp, naturligtvis på grund av judarna i Alsace, vilkas ocker upprörde folk. Detta och separationen från det franska medborgarskapet drog Napoleons blickar till sig, och han ville genom ett djärvt drag ge lindring även här. En församling av notabiliteter och en Sanhedrin skulle dokumentera sina åsikter genom egna uttalanden och påverka sina religiösa kamrater. Endast auktoriteten saknades inom judendomen, en intern utveckling är nödvändig där. De gamla mästarna Beer och Furtado ingrep, rabbiner som Sinzheim, Vita di Cologna lyckades skickligt vägleda, men det hela var fortfarande en stor lögn, åtminstone ett sken. Erkännandet av fransmännen som bröder var en slogan, det om rättslig skilsmässa osant, frågan: får en judinna gifta sig med en kristen? besvarades med en lögn: endast äktenskap med utländska, avgudadyrkande folk var förbjudet, de europeiska folken var inte avgudadyrkare ... Frågorna var förhastade, svaren bara smarta slingrande, hela saken utan konsekvens."

Dessa ord av en lärd jude besparar mig alla mer detaljerade bevis (en liten smak av den tillämpade pettifoggingen gavs redan tidigare); de utvalda 71 männen, som insmickrande kallade Gud överallt, hade därför direkt ljugit... Om man har förstått Talmuds anda, förstår man att det för dess anhängare inte betraktas som ett brott att leda gojerna vid näsan. Redan sedan urminnes tider var det en vördnad som väckte "lärdom" hos de vida berömda vise männen från Pumbeditha, som "visste hur man förvandlade svart till vitt och vitt till svart".

Det viktigaste var att de sista hindren hade fallit; detta mål var då också helt uppnått: judarna, beväpnade med samma lagligt erkända skrupelfrihet som tidigare, gick in i samhället i de självavväpnande europeiska staterna. Hundratals år hade gått, och vi såg dem som världens penningmästare.

Judendomen och politiken

Historisk översikt

En av vår tids många lögner, som ivrigt sprids av judar och judebeskyddare, är påståendet att den judiska nationen kunde engagera sig politiskt först i nutiden, att hänsyn togs till dem först i nutiden. Denna osanning, som återigen, liksom många andra i det förflutna, syftar till att skapa sympati för judarnas "oskyldiga, förföljda" och "förtryckta" folk, måste äntligen upphöra att utöva sin skadegörelse.

För även om judarna var utspridda över hela världen (märk väl!, på eget initiativ), upprätthöll de den närmaste gemenskapen inte bara där de bodde tillsammans, utan höll också ständig

kontakt med folkamraterna i de mest avlägsna länder: handelsfartyg och karavaner förde nyheter av alla slag från alla världens regioner och tog dem tillbaka igen.

Judarna var inte bara informerade om sitt samhälle och etniska frågor, utan inte mindre väl om de kommersiella och politiska förhållandena i alla länder, vilket säkerställde dem en fördel i alla avseenden jämfört med andra folk.

Korrespondens bevaras för oss som ger övertygande bevis för judarnas internationella kontakt. Till exempel levde på 1200-talet i Barcelona en av sin tids mest välkända talmudister, Salomon den Adereth. Hans namn hade förts till fjärran länder av judiska resenärer, och rabbinerna i dessa samhällen ställde frågor av alla de slag till den vise mannen i Spanien. Hans "svar", cirka 6.000 till antalet, visar att han stod i obruten skriftlig kontakt med judarna i Portugal, Frankrike, Böhmen, Tyskland, ja, till och med med Konstantinopel och städerna i Asien och Nordafrika. "Vid åsynen av dessa svar kan man inte låta bli att häpna", säger en judisk historiker, "över de udda kommunikationsmedel som trots alla hinder stod till judarnas förfogande ...: det tycks inte ha varit mindre lätt för en lärde i Austerlitz, i tyska Mühlhausen, att få sina brev att nå Spanien än för den i Wien Rom eller Avignon." Följande händelse ger ytterligare bevis för judarnas välorganiserade kommunikationssystem:

Många turkiska piratnäten fanns alltid på den afrikanska kusten. Judarna bosatte sig här genom preferens. De tolererades väl av turkarna, eftersom de betalade tribut, omedelbart köpte de stulna varorna och förde bort dem; men främst på grund av sin spionagetjänst. "Thet upprätthöll", säger en författare från den tiden (1600-talet), "en omfattande korrespondens över hela Kristiendom så att turkarna genom dem kunde göra stora vinster i slavbytet. Samtidigt blev de i god tid informerade om vad man planerade att göra inom kristenheten. Så gick det till exempel till när staden Hamburg år 1662 utrustade två krigsfartyg för att skydda sina fartyg mot rövare. Fartygen hade knappt gått till sjöss när slavar från Alger skrev att piraterna redan var fullt informerade: hur starka, hur många i flottan och vart fartygens kurs skulle svänga."

Att judarna är bäst orienterade om utländska förhållanden och har goda kontakter i alla länder är inte bara en prestation av våra dagar, utan var fallet redan för hundratals år sedan. Därför är det också förståeligt att europeiska härskare ofta kallade judar till sig som politiska rådgivare: Karl den store gav t.ex. sitt sändebud till Persien en jude som följeslagare (båda dog märkligt nog under resan) i den korrekta beräkningen att han bäst och snabbast skulle lära sig allt som var värt att veta av judarna där; de spanska kungarna var ständigt omgivna av judiska rådgivare, men inte mindre så härskarna i Fez, Tripoli, sultanen och andra härskare.

Så detta folk, utspritt över hela världen och ändå oskiljaktigt sammanlänkat, spelade redan i de tidigaste tiderna en påtaglig roll i folkets politik. De har utan tvekan utfört tjänster åt de styrande, men det är inte mindre säkert att de ofta orsakade ännu större olycka för dem. En grundläggande observation hör hemma här.

Judarna, till vilket rike de än må ha kommit, kom som ett i allt väsentligt enat folk, som ingenstans och aldrig visade minsta önskan att engagera sig mer än vad som var absolut nödvändigt för handel med infödingarna. De betraktade redan från början, av naturlig och inpräntad nationell arrogans, alla folk som underlägsna, och det var uteslutet att juden skulle uppgå i det folk som gav honom gästfrihet. Och eftersom det då är helt naturligt (den moraliska värderingen satt åt sidan), att när han kallades till eller lyckades smyga sig in på en hög position, skulle han agera så som det verkade bäst för hans personliga och nationella behov.

Om ett lands intressen kunde sammanfalla med den judiska nationens, så stöddes de; om inte, så övergavs de utan skrupler. Den som har en föreställning om hur ihärdigt judarna, trots alla förföljelser som de själva var skyldiga till, höll ihop religiöst och nationellt medan de, när de flyttade från land till land, bara blev stelar och stelar, kommer inte att finna det svårt att förstå att detta folk, naturligtvis med några få undantag, inte kunde förstå idén om en statsmedborgare, inte ens upphöja sig till det oegennyttiga begreppet plikt.

Om den judiska politiken i äldre tider var begränsad till några få nationer och ännu inte omfattade hela världen, om den ännu inte var så systematiskt inriktad som idag, stod det

nationella motivet alltid bredvid det rent personliga i förgrunden för dess politiska arbete. Till en början riktade sig denna verksamhet vanligtvis mot de folk som hyste dem, och som sagt, endast där judarnas intresse också främjades gjorde man också tjänst åt respektive land.

Redan Johann Chrysostomus såg sig föranledd att höja rösten: "Dessa förrädare, dessa största skurkar, förräder vårt fädernesland, vår styrka till turkarna; och vi tolererar dem, vi föder dem! Det betyder att vi rör om vatten i vårt bröst, att vi värmer ormen på vårt bröst."

Redan innan korståget bröt ut hade saracenerna varje gång blivit väl informerade av europeiska judar om Europas avsikter och kunde vidta åtgärder mot dem i tid. När kungarna av Leon, Kastilien och andra länder (omkring 1221) låg i krig med morena, använde de judar som stod nära de spanska hoven som spioner som förrådade de kristna härskarnas planer och förberedelser för dem; På samma sätt, när hertigen av Florens förberedde en attack mot ön Negroponte, förråddes företaget tidigt till turkarna av judar från Livorno, ja, de försåg turkarna med ammunition och gevär, så som då venetianerna också, i det kandiska kriget 1646, erövrade ett skepp i Istrien lastat av judarna med krigsmaterial, som skulle gå till Konstantinopel. När kardinal Ximens år 1509 inledde ett fälttåg mot Oran, skulle erövringen ha varit svår att genomföra om han inte hade funnit några förrädare, i vars topp stod juden Catorra, som därigenom fick många friheter för sina religiösa kamrater. År 1513 belägrade portugiserna staden Azamor. Deras angrepp slogs tappert tillbaka av morena, men ledaren i deras led föll, vilket orsakade oro i lägret. De många judarna i Azamor höll en konferens där de beslutade att öppna stadens portar för portugiserna, om de förband sig att skona judarna. Den portugisiske befälhavaren, hertigen av Braganza, var glad över att kunna undvika en utmattande belägring, gick med på det och Azamor överlämnades till honom genom judarnas förräderi. Staden plundrades enligt den tidens sed och endast judarnas hus skyddades av särskilda vaktposter.

Återigen med judarnas hjälp intog portugiserna staden Safi år 1508, men eftersom erövrarna inte var många tvingades de barrikadera sig i citadellet. I staden pågick ett gräl mellan två parter som stred mot varandra, och eftersom den portugisiske armébefälhavaren satte stort värde på en uppdelning bland medborgarna lät han genom en judisk läkare vidarebefordra brev med samma innehåll till ledarna för de rivaliserande parterna, som juden kände mycket väl, där det stod att läsa att den ena motståndaren planerade att döda den andra, och sedan kom uppmaningen att förena sig med den portugisiske guvernören. Var och en av ledarna föll för det och Azambuja kunde nu enkelt ta över staden för gott.

Staden Cithibeb hade förklarat sig självständig från härskaren i Fez och utkämpat ett krig för sin självständighet i hela tre år. Framgångarna hade man framför allt sin fältherre att tacka för. Detta insåg härskaren i Fez och beslöt sig för att döda ledaren, om möjligt i hemlighet. En judisk läkare från Cithibed erbjöd sig att göra detta, förgiftade ledaren och avskräckt av detta kapitulerade staden för belägrarna.

När judarna i Cyrenoika på Trajans tid var så många att de utgjorde majoriteten av befolkningen, gjorde de samma sak som senare på Cypern: de slaktade alla andra invånare, 220.000 till antalet. Isaak de Caestro kunde då mycket senare också stolt rapportera: "Precis som de turkiska och persiska kejsarna och deras regenter inte företar sig någonting utan judar, så kan sändebuden endast genom judarnas medling föra sina kungars affärer till ett lyckligt slut."

Dessa exempel på judar kan mångfaldigas hur mycket som helst, varvid det måste betonas att man kan man kan bortse från dem där det faktiskt gick illa för judarna, även om det aldrig var utan att det var deras eget fel, och de därför skulle ha kunnat agera utifrån en känsla av hämnd, som t.ex, när det portugisiska sändebudet Duarte de Paz, som var berömd för sina knep, vid tiden för judeförföljelserna befann sig i Rom och i denna egenskap satte alla kugghjul i rörelse med påven mot kungen av Portugal, med uttryckligt godkännande och rikt stöd från sina stamkamrater i Lissabon.

Så verkade judisk aktivitet sedan tidiga tider i världens länder fram till Wienkongressen, vid vilken Rothschilds redan genomdrev sin för Tyskland så förödande politik, fram till fredsslutet 1871 och mer än någonsin i våra dagar. Till detta följande observation.

Juden och tysken

Med tanke på den judiska naturens kalla logik måste man skilja mellan två motiv: mellan rationella drivkrafter och sådana som är av mer känslomässig natur. Till dessa hör den tydliga strävan efter såväl personliga som nationella intressen och avvägningen mellan dessa och inblandning i staternas politik; till dessa hör passionen av hat mot dessa människor som ofta bryter mot dessa beräkningar.

Judarna förblev inte alltid den kylige affärsmannen och politikern så snart han fått inflytande; något slags glupskhet drog honom till omåttlighet och fick till slut de bittraste konsekvenserna för honom själv. Den mindre girigt utövade utsugningen och ockret, den mindre uttalade religiösa och nationella arrogansen skulle ha förorsakat honom mycket lidande; men den judiska grundidén att tömma alla folk, som Dostojewski, Fichte, Goethe och andra stora män kände igen den, född ur det djupaste förakt mot allt icke-judiskt, hade i den slutliga analysen alltid förvandlat den skenbart kylige juden till en passionerad hatare. Detta hat är lika gammalt som judendomen själv och visar sig överallt, i den riktning som står öppen för det. Den nuvarande tiden är en lekplats för svårkontrollerade judiska passioner, som har kombinerats med världspolitik styrd av oerhört rika män; och detta judiska hat riktas huvudsakligen mot två folk: mot ryssen och tysken. Endast ett barn eller en beskyddare av judar kan i dag fortfarande med ett leende bortse från detta alltid existerande faktum; det sipprar ut från alla sidor i den judiska tidningsskogen, och det ljuder endast halvt dolt ur de judiska politikernas mun.

För att genast gå på djupet: inget folk på jorden föraktar mystiken, gissandet av en svårförklarlig hemlighet, så mycket som judarna. De ser inte avsaknaden av ett sådant värde som en brist, utan tvärtom som ett tecken på en fantastisk begåvning, och skryter med att de varken har mytologi eller ekvationer (de nödvändiga konsekvenserna av all mystik). Var och en behöver bara ta en titt i religionshistorien för att bli medveten om detta. Låt bara ett talesätt från år 1905 framföras: "Judendomen är den enda av alla religioner som i grunden motsäger all mysticism." Och vidare: "Religionen tar avstånd från all mysticism och allt hemligt arbete." Och många andra passager. Nu finns det förmodligen ingen nation i Europa, som i så hög grad som den tyska har utforskat och förvandlat människans inre hemlighet. Den utgör därför i sin djupaste natur judarnas andliga motpol; men om någon tror att detta skulle förbli helt utan inflytande på handlingarna, så misstar han sig grovt. Ty det som i djupet står i motsats till varandra, lag och religion, plan och fantasi, dogm och symbol, kommer också att visa sig som en motsats på livets yta, vanligen omedvetet, men inte mindre tydligt. Och den som har följt den ryska jorden något, kommer att höra från dess djupare ackord också, som verkligen nästan aldrig brottas igenom till syntes, men inte mindre negativt konfronterar judarnas predisposition.

I tysken finns också hans legendariska ärlighet och oförvitlighet (som genom kriget och revolutionen tyvärr har lidit svårt), också hans enkelhet, klumpighet och pålitlighet, alla motiv som alltid var en nagel i ögat på juden, som han alltid försökte underminera, som han skämtade om i brist på förståelse och alltid trodde sig vara världsförbättrare, vilket juden Auerbachs klassiska ord ger uttryck för: "Vi judar är trots allt den mest intelligenta rasen. Ta en jude, en begagnad god jude klädd i trasor, och ställ honom ansikte mot ansikte med den mest intelligenta bonden från Schwarzwald, vem skulle du välja? Förvisso för juden, för den germanske bonden är för dum, den mest fördärvade juden är å andra sidan alltid fortfarande en jude." Detta är än idag den instinktiva eller medvetna bekräftelsen från alla hebréer.

Juden har alltid hatat det tyska folket. Han älskar förvisso inte heller fransmannen och anglosaxaren, men han känner sig mycket närmare dem. Den fåfänge fransmannen, som alltid blir ytligare, den nyktre anglosaxaren, som samtidigt tenderar mot bigott vidskepelse, är mycket mer lättillgängliga karaktärer för juden än vad tysken, trots all önskan om förtrolighet, någonsin kan

bli. Därför kan man sedan urminnes tider konstatera att de tyska judarna är de bittraste fienderna till den tyska idén, och ju mer de strävar efter honom och livnär sig på honom, desto tydligare framträder hatet. Det är därför en Heinrich Heine sänkte sig till den nivå där Goethe beskylldes för moralisk feghet; det är därför en Ludwig Börne räknade den tyska frihetens dagar från Goethes dödsdatum; det är därför alla judiska journalister och professorer försöker förringa våra stora män, att "skildra dem objektivt", som denna förfalskning kallas; det är därför de enhälligt förtalar Bismarck, det är därför den av judar entusiastiskt hyllade professor Graetz sammanfattar sitt omdöme att den germanska människan var "uppfinnaren av den låga tjänarmentaliteten", och att tyskarna har "den renade smaken, den livliga, obevekliga sanningskänslan och frihetslängtan att tacka både judarna Heine och Börne för!"

Hur rätt hade inte Lagarde när hon på frågan om var man skulle söka judarna gav svaret: "Alltid på sidan av dem som har minst förståelse för den tyska historien." Därför kan vi i våra dagar åter se att en Isidor Witkowsky (Maximilian Harden), den påstådde Bismarckrepresentanten, strax efter revolutionens utbrott höll "bildningsföreläsningar, där han vågade anklaga vår tids store man Hindenburg, och efteråt i Tysklands sammanbrott skildra början på en "stor era". Denna oöverstigliga motsättning mellan folksjäl är huvudorsaken till judehatet; dess aktivitet kommer först i andra hand. Judarna i Ryssland borde inte ha hatat det ryska folket, utan bara tsarismen; ty ryssen själv led inte mindre, ja, till och med mer under den tidigare regimen än juden; han erbjöd omedelbart efter revolutionen även honom sin broderliga hand. Men den judiska regeringen i Moskva, som kommit till makten genom total samvetlöshet, förföljde instinktivt och avsiktligt allt ryskt och försökte fullständigt utrota det. Deras hat segrade ohämmat; men det kommer att förgås av glupskheten - det är historiens gång som nödvändigtvis bygger på folkkaraktären.

I Tyskland hade judarna länge kunnat etablera sig, skaffat sig och sina kamrater de varmaste platserna med alla små medel, vilket dock inte hindrade att det knappast gick en dag utan att tysken och den kristne tack vare pressfriheten fick utstå ett oförskämt skämt, eller att (i krig) undergrävandet av den tyska motståndssandan inte med största iver utövades genom lovprisning av de allierades folk och svartmålning av tysk "militarism".

I inget annat land i världen kunde sådana provocerande, nationsfientliga yttranden ha fällt i folkets nationella ödesstund som judarna Cohn och Haase gjorde i den tyska riksdagen, och det helt skamlöst och obehindrat! Hugo Haase ropade en gång (sommaren 1918), bekymrad över att deras raskamraters komplot i Moskva skulle lyckas: "Om den tyska regeringen skulle företa sig något mot sovjetregeringen, då är det vår heliga plikt att kalla de tyska proletärerna till revolution." Dessa ord från en folklig agitator som utan skrupler förrådade det tyska landet och dess intressen fick eka ostraffat!

Allierad judendom

Världskriget hade försatt två maktgrupper i fientlig konfrontation och därefter också splittrat det judiska folket i två delar. Bortsett från Ryssland var de ledande judiska personligheterna i Frankrike, England, Italien och Nordamerika omedelbart överens och anslöt sig till dessa staters antityska regeringar, och det var verkligen världens rikaste och mest inflytelserika judar, jämfört med vilka den judiska världsstatens Berlin-koloni inte kunde spela någon avgörande roll. Men London var centrum; härifrån utgick de judiska världsförbundens verksamhet, härifrån låg tyngdpunkten i den judiska frågan. Man säger att judendomen utgör en stat i staten. Men det är bara en halvsanning, för det är mycket viktigare att betona att den representerar en stat *ovanför* staterna. Jämfört med den judiska världsstatens centralregering i London befann sig den tyska filialen i en obehaglig position. Vid sidan av de förblindade, hatfyllda outsiders som Cohn, Haase, Luxemburg etc. fanns det naturligt nog svala judiska affärsmän som, eftersom de kunde godkänna en total tysk seger från början i alla judars intresse, ändå inte ville ge upp sitt stulna lamm. De

försökte därför få Tysklands politik att bli oavgjord. Det skulle ha stärkt deras makt, men samtidigt kanske retat upp de mäktiga männen i London alltför mycket. Det som redan före kriget hade varit de judiska penningmännens insikt, visade sig med full tydlighet under detsamma, nämligen att judendomens internationellt inriktade nationella mål skulle ses som sammanfallande med det brittiska imperiets.

Detta innebar att judarna var villiga att koncentrera sina intressen så mycket som möjligt, att låta sina intressen koncentreras, att låta sin nationella säkerhet garanteras överallt genom en mäktig världsstat eller ett mäktigt världskonsortium, som de stödde. Efterhand som de tysk-judiska journalisterna mer och mer insåg nyttan av en sådan inriktning, bromsade de också den tyska vagnen mer och mer och de engelsk-judiska journalisterna smorde sin vagn mer och mer. De mest bittra förolämpningarna mot Tyskland kom från tidningar som leddes av judar och som naturligtvis gärna stöddes av de allierade staterna på grund av sin klart antityska inställning. Läsaren mötte samma tankar överallt i hundra olika former, och vad det innebar i vår tid är inte svårt för någon att föreställa sig. Ridderliga judar som stod på vänskaplig fot med överhuset var här i farten. Man vet att judarna i England fick stort inflytande, att de utan att tveka köpte baron- och peerstitlar med alla rättigheter för tio, femtio, hundratusen pund sterling (under kriget gjorde man samma sak med arméns leverantörer). Två judar sticker ut här: Abraham Sassoon, den från Tyskland emigrerade Sir Ernest Sassel. Bakom kulisserna i överhuset fanns bland andra Montague (Montag, en före detta urmakare från Galizien), Rothschild, Burnham (Lewy Lawson), Herschel (Naphtali), Ludloy (Lewi).

Den välkända *Alliance Israélite Universelle* utgjorde centrum för den judiska gemenskapen. Än i dag finns det judar och judiska beskyddare som försöker framställa detta förbund som ett filantropiskt och politiskt ofarligt sällskap, och det finns naturligtvis ännu fler som tror på denna grovkorniga lögn. Stödet till fattiga judar var naturligtvis bara en förevändning; redan Alliansens grundare, Crémieux, hade från början en politisk uppgift. "Ett nytt rike ... måste uppstå i stället för kejsarna och påvarna", säger han vid den första generalförsamlingen och rapporterar senare: "Vi tar stora steg framåt; *Alliansen* blir en verklig makt." Detta är otvetydigt nog; och *Alliansens* välgörenhet bestod då också under årtionden i att undertrycka skandalösa affärer mot judarna, de "oskyldiga, förföljda", och liknande saker. Mer än någonsin är orden sanna om att *Alliansen* "har tillträde till de mäktigaste tronerna och att alla politiska och civila myndigheter bugar sig för den". Till denna, kan man säga allsmäktiga, hemliga organisation hör, förutom de nämnda engelska lorderna, följande statsmän: Burnay, Herbert Samuel (tidigare borgmästare i London), Earl of Reading (Rufus Isaacs, som man hade föreslagit som domare över Wilhelm II. anklagad för "besudling av den internationella moralen", nu avliden), George Ernest (Seligsohn), B. Putmann (Simonsohn); alla i England; Rothschilds och Lavino i Frankrike; Grand Matsere Lemmi, skattmästare Luigi Luzzati; utrikesminister Sonnino, krigsminister Ottolenghi, Barzilai (Bürzel), alla i Italien; Nathan Strauss, Bernhard Baruch (direktör för alla rustningsindustrier i USA och representant för de 26 allierade staterna vid transaktioner i alla delar av världen); alla i Amerika; Fonseka, Castro och Pereira i Portugal och Brasilien etc.

Dessa namn, även utan att miljardaffärer listas, talar också ett högt språk, och den som fortfarande har ett någorlunda opartiskt omdöme måste säga att de illustrerar ett fast samarbete. Även om människorna har haft affärsmässiga tvister, har de alltid varit överens om en sak: att förgöra Tyskland.

Judarna och frimureriet

De judiska världsspekulanterna är nära knutna till ledarna för de allierade staternas öden på ännu ett sätt: genom frimureriet.

Jag vill varken gå in i detalj på frimureriets många "mysterier" eller påstådda hemligheter, utan endast belysa ordenssällskapets politiska arbete och dess mål.

Det land från vilket det egentliga frimureriet uppstod är England. Från England grundades loger i början av 1700-talet i Frankrike och Tyskland, 1721 i Dunkerque och Mons, 1725 i Paris, 1733 i Valenciennes etc. Trots att kungen hotade de hemliga sällskapen med allt, fick de så många anhängare att inte ens utsikten till Bastiljen var tillräckligt skrämmande. År 1756 förenades ett antal föreningar till "Frankrikes storloge". Oberoende av denna uppstod 1772 i Paris "Frankrikes Grand Orient" med hertigen av Chartres, sedermera Philipp Egalité, som stormästare. År 1778 fanns det 129 loger i Paris, i provinserna 247! Bildandet av de hemliga sällskapen gick till på ett liknande sätt i andra länder. Även om det fanns många meningsskiljaktigheter dem emellan, var de överens om en sak: i kampen mot monarkin och kyrkan.

För att kort sammanfatta: Frimurarorden var och är ett internationellt hemligt sällskap i syfte att upprätta en antireligiös världsrepublik. Detta mål svävar alltid framför den, även om den ofta har använt och stöttat monarkin, i enlighet med dess makt och de omständigheter som är oberoende av den.

Predikan om att man bör tjäna mänskligheten, inte de enskilda nationerna, fann i den sitt mest effektiva organ; den allomfattande "mänskligheten", alla människors "frihet, jämlikhet och broderskap", lärdes systematiskt ut av den, för att slutligen påbörja sin marsch som evangelium förkunnat över hela världen ständigt på nytt.

"Att utplåna alla skillnader mellan människor av alla slag", säger officeraren i Grant Orient, Clavel, "det är det stora arbete som frimureriet har åtagit sig."

"Om vi utplånar alla skillnader i rang, tro, åsikter, fädernesland ... gör vi hela mänskligheten till en familj", stod det på ett annat ställe.

Dessa vittnesmål kan mångfaldigas i det oändliga. Slagorden, som återigen skakade världen, var mynt av världsordningen. De ljöd första gången högt under olycksåret 1789. Den antimonarkistiska tendensen undertrycktes ofta av frimurarna av opportunistiska skäl, men den har aldrig gått förlorad och triumferar idag mer än någonsin.

"I vilket fall som helst drack frimurarna för kungens hälsa vid sin nationella måltid i monarkistiska stater. I vilket fall som helst betonades lydnad mot lagen. Endast sådana säkerhetsåtgärder, som en förenings "smarthet" krävde, som så många misstroga regeringar bevakade, räckte inte för att förstöra det revolutionära inflytande som frimurarna av sin natur var tvungna att utöva.

"Det är nödvändigt att den uppnår den högsta politiska makten, att den sitter på alla troner, eller snarare, att den styr över alla troner genom sina stora män och genom sina bröders sammanslutningar." Det är överflödigt att ge ytterligare citat om frimureriets ansträngningar; de säger alla samma sak, och vad gärningarna beträffar är revolutionerna från 1789 och fram till i dag till stor del frukterna av frimureriets arbete. Men innan jag övergår till dessa fakta måste en mycket viktig impuls betonas: judarnas inträde i de hemliga sällskapen.

I enlighet med hela sin natur är det judiska folket, som är spritt över alla stater men ändå nära sammanbundet, det födda konspiratörsfolket. Frimurarnas internationella principer lägger teoretiskt sett inget i vägen för juden. Redan år 1722 uttalades det i England: "Frimureriet är en mänsklig federation för spridandet av toleranta och humana principer, i vars strävanden juden såväl som turken kan delta lika mycket som den kristne." Ändå var föraktet mot juden inte lätt att överbrygga, och endast genom smarta schackdrag lyckades han smyga sig in och, mästare i intriger, härska. År 1754 grundade en portugisisk jude, Martinez Paschalis, en kabbalistisk sekt i Paris till vilken judar strömmade till i stort antal. Efter hans död tog Sankt Martin över ledningen av sällskapet, som förgrenade sig till alla länder och till och med till Ryssland (martinisterna). I England hade Toland arbetat för naturalisering av de engelska judarna och skrivit två manuskript (1715 och 18=718) för detta ändamål; i Tyskland hade de judiska salongerna blivit centra för politiskt inflytande; Mendelssohn hade lyckats vinna och förveckla Lessing för de judiska målen, på hans begäran skrev Dohm (1718) den redan nämnda texten om reformen av den judiska

politiken, vars rekommendation, som vi såg, tjänade Mirabeau som grund för hans främjande av judiska intressen.

Så stämningen och kraften i de judiska logerna var tillräckligt stark för att åstadkomma dess helt officiella accepterande i den övergripande federationen. Detta skedde vid det minnesvärda konventet i Wilhelmsbad år 1781. Grundaren av den tyska Illuminatiorden, Weishaupt, hade där sammankallat en kongress för alla hemliga sällskap. Där framträdde delegater från alla Europas länder, från Amerika, ja, till och med från Asien. Alla konspirationer förenades här under Weishaupts formulering: "att förena i ett högre intresse och genom ett varaktigt band lärda män från alla länder, alla klasser och alla religioner ..." Och de franska martinisternas representant svarade på en förfrågan om kongressens resultat: "Jag tänker inte avslöja de hemligheter jag har med mig, men det jag tror mig kunna säga är att en konspiration har smidits och att det kommer att bli svårt för religioner och regeringar att inte falla."

Dessa ord uttalades åtta år innan de uppfylldes. Tiden fram till dess gick åt till energiskt arbete i den undre världen. Louis Blanc rapporterar om det:

"En udda förening hade bildats. Medlemmarna i densamma bodde i de mest skilda länder, tillhörde alla religioner (även judar) och alla samhällsklasser. Inför den franska revolutionen hade den redan fått en oerhörd betydelse. Det hade spritt sig över hela Europa och framstod överallt som ett samhälle vars principer stod i motsättning till det borgerliga samhällets principer..." Ytterligare en stor överläggning ägde rum 1787 i Paris, där bland andra Cagliostro (juden Joseph Balsamo, grundaren av det "egyptiska systemet") spelade en avgörande roll. Den franska revolutionen avgjordes definitivt här. År 1787 hade Cagliostro fräckheten att rikta ett manifest till det franska folket och förutsäga alla senare händelser: förstörelsen av Bastiljen, störtandet av monarkin, införandet av förnuftskulten.

Reklamverksamheten drevs febrilt, de kända slagorden gick ut, bönder, arbetare vann som soldater, den 14(e) juli 1789 valdes som upprorsdag: Sedan stängdes logerna och bröderna begav sig till rådhusen och de revolutionära kommittéerna. När det uppretade folket slutligen 1789 stormade ut, satte sig konspiratörerna hos den stumme kungen, svor honom trohet, målade upp falska bilder av det upprörda folkets fruktansvärda makt, rådde honom att bevara borgfreden, att ge upp sina monarkistiska rättigheter osv. Och när de slutligen hade gjort honom svag och tagit över makten, stoppade de in honom i templet.

Ett synnerligen intressant dokument om den tidens makthavare har vi fått av den förre preussiske utrikesministern greve Haugwitz i ett memorandum från år 1822, som han skrev efter sin avgång från det politiska livet. Ur den har jag hämtat följande:

"Anlag och utbildning hade inom mig väckt en hunger efter kunskap som inte tillfredsställdes av det vanliga. - Genom mina vänner greve Stolberg och dr Mumser blev jag själv upptagen i kapitlet ... Jag kallades att överta det högsta ledarskapet för en del av de preussiska, polska och ryska ordensförsamlingarna. Frimureriet var uppdelat i två partier. Det ena sökte de vises sten, sysslade med alkemi... Annat var det med det andra partiet, vars yttre ledare var prins Friedrich von Braunschwig. I öppen fejd med varandra samlades de i en sak: tronen i deras ägo och monarkerna deras råd, det var målet. Då fanns det inget annat för mig att göra än att kliva av med ett ljud eller att gå min egen väg. - Jag har alltid haft den fasta övertygelsen att det som började år 1789, den franska revolutionen, mordet på kungen, hade påbörjats redan långt tidigare genom kontakter. - Min första önskan var att informera Friedrich Wilhelm om mina upptäckter. Det föreföll prinsen tillrådligt att inte helt bryta kontakten med frimureriet, eftersom han i närvaron av rättfärdiga män i logerna såg ett sätt att kringgå förräderiets inflytande. - Den hemliga väven har funnits i århundraden och hotar mänskligheten mer än någonsin..."

Vid ett sammanträde med propagandakommittén för revolutionen den 21 maj 1790 sade en av de främsta konspiratörerna (Duport):

"Vårt exempel gör störtandet av tronen oundvikligt och den franska revolutionen kommer att kasta kungarnas spiror framför folket. Men vi får inte förbli på defensiven, om vi inte vill föra revolutionen vidare till andra riken, då är den förlorad ... För varje regering gäller det att söka

efter möjligheter till revolution och att utnyttja dem ... Fångenskap ger borgarklassen hjärtan, trängande behov skämmer bort folket. Den ene behöver guld för att kunna spela, för den andre räcker det med att ha skapat förhoppningar..." Grand Orient i Frankrike utfärdade ett manifest där det står skrivet: "Alla loger har samlats för att alliera sig, för att förena sina krafter till stöd för revolutionen, för att rekrytera vänner och beskyddare överallt, för att ge näring åt lågan, för att tända andarna med den, för att väcka iver i alla länder och med alla medel som står i dess makt..." Efter allt detta är det inte förvånande att det bland de ledande männen år 1789 fanns omkring 250 frimurare. Att många av dem till slut tappade greppet och överlämnades av sina bröder till giljotinen ändrar ingenting i ovanstående fakta. Djävulen är helt enkelt i slutändan som regel den dumme.

De franska arméerna marscherade genom länderna och triumferade, den ärorika preussiska armén föll däremot med ett slag. Varför? Även här, bortsett från pedantry, var den hemliga makten i arbete.

Hertigen av Sachsen-Teschen, en frimurare, som befälhavare för de österrikiska trupperna, och som överbefälhavare den illuminerade hertigen av Braunschweig, mötte frimuraren Dumouriez. Han publicerar till och med hotfulla manuskript som kräver den franska kungens säkerhet, men hans gärningar står fortfarande i total opposition till detta. Dumouriez odisciplinerade horder skingrades till en början, fästningar öppnade sina portar vid första kanonskottet, men den första staden som visade motstånd, Thionville, verkade redan oöverbärrädd. I Paris gav man redan upp allt som förlorat, men det visade sig annorlunda. För trots de tyska truppernas synliga överlägsenhet framför Valmy lydde hertigen av Braunschweig inte kungen av Preussens order, som skulle ha gett den revolutionära armén ett avgörande nederlag, och, som fransmännen avstod, lät de preussiska trupperna marschera iväg. Att ett frimurarförräderi var i spel här, avslöjade Napoleon senare på St Helena tydligt som sin åsikt. Och även om vi inte vill acceptera ett förräderi, så är det ändå den *inre* oförmågan att slåss mot arméer som verkade vara bärare av idéer som stora delar av den preussiska officerskåren omfattade. De segerrika fransmännen följde de retirerande tyska arméerna, de tyska fästningarna kapitulerade, till största delen försvarade av frimurarofficerare, utan motstånd. Illuminaten Böhmer från Mainz bad den franske generalen Custine om en belägring, trots att han saknade nästan allt för en sådan. Tre dagar efter hans begäran om att lämna över fästningen gick fransmännen in i Mainz. På samma sätt föll Frankfurt, Speier och Worms i Custines händer, och även Brabant och Flandern överlämnades till Dumouriez. Precis så "erövrade" dock Pichegru Holland, där många viktiga punkter skulle spelas i hans händer genom sammansvärjningar av många affärsmagnater, i vars topp juden Sportas "rasande" för revolutionen stod. Man upptäckte visserligen konspirationen, men det var för sent, förrädarna led inte det minsta; snart föll Amsterdam, Nijmegen, Utrecht.

De hemliga sällskapen verkade lika kraftfullt även senare, Napoleon fick till en början stöd i alla länder. Men när han inte underkastade sig ordningen, utan ville använda den för sina egna syften, tappades han bort. Detta hände sedan 1809. Om han tidigare var utmärkt informerad om allt som hände i fiendeläget, medan ledarna för de tyska trupperna vilseleddes av falsk information, såg Napoleon sig nu i den positionen att han inte var välinformerad. Aldrig, säger man, var han större än i sina nederlag; men det hjälpte honom inte alls. Och bland de första orsakerna till hans katastrof står avgörande hans illvilja mot frimurarna, som inte längre ställde sina politiska kunskaper i hans tjänst, utan nu snarare arbetade för hans fall.

Låt oss gå över till förhållandena i Tyskland. Här måste man framför allt peka på judarnas intrång. År 1807 grundades en judisk loge, "*l'aurore naissante*", i Frankfurt am Main under franskt beskydd. År 1814 omorganiserades den av patriarken Hirschberg. En frimurarbok av denne utkom 1816: "Judar inom frimureriet. A Warning to all German Lodges" skildras hans Frankfurtsstiftelse på följande sätt: "Detta nya judiska tempelriddarsystem i Frankfurts judiska loger är tillräckligt synligt kopplat till de åsikter som anges i de bibliska organen. Trippelkorsets riddare skall hämnas Gud på de troende, för judarna är alla icke-judar icke-troende, och återupprätta Herrens lag; priset för deras arbete är: för varje riddare en bit av de icke-troendes

land. Här är återigen den dolda judendomen, ty endast judendomen har en gud som de troende måste förhålliga, och de icke-troendes egendomar utlovas till judarna som deras rättmätiga arv."

Grundandet av de judiska logerna i Frankfurt följdes av sådana i Hamburg och i andra städer i Tyskland. Från dessa hemliga sällskap utgick ett oupphörligt undergrävande arbete, som hindrade statslivet från att få ett lugnt flöde. Och 1848 dök judarna också upp på ytan av det tyska livet. Heine och Börne är de mest kända personligheterna, "Judarna försåg Europas revolutioner med dugliga författare ... året 1848 visade en judisk litteraturrikedom som man knappt kunde ana, och alla ministeriella tidningar, den så kallade konstitutionella och röda pressen redigerades och sammanställdes nästan uteslutande omedelbart av judar." Och Israels, Englands judiske premiärminister, en man som kände till sakernas tillstånd bättre än någon annan, sade stolt: "Den mäktiga revolution som just nu pågår i Tyskland utvecklas helt under judarnas beskydd, till vilka nästan hela monopolet på professorsstolen har fallit." Sedan gick man enhälligt till angrepp mot religionen, man kastade stridsyxor mellan katoliker och protestanter för att underblåsa hatet i Tyskland. Allt detta, precis som idag, under den lilla manteln av tolerans, tankefrihet och humanism. Den judiska logen i Hamburg "vid de tre tistlarna" utmärkte sig särskilt för detta.

Herr Blumröder sade i en logeföreläsning (Asträa): "Om byggandet av humanismen skall gå framåt, måste de gamla formerna i stat och kyrka falla genom mäktiga hammarslag. Det gamla ramverket kommer då att förstöras med våld, och om denna förstörelse är straffbar enligt mänskliga lagar, så kommer den eviga lagen, som härskar i mänsklighetens historia, ändå att tjäna på ett adekvat sätt genom den."

Gotthold Salomon, filosofie doktor, broder i logen för den stigande gryningen, hedersmedlem i logen för den silvriga enhörningen, ger allmänheten följande diktum som knappast kan överträffas i klarhet: "Varför finns det inte ens ett spår av kyrklig kristendom i alla frimurarritualer? Varför relaterar inte frimurarna till Kristi födelse, utan snarare som judarna till världens skapelse? Varför finns det ingen kristen symbol i frimureriet? Varför kompass, T-kvadrat och skala? Varför inte korset och andra martyrinstrument? Varför, istället för visdom, styrka och skönhet, den kristna trion: tro, kärlek, hopp?"

Frimuraren Ludwig Bechstein, riksråd, överbibliotekarie från Meiningen, riddare av Röda örns orden, avslöjar sitt mål med följande naiva ord: "Vi vill alla vara lyckliga; att njuta av livet är varje människas rättighet, men denna rättighet är starkt begränsad av nuets tryck."

Herr Goldschndit, en judisk broder, skriver i sina "Tips" med anledning av en loges upplösning: "Upplösningen av orden i en del av Amerika förtjänar inget godkännande, oavsett vilken statsform det kan vara, den kan upplösa sig själv endast den dag då det bara finns en gud och en åkallan."

Att det inte är den kristna Gud och Kristus-världsbilden som avses här betonas på ett inte missförståeligt sätt av Goldschmidts andre och rasfrände broder Ludwig Börne (Baruch). Han säger: "Mästarskapet föddes och med det slaveriet. Den onde höll råd för att befästa sitt styre och tänkte ut kristendomen för att skapa blodig oenighet bland människor. De goda och de bästa i varje tidsålder såg detta, hur mänskligheten krossades i sina egna inälvor, de såg och sörjde, men de förtvivlade inte. För frälsningens frö grodde i deras hjärtan. Och den mystiska cirkeln drog sig runt rättens altare. Vad är namnet på alliansen som länkar samman de ädla? Frimureriet."

Hur det såg ut i huvudet på ledarna för frimureriet, om detta bör följande vittna: Mazzini förklarar som sin princip att arrangemangen måste göras så att revolutionerna skulle göras genom regeringsstyrkan själv. Han skriver vidare: "Låt folket aldrig somna. Omge det med oro, agitation, överraskningar, lögnery och festivaler. Man revolutionerar inte ett land genom fred, moral och sanning. Folket måste vara åt sidan själv." Denne man riktar till Amerika en vädjan om grundandet av en republikansk universell allians, som avslutas med följande ord:

"Jag anser att det är en rättighet och en helig plikt för varje nation och varje människa att med alla medel stödja andra nationers och andra människors ansträngningar att grunda en universell och republikansk allians. Och jag förpliktar mig själv, som medlem av denna union, att med all min kraft och med alla medel vara behjälplig i propagandan och förverkligandet av vår strävan."

När konspiratörerna samlades i Schweiz 1834 satte sig Mazzini, som drivits ut ur Frankrike, i spetsen för dem. Belastad av ett trippelmord som beslutats av en hemlig tribunal under hans ordförandeskap, hade han visat att alla medel faktiskt var bra för honom. Det "unga Italien" växte fram genom honom. "Men det räckte inte för den store mästaren", säger D'Arlincourt, "att revolutionera en nation, det var nödvändigt att uppröra alla. Man grundade det unga Tyskland, det unga Polen, det unga Schweiz, det unga Europa."

Weishaupt, den mycket berömde idealisten, skriver till en högt uppsatt broder: "För att förbli mästare i våra debatter måste vi snart tala på ett sätt, snart på ett annat. Om vi alltid vill säga att slutet kommer att visa vad som är att betrakta som sanning, talar man snart så, snart så, för att inte hamna i förlägenhet, för att göra våra verkliga tankar ogenomträngliga för de oinvigda. Jag vill förvandla adepterna till spioner, för dem, för andra, för alla."

En hög broder skrev till en annan (Nubius): "Allting underkastar sig den nivå under vilken vi vill förnedra mänskligheten. Vi vill undergräva för att kunna styra ... Men jag är rädd för att ha gått för långt; när jag iakttar våra agents personligheter börjar jag frukta att jag inte längre kan tämja den framkallade stormen ... Vi har berövat folket den religiösa, den monarkistiska tron, dess ärlighet och dess familj, och nu, när vi hör åska långt borta, darrar vi, för monstret kan sluka oss. Vi har avklätt folket bit för bit all hederlig känsla; det kommer att vara utan medlidande ... Världen har glidit till demokratis sluttnings och för en tid betyder demokrati för mig demagogi ..."

Till samma person riktades också ett särpräglat brev från juden Piccolo-Tigre, som på sin tid var en av de främsta agenterna i alla Europas länder. Efter att ha uttryckt tillfredsställelse med en agitationsresa står det: "Från och med nu återstår inget mer för oss att göra än att lägga ner arbetet för att komma fram till en lösning på komedin ... Den jord som jag har plöjt har svämmat över, och om jag får lita på rapporterna ser vi den länge önskade epoken inte längre avlägsen. Att tronen störts står utom allt tvivel för mig, jag som har studerat våra sällskaps arbeten i Frankrike, Schweiz, Tyskland...Det handlar inte om revolution i det ena eller andra landet, det kan alltid åstadkommas med god vilja. För att säkert förstöra den gamla världen tror vi att det är nödvändigt att kväva katolicismens och kristendomens frö... vi saknar tyvärr bara huvudet att befalla. Den gode Mancini har fortfarande sin dröm om humanism i sitt huvud och på sina läppar. Bortsett från arten av hans mordförsök finns det något bra med honom. Han väcker genom sin hemlighetsfullhet massornas uppmärksamhet, som inte förstår någonting av den upplyste kosmopolitens tal. Vårt tryckeri i Schweiz fungerar bra och ger ut böcker som vi önskar ... Snart måste jag åka till Bologna, där min gyllene närvaro kommer att behövas ..."

I en instruktion av samma "lilla tiger" till de högsta agenterna i Piemontlogerna står det skrivet: "Det viktigaste är att isolera personen från sin familj och att göra honom utan moral ... Om de har viskat till några själar illvilja mot familj och religion, så låter de falla några ord som väcker önskan om inträde i logerna. Borgarens fåfänga att identifiera sig med frimureriet har något så banalt och allmängiltigt att jag alltid är full av hänförelse över mänsklig dumhet. Jag förundras över att hela världen inte knackar på dörren till alla de högre logerna och ber att få vara med och arbeta på återuppbyggnaden av Salomons tempel."

Ett synnerligen intressant dokument som överlämnades av en hög italiensk militär, Simonini, till författaren till jakobinernas historia, A. Barruel (1806), för oss särskilt väl in i den judiska, frimureriska konspirationens verkstäder. Efter att Simonini har tackat Barruel för upplysningen om revolutionens historia fortsätter han: "Den makt som de åtnjuter i alla domstolar, tack vare sina stora rikedomar och sitt beskydd, och som är fiende inte bara till den kristna religionen, utan till varje samhälle, varje ordning, är den judiska sekten. Den verkar vara en fiende till alla och skild från alla, men det är den inte. Ty det är bara nödvändigt att någon visar sig vara antikristen, så kommer han genast att skyddas och främjas av den. Och har vi inte sett att den frikostigt har delat ut sitt guld till de moderna sofisterna, frimurarna, jakobinerna och illuminaterna. Judarna bildar en enda sekt, för att om möjligt helt och hållet rensa ut Kristi namn. Jag säger ingenting som jag inte själv har hört från judar. Medan min hemstad Piemont stod mitt i revolutionen, hade

jag tillfälle att ofta umgås med judar. Jag var då utan särskilda skrupler, lät dem tro att jag sökte deras vänskap och berättade för dem, och bad dem om den strängaste sekretess, att jag, född i Livorno, härstammade från en judisk familj; att jag bara utåt levde som katolik, men inåt kände mig som jude och alltid hade bevarat en öm kärlek till min nation. De tog mig helt och hållet i sitt förtroende. De lovade att göra mig till general i frimureriet, de visade mig det guld och silver som de använde för sitt folk och ville ge mig dekorerade vapen, symboler för frimureriet, vilket jag också accepterade för att inte skrämman bort dem. De mest inflytelserika och rikaste judarna anförtrorde mig på olika sätt följande: "Att frimureriet och Illuminati hade grundats av två judar (jag har tyvärr glömt vilka namn de gav mig); att alla antikristna sekter härstammar från dem och att dessa i alla länder räknades i miljoner; att de bara i Italien hade 800 katolska präster, professorer, biskopar och kardinaler bland sina anhängare; att de för att bättre kunna lura de kristna utgav sig för att vara kristna och reste runt i alla länder med förfälskade dopbevis; att de med hjälp av pengar snart skulle uppnå lika rättigheter i alla stater; att de sedan, i besittning av hus och gods, snabbt skulle beröva de kristna deras egendom med hjälp av ocker och att de slutligen, efter mindre än ett århundrade, skulle vara herrar på täppan, skulle förgöra alla andra sekter för att göra sitt styre."

Barruel gjorde observationen till dessa bekännelser att en frimurare hade informerat honom också om att, särskilt i de högsta graderna, det fanns många judar. Hela 1800-talet har bevisat detta och särskilt vår nutid. Att judiska känslor och tankar hålls hemliga under kristen täckmantel är också ett faktum som man inte får förbigå på dagordningen. Juden David Macotta berättar att generationer av hemliga judar lever i Spanien, särskilt inom kyrkan. Den judiske historikern Kayserling berättar att en spansk adelsman år 1895 informerade honom om att han var av judisk härkomst, och att det på hans hemö Mallorca bodde tusen familjer som alla var judar och som bara gifte sig med varandra.

Ur frimureriets sköte uppstod som dess barn kring mitten av förra seklet Internationalen, båda strävade efter dominans i kampen mot all religion, båda är förklarade fiender till all monarki, båda kämpade mot egendom och familj. Det är inte första gången i frimureriets historia som två tendenser inom dess verksamhet har tillkännagivit sig själva. Så kunde det komma sig att hela frimureriet verkligen skickade Frankrikes kung till schavotten, men bara en del förnekade lydnad mot revolutionens initiativtagare och likaledes satte dem under giljotinen.

Detta upprepade sig i vår tid, när "demokraterna" trycktes upp mot väggen av "proletärerna". Om det är tillfälligt eller permanent går helt enkelt inte att säga med säkerhet. Men i vilket fall som helst har proletärerna valts till murbräckor för att genom revolutioner slå ner de hinder som inte kunnat undanröjas på annat sätt än genom våld. Det är ingen tillfällighet att det är judar som leder anarkins skaror, såväl i Ryssland som i Ungern och Tyskland. De är de bästa förebådarna av den judiska Freemasonys *världsherravälde*, allierad med *Alliance Israélite Universelle*.

Något liknande, om än i mindre skala, har redan hänt: 1871. I logerna var man förtrollad av Pariskommunen, även om den måste skjutas sönder och samman. Broder Thirisoque kallar den för den största revolution som någonsin varit möjlig i världen att beundra; frimureriets plikt var att stödja den. Många tyckte så, men saken formades snart för färgstark och det fanns ingripande. Mooren hade gjort sin plikt. Juden och brodern Gambettas diktatur började snart; hela regeringen, senaten, presschefen etc. var nästan utan undantag logebroder; bland 1879 års härskare fanns 225 män, bland dem Crémieux, grundaren av *Alliance Israélite Universelle*. Från denna tid daterar sig också den världsomfattande antityska propagandan. Frimureriets delegater arbetade outtröttligt, judarna i Tyskland själva hjälpte nitiskt till, de tyska frimurarna motsatte sig inte alls denna aktivitet (de var på jakt efter de vises sten), utan flirtade snarare med den västerländska "brodern". Konspiratörerna har idag närmast sig sitt mål med en hel del: "genom revolution till världsrepublik".

Att många hetsporres överentusiasm ofta måste dämpas är självklart, men de onda ord med vilka "kapitalisterna" och "proletärerna" ömsesidigt betraktade varandra är bara för det dumma folket.

"Hur stor antagonismen än må vara mellan soldaterna i de båda arméerna, så delar inte ledarna den. Internationalen är tidigare i händerna på män som mer eller mindre står under inflytande av de hemliga sekterna", säger C. Janet helt riktigt i inledningen till Deschamps nämnda verk. För Vandervelde och hans kamrater, som håller entusiastiska proletära tal och samtidigt är frimureriets lojala tjänare, det vill säga samtidigt judendomens, har samma andar funnit sig själva. Uppgifterna om att Lenin och Trotzki har varit medlemmar i en Parisloge är absolut inte osannolika, även om det hittills, såvitt jag vet, inte har lagts fram några definitiva bevis för det.

En konspiratörstyp av renaste slag var Simon Deutsch, frimurarbroder och samtidigt, vid sidan av Karl Marx, en av den röda internationalens ledare. Om denna personlighet rapporterar Arnim (1872) till Bismarck att han är en av de viktigaste länkarna mellan den tyska och den franska demokratiska pressen och en farlig politisk mellanhand. Under det tysk-franska kriget bodde Deutsch i Wien och ägnade sig där åt nitisk propaganda, naturligtvis för fransmännen. Men 1871 dök han åter upp i Paris, denna gång som en av de mest aktiva medlemmarna i kommunen och som en av dess viktigaste penninggivare. Efter dess fall hamnade han i fängelse, men inte länge till: på uppmaning av den österrikiske konsuln släpptes han fri igen. Den följande deportationen från Frankrike var också av kort varaktighet: en vän till juden Gambatta gav honom tillstånd att stanna i Paris. Här finansierade Deutsch "*Republique française*" och ledde härifrån den wienska "*Neue Freie Presse*". Men äventyret stannade inte länge i solkungens stad; han kände lukten av rått och begav sig till Europas ände för att hjälpa till att starta en brand där. Han reste till Bosporen, skickades av frimureriet in i ungturkarnas direktorat, hjälpte till att förbereda störtandet av Abd-UL'Azis där och gjorde allt för att sätta igång Turkiets krig mot Ryssland. År 1877 föreslogs han av hängivna tidningar som guvernör i Bosnien; strax därefter dog han. Man ser mångfalden i livet för denna hederspilgrim lämnar inget övrigt att önska. Huruvida och i vilket släktskapsförhållande den tidigare österrikisk-judiske ministern Deutsch står till honom, skulle vara intressant att få veta.

När det gäller judeen Karl Marx väcker han än i dag stor indignation, även om man i honom också måste se en intrigmakare, om än en mycket självdisciplinerad sådan. Socialister av alla schatteringar hänvisar till honom för att rättfärdiga sina gärningar. Det förefaller mig som om bolsjevikerna har störst rätt till detta. Karl Marx skulle i dag, när alla hinder har fallit, ha rullat ut inbördeskrigets flagga arm i arm med Karl Liebknecht och Leo Trotzki; han applåderade trots allt Pariskommunen från London.

En mindre känd episod kastar ett distinkt ljus över hans verkliga motiv.

När den ännu unga Internationalen sammankallade en kongress i Genève, ställdes frågan tre som, om de hade beslutat annorlunda, skulle ha kunnat göra ett verkligt arbetarparti av det och inte en lekplats för ambitiösa intrigmakare. De franska delegaterna gjorde nämligen motivet att acceptera i Internationalen, som skulle vara en klassarbetarrepresentation, endast arbetare, kroppsarbetare i snävare bemärkelse. Man skulle därmed ha kunnat driva sina ekonomiska intressen i stället för en massa prat och intrigerande. Marx, särskilt understödd av sin svärson Lafargue, satte in hela sin auktoritet och vältalighet mot detta förslag och lyckades till slut få det så att alla dörrar förblev öppna för de "intellektuella". Konsekvenserna av denna händelse kan inte nog överskattas. Om den tidigare resolutionen hade antagits, skulle det ekonomiska programmet ha varit tydligt; undantag för icke-arbetare som förtjänar arbetarnas intressen skulle inte ha rubbat grunden. Men på detta sätt nästlade sig snart alla slags intrigmakare in i arbetarrörelsen, som med överlägsen demagogi lyckades använda arbetarmassorna som språngbräda för personliga ambitiösa planer. Att judarna stod och står i spetsen här behöver nog knappast fortfarande understrykas, för aldrig har arbetaren behandlats så öppet vedervärdigt som av de judiska intellektuella av typen Trotzki, Bela Kuhn, Lewiné och deras oräkneliga raskamrater. Arbetarna kan tacka sin judiske frälsare Karl Marx, han har förstört deras soppa, om det var avsiktligt eller av instinkt måste förbli osagt, vilket de måste åtgärda i dag och i morgon.

Bortsett från dessa enskilda personligheter, som här skulle kunna räknas upp i valfritt antal (jag nämner bara logemästarna P. Herz, M. Löwenhaar, W. Lewin, C. Cohn, M. Oppenheimer,

B.Seligmann, M. Wertheimer med flera i Tyskland; Crémieux, Morin i Frankrike; M. Montefiore, E. Nathan etc. i Italien), har en hel familj särskilt utmärkt sig, *Rothschilds*. Sedan Amschel Rothschild, som lyckades bedriva ocker på ett så fruktansvärt sätt med hertigen av Hessens miljoner, sedan Nathan Rothschild, den egentlige segraren i slaget vid Waterloo, sedan Wienkongressen, sedan freden 1871 och mer än någonsin i vår tid, väver Rothschilds sitt gyllene nät över länderna. De är än idag planetens rikaste hus, de sitter på de högsta positionerna i alla stater där de behagar leva, och de tillhör frimureriet sedan 1809. Detta innebär att de står där oantastliga, att alla penningmedel och diplomatiska medel står till deras förfogande för att undertrycka allt som inte stämmer överens med dem. Därför får vi inte bli förvånade över att socialdemokratins ledare, antingen judar eller beskyddare av judar, verkligen kunde förbanna kunglig tyranni, Krupp, Stinnes, men åtog sig att inte säga ett ord om de goda herrarna Rothschild. Därför plundrades verkligen många hus vid tiden för Kommunen, men endast Rothschilds palats (15) förblev oskadda. Att denna familj, trots sitt medlemskap i frimureriet, tänker strikt nationellt är nästan självklart. Dess döttrar har gift sig med grevar och baroner, men ingen manlig avkomma en icke-judinna. Men att baron Karl von Rothschild upphöjdes till kommendör av Jungfru Marias obefläckade avlelseorden borde inte förvåna oss över den apkomedi som spelades upp inför världen. Det ena medlet är lika bra som det andra.

De rent judiska logerna arbetar ännu mer diskret än det egentliga frimureriet. Den numera så ökända Bne-Brith-orden grundades i New York (1843). För några decennier sedan hade den ensam 206 loger! Hur många kan det vara idag? *Kesher Shel Barzel-orden* bortsett från det; det hade 1874 cirka 5.500 organiserade medlemmar ...

Bne-Brith-Orderns mål är naturligtvis ett uteslutande judiskt mål; inte bara sedan idag arbetar den för de europeiska folkens undergång. Det står skrivet i ett meddelande av broder Peixolto (1866): "Stormästaren besöker så ofta som möjligt de anslutna logerna. Under detta år har han besökt dem i elva städer. Han har hållit många konferenser för att informera dem om deras plikter, för att stärka ordens strävanden, för att uppnå moralisk och intellektuell utveckling och total enhet inom den israelitiska familjen."

Om en god människa skulle tro att den ortodoxa judendomen vänder sig bort med fasa från frimureriets religionslösa strävanden, så gör han ett stort misstag: Den judiska ortodoxin är inte alls någon religion, utan snarare en "kamporganisation för det judiska folkets bevarande". Endast ur detta perspektiv måste man bedöma dess handlingar, allt annat är bara slagord för den intet ont anande publiken. Judendomen har visserligen ihärdigt bevarat sig själv som aldrig förr, men tiden har ändå här och där brutit en sten från Talmuds byggnad. Dessa separata grenar har nu grundat andra kamporganisationer, respektive använt andra sammanslutningar för detta ändamål: *Alliance Israélite*, Frimureriet, Internationalen, *Anglo Jewish Association* och ännu fler. Dessa olika anfallsstyrkor bekämpar ofta varandra genom att den ena skryter med sin beprövade gamla organisation, den andra inte längre tycker att kostymen är praktisk och vill ta på sig smokingen i stället för kaftanen, i stället för Talmud sätter det kommunistiska manifestet framför näsan. De marscherar splittrade men slår förenade mot det europeiska samhället. Allt som förfaller har alltid främjats av alla judar. Det är först då som man fullt ut förstår det judiska rådets mycket betydelsefulla resolution av den 29 juni 1806 i Leipzig: "Synoden erkänner att utvecklingen och förverkligandet av moderna principer är de säkraste garantierna för judendomens och dess anhängares nutid och framtid." Frimureri och ortodoxi går hand i hand, och vi får uppleva det märkliga skådespelet att världshistoriens mest konservativa etablissemang, synagogan, står upp för revolution - i andra institutioner. Och Frankrikes överrabbin Isidor skrev år 1868 "Messias, vare sig det är en människa eller en idé, har ännu inte kommit, men hans dag närmar sig! Människorna börjar redan, ledda av sällskapen för förnyelse av framsteg och upplysning (det betyder frimurarna), att böja sig inför Israel. Må hela mänskligheten, lydig mot filosofin i *Alliance Israélite Universelle*, följa juden, han som dominerar intelligensen hos de mest avancerade folken. Mänskligheten vänder sitt ansikte mot den förnygrade världens huvudstad'

detta är inte London, nej, Paris, inte Rom, utan detta är det Jerusalem som uppstått ur ruinerna, som samtidigt är det förflutnas och framtidens stad."

Det faktum att frimurare och judar styr, som de föregående överläggningarna visar, har erkänts och undersökts av många män, till och med tidningarna i tidigare tider vågade då och då yttra ett stön om det. Så till exempel Münchener Historische Blätter från år 1862: "Den makt som judarna har lyckats skaffa sig med hjälp av frimureriet har nått sin höjdpunkt. Det finns ett hemligt sällskap med frimureriska former, som är underordnade okända hövdingar. Medlemmarna i denna förening är huvudsakligen judar."

Men dessa och liknande upprorsförsök hjälpte inte alls. För den frimurerisk-judiska pressen hade monopol och kunde kosta på sig att helt enkelt tiga om alla upplysningsförsök. Så kom det sig att många människor ända fram till idag helt och hållet förblivit i okunnighetens mörker om de högsta generalernas verksamhet. Det är de som söker "de vises sten".

Man kan ju förstå att en sökande frimurare indignerat tillbakavisar angreppen mot sin orden, så till exempel Findel i sin välkända Frimureriets historia: han ser i Eckerts, Barruels med fleras verk illvilliga fientligheter och anklagelser, men utan att närmare granska förebråelserna. Man behöver inte alls överallt vara överens med alla de nämnda forskarnas åsikter, men måste erkänna att de korrekt hade förutsett de oundvikliga sorgliga konsekvenserna av de hemliga organisationerna trots många välmenande ansträngningar från individer. Findel talar fortfarande (1861) nedlåtande om den "så kallade" judefrågan. Men som en hederlig man höjde han senare, tvingad till det av bittra erfarenheter, sin röst högt mot judarna. Han sade då att juden betraktar alla främmande folk helt enkelt som objekt för exploatering", han krävde att judar skulle uteslutas ur frimureriet, eftersom han insåg att de var "våra förtryckare". I dag skulle broder Findel vara avklädd alla sina illusioner. Att det alltså finns seriöst strävande människor bland frimurarna vill jag inte alls förneka; jag beklagar bara att de låter sig ledas vid näsan av människor som man måste räkna till brottslingar av högsta kaliber.

Vi har kortfattat bekantat oss med några män, några strömningar och metoder inom frimureriet. De var utövare av lögnen, av bedrägeri, av brott som legaliserats genom påstått ädelt motiv. Denna arbetande rough t Ludwig XVI. till schavotten; mordförsöket mot hertigen av Berry utfördes av frimurare, likaså det mot Ferdinand, kungen av Neapel, Franz Josef av Österrike och Wilhelm I. av Preussen. Ett offer genom gift var kejsar Leopold II, genom Ankaströms pistolskott Gustav III av Sverige etc.

Genom ådern sattes revolutionen i rörelse på hans tid (mitt under den judiske kardinalen Netos mest aktiva medverkan från Alsace); på bud från logen känner ärkehertig Ferdinand i Serajewo av serbiska frimurare och broder Jaurès (också en av den röda internationalen, också, när han plötsligt drabbades av samvetsnöd och inte längre ville hålla tillbaka sanningen. Han skrev den 30 juli 1914 "Här i Frankrike arbetar vi med alla medel för ett krig som måste utkämpas och spekuleras i Petersburg ..." Det var hans sista manuskript. Mördaren frikändes.

Så konspirationen av ambitiösa män löper genom årtiondena som ett fruktansvärt band. "Folket måste vara åt sidan själv." Alltid nya ord, alltid nya löften, nya leis kastas in i folkmassan, de lojala tidningarna förklarar dem i önskad riktning, "den allmänna opinionen" uppstår. "Man revolutionerar inte ett land genom fred." Därför är krig, under ledning av guldets makter, ett steg mot ett högre styre.

Ensantin skrev i ett brev 1859: "G., som alltid tror på krig, har gjort ett besök i går, varifrån han har kommit hoppfull. De tror alltid på krig. Jag tror att Rothschild och Peers vill göra allt de kan för att det är detta som har återuppväckt hans hopp."

Eckert säger redan 1852 i avslutningen av ett av sina verk: "Frimurarorden är en konspiration mot altare, tron och egendom i syfte att skapa ett socialteokratiskt ordningsrike över hela jorden och med regeringssäte i Nya Jerusalem." Detta har bokstavligen skett, och Nya Jerusalem håller nu på att byggas! Världskrig, världsrevolution, världsrepublik, detta är det program som skall fullföljas; det så länge efterlängttade målet står för dörren. Det handlar bara om vissa personers prestige och om disciplinfrågorna inom världskomplotten. Förutsättningarna finns där,

konsekvenserna blir resultatet. Kardinal Manning gjorde profetian med en märklig skärpa i ett tal i London den 1 oktober 1877: "Det finns något ovanför och bakom kejsarna och prinsarna; detta, mäktigare än dem alla, kommer att göra sig påmint, när timmen är inne. Den dagen, då alla Europas arméer kommer att vara indragna i en gigantisk konflikt, den dagen kommer revolutionen, som nu arbetar i hemlighet och underjordiskt, att se timmen som gynnsam för att våga komma ut. Det som man tidigare har sett i Paris, kommer man att ha framför ögonen på nytt i hela Europa."

Det länge omhuldade arbetet lyckades sedan äntligen, att se Tyskland, omringat och besegrat vid frimureriets fötter. Italien drogs in i kriget inte av nationella krafter, utan också genom den tidigare kungens lärare och senare krigsministern Ottolenghi (Ottenheimer), stormästarna Ernesto Nathan och Sommino. När han blev utrikesminister var Italiens hållning klar. Den grekiske kungen gav efter för bröderna Venizelos arbete och hotet från Jonnart (det franska sändebudet) om att Aten skulle bli en butik. Det var likadant i Rumänien; Nordamerika fick först enorma rikedomar i fickan medan de mörka krafterna kring Baruch och kamraterna gjorde alla nödvändiga förberedelser för att kunna ingripa vid rätt tillfälle. Nu stod också alla Amerikas guldstarka judar till förfogande för denna krigsföring, som Oskar Strauss, själv hebré, ledde full av stolthet; det är bankirerna G. Blumenthal, E. Meyer, Isaak Seligmann, W. Salomon, Philipp Lehmann (fortfarande saknas Löb, Schiff, Kahn etc.); de stora industrialisterna A. Lewison, D. Guggenheimer; rabbinerna Wise, Lyons, Philipson; professorerna R. Gottheil, Holländer, Wiener; journalisterna Franklin, Stransky, Beer, Frankfurter etc. Strauss skriver i slutet av sitt brev (till den franske ambassadören): att han är "entusiastisk" för de allierade och säger att judarnas känsla för alliansen (de allierade) kan karakteriseras som nästan enhällig. Om judarna förmodligen inte var helt eniga i början, så blev förbrödringen i alla fall total när Amerikas "tyska" judar anslöt sig till de allierade.

Våren 1918 kom nämligen, ackompanjerad av triumferande engelska och amerikanska pressröster, nyheten att alla Amerikas tyskar hade ställt sig på de allierades sida för att på samma sätt kämpa för humanismen mot den preussiska militarismen. Man kunde inte tro det förrän man läste underskrifterna på resolutionen: Schiff, Cohn, Cahn.

Man kan i dubbel bemärkelse förstå den "entusiasm" som Oskar Strauss talade om, om man erinrar sig den amerikanske juden Isaak Markussohns tal, som han höll som svar på Lord Northcliffes anförande. Den ärade Isaak sa ordagrant: "Kriget är ett enormt affärsföretag, varvid inte soldaternas hjältemod, utan affärsorganisationen är det vackraste, och Amerika är stolt över den gynnsamma affärssituation som det upplever."

Amerika gick in i kriget med denna "entusiasm" för mänsklighetens ideal, täckt av de fåfänga demagogernas mantel av lögn. Sedan följde andra stater i Amerika.

Jag har inte kompetens att tala om världskrigets säkerligen många rötter och rörliga motiv, men *en* rot förefaller mig obestridlig: världskonspirationen som systematiskt styrs av stora judiska pengar, täckt av hemliga organisationer, och som på ett sataniskt skickligt sätt använder folkens nationella strävanden för att konsolidera ett överstatligt världsrike.

Man skulle inte ha varit okunnig om detta i den tysk-judiska kolonin, men en stor del av de tyska judarna trodde säkert, särskilt de rika, att Tysklands försvagning skulle räcka för att permanent säkra deras makt; den andra delen, som inte behövde ta någon hänsyn till personliga ekonomiska förluster, lät sitt hat mot Tyskland få fritt spelrum till förmån för de allierade och deras lakejer, högg den tyska armén i ryggen genom revolutionen efter tillräckliga framgångar med den omstörtande verksamheten, och då detta inte var nog, ställde sig i spetsen för anarkin med hjälp av Moskvas pengar (Joffe, Radek-Sobelsohn) i alla tyska länder och förhindrade ingripanden mot den. Av denna sort var Luxemburg,, Levien, Mühsam, Levinè, Haase, Cohn etc..

Det som skilde de "demokratiska" och "revolutionära" judarna från varandra var frågor om taktik och personlig egoism; deras mål var detsamma, nämligen judiskt styre i Tyskland. Men för tysken kunde allt vara detsamma, oavsett om märgen gradvis sögs ut ur hans ben eller om han omedelbart skulle överlämnas till anarki.

Det senare var fallet på många ställen och öppnade många tyskars ögon för den judiska verksamhetens natur, vilket "demokraterna", som Frank Cohn talade om i New York, samma demokrater som mest avgörande påverkade Tysklands öde fram till 1933, blev något chockade över. För om den tyske Michels ögon skulle öppnas helt, då kunde *furor teutonicus* kanske inte längre rikta sig mot "alltyskar", "militarister" etc., utan snarare mot den främmande ande som påstod sig styra det tyska ödet. (Denna insikt kom till Tyskland genom Adolf Hitlers ledarskap).

Efter tillkännagivandet av "fredsvillkoren" hörde man plötsligt patriotiska toner från judisk-tyska statsmäns munnar, och tidningarna i den judiska tidningsskogen sjöng en patriotisk sång. Denna indignation förefaller mig inte ha varit i sin ordning; ty våra judar kunde knappast kräva att herrarna bortom kanalen och den stora dammen skulle tygla sitt hat och ta hänsyn till dem, eftersom den tyska armén genom sina legendariska segrar nästan hade raserat deras mest skickliga beräkningar efter år av arbete. Men de kommer redan att lugna ner sig; de "i Paris välkända" herrarna Warburg och Melchior kommer redan att lyckas, i enlighet med tidigare tiders berömda förebilder, att framgångsrikt skydda det som är deras och generöst lämna över till den tyska himlen för förvaltning.

Sionism

I hela den internationella judefrågan framträder en faktor, som särskilt under krigets gång har fått allt större betydelse, nämligen *sionismen*. Redan under de sista decennierna av 1800-talet lekte judiska kretsar med tanken att överföra pengar till sina emigranter för bosättning i Palestina. På detta sätt återvände många judar till sitt gamla "hemland". Men detta försök, trots de miljontals insamlade sionistiska pennies, förblev utan framgång. För judarna arbetade inte i Palestina, snarare var lata eller prutade som vanligt.

Eftersom den förvärvade egendomen steg i pris satte fastighetsspekulationen igång, nybyggarna sålde sin mark fördelaktigt och återvände till Europa. Det var så det såg ut när Theodor Herzl klev fram som den politiska sionismens förkunnare. Hans strategi lyckades intressera breda kretsar för att den judiska staten skulle upprättas, varpå han sammanfattade sitt program 1897 vid den första kongressen att en "offentlighetsrättlig, säkrad hemvist för det judiska folket i Palestina" skulle skapas. Strax därefter följde, på initiativ av professor Dr. Schapira från Heidelberg, grundandet av en judisk nationalfond. Den judiske kolonisatören är hädanefter inte längre ägare till den mark han förvärvat, utan endast arrendator; så drogs mattan undan för markspekulationen, och bönderna tvingades trots stort ekonomiskt stöd att arbeta, vare sig de ville eller inte. Det viktiga är framför allt att judarna i det sionistiska programmet uttryckligen betecknas som folk. Det har de alltid varit, och dessutom ett synnerligen särpräglat sådant; men eftersom de samtidigt var medborgare i alla stater fann de det bra att inte betona det nationella medvetandet. För närhelst nya obehagliga företeelser upptäcktes barrikaderade de sig bakom "statsmedborgare" eller "religiös gemenskap" och vederlade då det obekväma medlemskapet i den judiska rasen. Det var den gamla principen: om en jude hade förvärvat en aldrig så liten ära, så blåstes den upp oproportionerligt av hans stamkamrater som judisk dygd, men om man kom på spåret av judiska massbedrägerier (som nuförtiden), så sades det att man inte fick hålla judarna ansvariga, de skulle ses som statsmedborgare, som religiösa kamrater, men inte som ett enat folk. De tappra människorna föll alla för detta i och för sig rätt grundlösa trick; som statsmedborgare fick juden göra allt som han inte skulle ha kunnat göra som jude.

Det var därför förståeligt att denna öppna betoning av den nationella ståndpunkten ofta var pinsam för många judar, både assimilationister och ortodoxa, och att de såg utlänningslagar dyka upp i fjärran. K. Blumenthal säger faktiskt: "1800-talets avnationaliseringsförsök har bara lett till ett kamouflage, genom vilket icke-judar i allmänhet inte har låtit sig luras, men det är inte

sant, för många harmlösa människor har trott på judarnas upptagande i det tyska statsmedvetandet och nationalmedvetandet.

Å andra sidan har juden Dr. F. Theilhaber förmodligen rätt, om han i slutet av ett verk i fet stil uttalar åsikten: "Även ledare och förkämpar för den rent religiösa uppfattningen känner instinktivt att även de element som står likgiltiga inför judendomens religiösa sida och alla politiska, ekonomiska och etiska intressen i sin omgivning, är nära förbundna med det judiska samhället genom den fysiska impulsen."

Och dr A. Brünn sade vid sammankomsten för "Centralförbundet för tyska statsmedborgare av judisk tro", bakom vilket judarna vid varje tillfälle gömmer sig som "samfund", att de tyska judarna inte kan "inte ha tysk nationalkänsla", och vidare: "Med judisk nationalkänsla menar jag den levande medvetenheten om en gemensam härstamning, känslan av solidaritet mellan alla judar i alla länder och den fasta viljan till en gemensam framtid." Det skulle föra för långt att belysa allt detta ännu närmare; det räcker med orden från en av de mest inflytelserika sionisterna, dr Weizmann: "Den judiska nationens existens är ett faktum och inte en fråga om argumentation."

Det är inte alls meningen att klandra detta uttalande, som många tror, utan bara att konstatera att judarna är att betrakta som ett folk, att de är fast förbundna genom världsfederationer ("*Alliance Israélite*", "*Anglo Jewish Association*", "*Jewish Congregation Union*", "*Agudas Jisrael*"), att de följaktligen har gemensamma intressen och vet att också uppnå dem med de betydande medel som står till deras förfogande. Ingen halvvägs ärlig person kan fortfarande komma runt dessa fakta; men av det följer också den obarmhärtiga konsekvensen att juden inte kan vara en statsmedborgare, i ingen stat.

När kriget bröt ut såg sig även sionisterna i två fiendliga läger. Det kan vara så att en del av de tyska judarna till en början såg kampen som förd mot den antijudiska ryska regeringen, att sionisterna delvis verkligen trodde att de kunde jämställa sina intressen med den tyska orientpolitikens; men det omöjliga i denna ståndpunkt blev allt tydligare. En tysk jude, Lazar Pinkus, vågade uttrycka denna insikt med följande ord: "En judisk gemenskap i Palestina kan inte bli centralpunkten för de tyska intressena i Orienten. Den starka nationella känslan hos det judiska folket garanterar att utländska särintressen helt utesluts." Eftersom Turkiet en gång var Tysklands allierade kunde sionisterna inte öppet uttrycka sin önskan om att Palestina skulle avskiljas, utan fick nöja sig med att utverka förmånliga kolonisationsrättigheter och först utesluta frågan från krigstemana för att senare lägga den på bordet desto mer energiskt. Alla de ovan nämnda judiska statsmännen stödde det brittiska imperiet som judenhetens beskyddare. Det stöddes i sin tur av en stark stat som representerade en makt i Orienten, tillräckligt stark för att kunna ge judarna där en maximal nationell säkerhet. Nu ägde England Egypten, Indien, fästen på den persiska kusten, saknade bara landbryggan mellan dessa länder, och Palestina passade perfekt som länk i kedjan. Turkiet var också en fiende, och att lova dess land till det judiska folket som statsområde innebar att man fick dess sympati. Judarna och engelsmännen insåg detta mer och mer, och orden från den varmblodige mannen och samtidigt svala politikern Th. Herzl visade sig vara sanna: "England, det mäktiga, fria England, som med sin blick omsluter världen, kommer att förstå oss och våra strävanden. Med England som utgångspunkt kan vi vara säkra på att den sionistiska idén kommer att vara stark och sväva högre än någonsin tidigare."

I England var Dr Weizmann, Nahum Sokolow, H. Samuel, S. och W. Rothschild de mest ivriga anhängarna av idén: sionisterna reste från land till land och stöd utlovades dem överallt. Olika judiska föreningar motsatte sig visserligen av ovan nämnda skäl programmets nationalpolitiska sida, men Rothschilds öppna brev, där han sade sig förstå hur detta kunde skada, eftersom judarna i länderna naturligtvis måste få behålla sina rättigheter, och sedan även Lord Balfours brev till Rothschild, gav sionismen ständigt nya anhängare.

Denna minnesvärda epistel hade följande lydelse: "Hans Majestäts regering ser med välvilja på skapandet av ett nationellt hemland i Palestina för det judiska folket och kommer att göra de största ansträngningar för att underlätta uppnåendet av detta mål, varvid det klart förstås att ingenting får göras som kan inkräkta på de medborgerliga och religiösa rättigheterna för

befintliga icke-judiska samhällen i Palestina eller rättigheterna eller den politiska ställningen för judar i något annat land."

I Ryssland hade revolutionen brutit ut i mars 1917, och sionisternas centralkommitté vände sig med en adress till den engelske ambassadören Buchanan, i vilken följande utmärkande stycke mening: "Vi betraktar det som ett särskilt gynnsamt sammanträffande att den judiska nationens intressen i detta världshistoriska ögonblick är identiska med det brittiska folkets." Det var alltså inte tal om ryska statsintressen. Den ryska regeringen var tvungen att svälja denna bekräftelse, den stod under de allierades förmyndarskap.

Hjärtat hos de tyska sionisterna, som enligt Lazar Pinkus vittnesmål ivrigt stöttade Gesamtpartei med pengar under hela kriget, bultade av glädje och upphetsning när Balfours deklaration blev känd. "Jüdische Rundschau" skrev den 10 september 1917: "Denna deklaration av den engelska regeringen är en händelse av extraordinär omfattning", och den 26 november 1917: "Det måste väcka verklig tillfredsställelse i alla seriösa judiska kretsar i och utanför Tyskland att England på ett så tydligt sätt har beslutat sig för att erkänna de judiska anspråken i Palestina. "Lemberger Tageblatt" skrev den 16 november 1917 om "sionismens diplomatiska seger" och om sin sympati för England etc.

Nu inleddes förhandlingar om Kanaan, men Turkiets erbjudanden kom inte i närheten av det pris som England hade satt; de tyska sionisterna, som inte öppet kunde kräva allt, krånglade och krånglade fram och tillbaka, ty det tyska riket var ännu inte så mäktigt att man skulle ha kunnat ge herr Balfour ett tackbrev, som man hade kunnat tillåta sig att göra ostraffat i Ryssland mot Buchanan. Men ändå ser vi det tragikomiska spelet att en regering med 70 miljoner människor allvarligt strävar efter att ta hänsyn till önskemålen hos en liten nation som bor inom den, och inte tvärtom; och man vågar tala om "medborgare av mosaisk trosbekännelse"!

När sedan engelsmännen erövrade Jerusalem, visste jublet inget slut. "Jewish World", organ för de fyra ovan nämnda judiska världsförbunden, skrev: "Jerusalems fall och regeringsförklaringen (Lord Balfours) har gjort England till den största judiska makten på jorden." Stora kongresser i Amerika proklamerade samma glädje och Nathan Strauss förklarade att England hade uppfyllt alla det judiska folkets önskningar.

Man skulle då kunna tro, eftersom hela den judiska världen hade förklarat sig för England, att den tyska sionistkommittén skulle ha varit tvungen att upplösa sig själv eller öppet och permanent bryta med den engelska gruppen (som tyska statsmedborgare); inget sådant hände. Men den tillfälliga tystnaden eller krumbuktandet och krumbuktandet räckte inte för folket från andra sidan gränsen, de tyska sionisterna anklagades: "för att stödja tysk-patriotiska intressen", "för att tolerera folkförrädisk judisk assimilering i Tyskland" etc., och en av de många "tyska" judarna, den redan citerade Pinkus, som inte längre kände sig bekväm i den "tyska" huden, sänkte sig till proklamationen: "Man kan inte skrämman oss sionister med att den tysk-turkiska offensiven åter skulle kunna driva den engelska armén från Judéens berg. Det må så vara! Ett enda skri av upprördhet skulle då gå genom miljoner judar och inte stanna upp framför Centralmaktens och Turkiets gränser."

Mannen måste ju veta, trots allt! En annan "tysk" statsmedborgare, profeten för "Zukunft" ["Framtiden"], Isidor Witkowsky, instämde ivrigt. "För miljontals fattiga, för hundratusentals judar som fått äganderätt, hade Balfours tillkännagivande den klara klangen av ett bekräftat Messiasbudskap: "Den dag förblir en dag som aldrig kommer att rensas bort från världshistorien, som hörde Storbritanniens beslut att använda hela imperiets makt för den judiska saken."

Judiska pogromer hade nu börjat i många stater, och sionistkongressen i London hade beslutat att göra de stater där de ägde rum ansvariga för skadorna och att låta dem betala stödpengar till de efterlevande till offren för förföljelserna. Den "tyska" riksregeringen, som i syfte att förbereda fredskongressen ibland ägnade sig åt den judiska frågan, var naturligtvis blygsam nog att avstå från sin egen ståndpunkt och accepterade helt och hållet stadgarna i den sionistiska Londonresolutionen. Vad annat kunde man göra, eftersom de ledande männen, Landsberg och Preuss, trots allt själva var av Juda stam!

Men det bästa i den tyska tragedi-komedin var att en ledare för judenheten, Melchior, ingick i den delegation som skulle företräda tyska intressen i Versailles. Var det klart för tyskarna vad det betydde? Hyllningsadressen från de ryska judarna var verkligen harmlös jämfört med detta faktum.

Det hade gjort det hittills med det tyska riket och den tyska värdigheten, och det värsta med det var att många till synes ganska tappra människor inte alls kände det som fruktansvärt. Men i andra huvuden började man så småningom inse det som Martin Luther energiskt hade uttalat: "Vet och tvivla inte på att ni vid sidan av djävulen inte har någon bittrare och giftigare fiende än en jude." (Och 1936 gjorde araberna uppror mot de judar som strömmade till Palestina under Englands beskydd. För att skydda *dem* var man tvungen att mobilisera tiotusentals engelska soldater).

Den rysk-judiska revolutionen

"Har ni inte den förståeliga tanken att judarna, som utan er är medborgare i en stat som är fastare och mäktigare än alla era, om ni också ger dem medborgerliga rättigheter i era stater, helt kommer att trampa på resten av era medborgare?" Med dessa värmande ord, baserade på djup historisk insikt, vände sig Fichte för 100 år sedan till den tyska nationen. De uttalades i vinden, utan att ana det raseri som en enad ras representerar, förblindad av slagorden om mänsklig jämlikhet, segrade dogmen om gränslös tolerans i alla parlament.

Tolerans mot främlingen, den fientlige, ansågs vara en prestation av högre mänsklighet och var ändå bara, som historien från 19^(e)-talet och det nuvarande lär, en allt större kapitulation av oss själva.

Den tillitsfulle europén hade alltför naivt lyssnat till dessa frestelser, som doldes med sirenorden frihet, rättvisa och broderskap, och frukterna av denna omstörtning är i dag uppenbara. Och faktiskt så uppenbart att även den mest opartiska person, som inte har en aning om de oundvikliga historiska sambanden, måste bli medveten om att hans förtroende lät sluga och våltaliga ledare blomstra, som inte hade ett öga på hans välbefinnande, snarare på förstörelsen av all mödosamt förvärvat moral. Den ryska revolutionen ger oss sanningen blir blodig sanning för detta, vars förbannelse av händelser liberala och judiska tidningar upprätthåller en tystnad som står i märklig kontrast till deras andra väsen; de högerinriktade tidningarna under kriget undertryckte dock datumet talar ett så tydligt språk för att bevara hemmafronten. Att ta mod till sig kom för sent för dem: i Tyskland som helhet hade judarna blivit ledare för den antityska idén.

Låt oss vända oss till fakta om den ryska revolutionen. Det kan inte råda något tvivel om att hela det ryska folket längtade efter slutet på tsarväldet. Var och en som har bevittnat detta slags styre måste erkänna att de egna initiativen, såväl på det ekonomiska som på det samhällsliga och intellektuella området, i hög grad hölls tillbaka, att en ruten ämbetsmannakår utövade ett förtryckande styre. Följaktligen kände sig hela Ryssland som befriat från en mardröm, när nyheten om tsarens störtande spreds från Östersjön till Stilla havet. Statsmedborgarens undertryckta medvetande framträdde överallt med en kraft som man inte hade kunnat hålla för möjlig, och de ledande männen trodde sig ha all anledning att se optimistiskt på framtiden och hoppas på att fredligt kunna lösa de olösta frågorna. Men snart satte centrifugalkrafterna i form av soldatråden in.

Dessa soldatråd, som bildades i alla städer, även om de redan var förberedda sedan länge, var ändå i sitt möte av ganska spontan natur. I den förvirring som rådde lyckades listiga intrigmakare snabbt få tillträde och med demagogiska knep vinna arbetarna för sina syften som lydiga fotfolk, senare som revolutionens murbräckor. Ordförande för det avgörande Petersburgs arbetar- och soldatråd var till en början en tidigare dumadelegat, Grusiner Tscheidse. Den tillhörde socialdemokratins moderata flygel, som visserligen fortfarande avstod från överdrivna och

omöjliga krav, men som gång på gång drog undan mattan för regeringen, som i rysk nationell mening då fortfarande ville kräva det nödvändiga försvaret av landet och krig. Men snart satte redan centrifugalkrafterna in. Som sakkunnig rådgivare i Petersburgsrådet framträdde plötsligt en bolsjevik vid namn *Steklow*, en ganska okänd personlighet. Eftersom det på den tiden inte var ovanligt att folk kom för att träffa regeringen som officiella representanter som man bara kände under pseudonym, fick denne *Steklow* visa sitt pass. Det var gjort i namnet - *Nachamkes*! Ägaren var, vilket ingen någonsin hade tvivlat på, en jude. *Nachamkes* förde som oantastlig personlighet en makalös demagogisk politik, han manade till fred och frihet, lovade de tyska bröderna hjälp, bröd och lycklig hemkomst efter alla krigets ansträngningar. Soldaterna hade alla i mars 1917 förbundit sig att föra kriget till ett segerrikt slut, och den allmänna stämningen var även senare på intet sätt nedstämd. Med hänsyn till denna stämning och för att kunna placera sig i alla partier, uppträdde olika ryska judar som skyndade in från alla världens änder som skenbart moderata och blev ledare för de mindre stormiga partierna - så ledarna för *Menschiwiki* (som de tyska majoritetssocialisterna), *Bernstein-Koggan*, *Lieber*, *Dan*. Men å andra sidan hindrade de hela tiden regeringen från att ingripa mot bolsjevikernas allt starkare agitation.

Själen i denna strömning var obestriddligen juden *Leo Bronstein (Trotzki)*. Redan aktivt involverad i 1905 års revolution flydde han ut ur landet, bodde i Spanien som korrespondent för den socialistiska tidningen "*Djenj*", reste sedan till New York, där han uppträdde i förorterna som kommunistisk predikant. Strax efter den ryska revolutionens utbrott begav han sig till Ryssland och blev snart en drivande kraft för den allt förintande bolsjevismen.

Kalmuckerna-Tartar Lenin (Uljanow) kämpade här i främsta ledet. Det som fortfarande kan ses som en idé i bolsjevismen, detta härstammar från hans sinne, många ryska arbetares tro, och inte alls de värsta, var ägnad honom. Han framställs av sina tidigare bekanta som en person som lever helt och hållet i den snävare kretsen av sina dogmer, som är orubblig till den grad att han är en hottentott. Som tredje man i tremannaledningen fungerade juden *Sinojew*, den senare ordförande i Moskvainternationalen 1919. Genom *Trotzskis* och *Sinojews* energi och demagogiska skrupelfrihet blev bolsjevismen ett övervägande judiskt företag.

Att den ryska bolsjevismen var och är en sådan, därom kan knappast något tvivel råda. Jag har rest i Ryssland från 1917 till januari 1918 från Petersburg till Krim och måste konstatera att (jag kan utesluta mycket i processen som tillfälligheter) överallt där bolsjevikerna uppträdde på universitet, vid gatmöten, arbetarråd, var 90 av 100 judar. Jag har dessutom träffat dem med tidningen "*Prawda*" (bolsjevikernas organ) under armen på Krim i militära fältsjukhus (Krim var fyllt av dem), och många rapporter från fronten lät knappast något annat än judiska omstörtande krafter framträda. Trots allt detta skulle jag inte ha rätt att betrakta dessa personliga iakttagelser som typiska för den bolsjevikiska rörelsen, om inte fakta oberoende av dem skulle vittna om samma sak.

I Tyskland begår man misstaget att betrakta bolsjevismen som en rysk nödvändighet. Det vore ju självklart, om de uppdämda rörelserna skulle bryta sig loss med dubbel kraft efter det att man släppt på en begränsning. Men sammantaget måste man säga att det inte fanns någon nödvändighet för det följande *massmordet*, såvida inte den äkta ryska *Tolstoi-idén*: att inte kunna stå emot det onda, fick sina konsekvenser.

Vid sidan av Petersburgs arbetarråds parallellregering hade en särskild sjömansrepublik bildats i Kronstadt. Den erkände ingen lag över sig själv, den svaga regeringen förhandlade med myteristerna som med en makt med lika rättigheter, och så var det möjligt att flera tusen sjömän, uppviglade och ledda av en judisk student vid Rigas polytekniska institut, den ökände *Roschal*, i juni 1917 reste upp för *Newa* för att stöta regeringen. Det väpnade upproret misslyckades och de viktigaste ledarna, *Bronstein (Trotzki)*, *Rosenfeld (Kamenew)*, *Nachamkes* (alla judar) fängslades. Men inte för länge. Tack vare *Liebers* energi släpptes de snart igen, varvid kravet på detta naturligtvis följde i frihetens namn, bolsjevikerna hade ju bara kämpat för sina ideal, och man måste respektera denna övertygelse. Därav framgår att man gör klokt i att låta sina bröder arbeta i många partier.

Nu kom omstörtningen verkligen igång. Soldaternas moraliska motståndskraft var naturligtvis utsliten av det treåriga kriget, så då är det inte konstigt om männen hellre lyssnade till fredssirenen som lovade dem frihet, land och bröd än till ordern att anfalla.

Kerenski, den nye ministerpresidenten, kunde inte rädda situationen. Mycket har skrivits om hans personlighet, många i Tyskland såg i honom en jude, andra en rysk imperialist, den tredje en ren idealist. Den bild som professor Freytag-Loringhoven ger av Kerenski kommer sannerligen närmast sanningen. Hans far var gymnasiedirektör, hans mor (påstås det) dotter till en general. Han härstammade alltså från intelligentsians kretsar och var en typisk representant för en stor kategori från dess centrum. Den som läser Dostojewskis "Idioten" finner i furst Myschkin hans förbryllande likhet (men efter att det mystiska, lysande draget skalats bort), snart blyg, snart brinnande av idealism, sedan fåfång i talekonsten, sedan storhetsvansinnig, pendlande mellan två principer. Precis som Myschkin inte visste vilken av två kvinnor han älskade, så visste inte heller Kerenski om han skulle följa sin marxistiska doktrin eller den nationella känslan. Efter mer än tvetydig manövrering landade han slutligen där billig ära som talare blommade för honom. Men hans hysteriska tal stoppade inte utmattningen, soldatkongressen samlades i oktober 1917 och krävde över regeringens huvud att arméerna skulle kasta bort vapnen.

Historien om denna kongress är synnerligen lärorik. Alla frågor av social och politisk natur skulle besvaras vid den, men de flesta av de ryska arméerna avvisade med tanke på den hotande militära situationen politiska frågor vid den givna tidpunkten. Detta hindrade inte på något sätt de mest nitiska bolsjevikerna: de drog samman alla sina representanter, fänriken Abrahamow (Krylenko) satte sig på ordförandestolen och utfärdade proklamationer och dekret i den ryska arméns namn, obehörigt och utan bemyndigande. Kerenskis försök att undertrycka denna djärvhet misslyckades kapitalt: Petersburgsgarnisonen, demoraliserad av inaktivitet och försedd med pengar från en mystisk källa (man var övertygad om att det var tyska [pengar], eftersom juden Fürstenberg-Ganzezki från Stockholm bevisligen hade överfört stora summor till Petersburgs soldatråd), ställde sig på sin penninggivares sida och störtade i början av november 1917 den sista ryska regeringen. Det är också karakteristiskt att inte en enda ryss på motståndarsidan talade vid det bildade förparlamentets [Vorparlament] sista sammanträde, snarare utan undantag judar!

Bolsjevikernas seger var därmed avgjord, och nu fanns det inte längre något att hålla tillbaka för judarna: de släppte masken och upprättade en nästan rent judisk rysk regering.

Lenin var nästan den ende icke-juden bland folkkommissarierna, så att säga det judiska företagets ryska skyltfönster, men karaktärsmässigt utan tvekan den starkaste. Vilka var de andra? Här anges endast de namn som helt öppet visar på ett obestridligt judiskt styre. Den redan nämnde Bronstein (Trotzki), den röda terrorns själ, blev krigskommissarie och kommissarie för utrikes ärenden; kommissarie för kultur Lunatscharski, kommissarie för handel Bronski, kommissarie för rättvisa Steinberg, kommissarie för bekämpande av kontrarevolutionen monstret Moses Uritzki. Tusentals fördes till hans fängelse i den ökända Gorochowaja nr 2 och dödades utan rättgång. (Han sköts senare.) Överbefälhavare för alla arméer, efter en alltför stor blunder av Krylenko, juden Posern. Ordförande i Petersburgs arbetar- och soldatråd Sinowjew, i Moskvas arbetar- och soldatråd Smidowitsch, i Charkow en Rosenfeld (Kamenew); fredsdelegationen i Brest-Litowski bestod av Bronstein (Trotzki), Joffe, Karachan (armenier) och var judisk ända ner till maskinskriverskan. Den första kuriren till London (han tog med sig sina blodsbröder, förmodligen glada nyheter) var juden Holtzmann, och judar växte upp som svampar ur jorden som representanter för sovjetregeringen i alla länder. I Bern hette den "ryske" ambassadören dr Schklowsky (han sparkades ut med hela sin stab), i Christiania Beitler, i Stockholm Worowsky och den alltför välkände Josse delegerades till Berlin. De efterföljande förhandlingarna om tilläggsfördragen i Brest-Litowski leddes på den "ryska" sidan av Worowsky, till vilken var underordnad omkring 12 judar och judinnor och två eller tre letter. Till allt detta kom de stora agitatorerna i de bolsjevikiska tidningarna, provinskommissarier och andra höga dignitärer.

Jag nämner de viktigaste judiska ledarna: Marow (pseudonym Zederbaum), Gussew (Drapkin), Ssuchanow (Gimmer), Sagerski (Krachmann), Bogdanow (Silberstein), Gorew (Goldmann),

Wolodarski (Cohen), Swerdlow (ordförande i högsta verkställande rådet), Kamkow (Katz), Mjeschkowski (Goldberg), Rjasanow (Goldenbach), Martinow (Simbar), Tschernomorski (Tschernomordkin), Pjatzizki (Sewin), Abramowitsch (Rein), Ssolnzew (Bleichmann), Swedesditsch (Vonstein), Litwinow (Finkelstein, "fredsförhandlaren" med de allierade), Maklakowski (Rosenbljum), Lapinski (Löwensohn), Bobrow (Nathanson), Axelrod (ortodox, hade också "varit aktiv" i München), Garin (Carfeld), Glasunew (Schultze), Mrs. Lebedew (Simon), Kamenski (Hoffmann), Naut (Ginzburg), Sagorski (Krachmaljnik), Jagojew (Goldmann), Wladimirow (Feldmann), Bunakow (Fundamenski), Larin (Lurrje) etc. Senare var det fortfarande bara judar som satt i bankerna och ofta var det 20-åriga judar som ledde hela avdelningar i ministerierna. Den som av nöd tvingades gå dit mötte herrar med ryska namn och judiska ansikten ... Olika personalförändringar ägde rum, men principen för urvalet har alltid varit densamma: att garantera judarna ovillkorligt inflytande, att bara i liten utsträckning ta in ryssar och letter (sovjetregimens viktigaste militära stöd). En gammal ledare för revolutionärerna, Burzew, skrev ett flammande brev till bolsjevikerna, där den ryska olyckan skriker ut i världen, som "personligheter som är moraliskt kapabla att förtala, stjäla och mörda" har åstadkommit. Han lägger fram de skrupelfria banditernas förräderi mot den ryske arbetaren och världens bönder, som fortfarande ser "idealister" i dem, och fördömer kort och klart deras demagogi och falskhet.

"I flera månader verkade de", skrev Burzew, "vara anhängare av nationalförsamlingen; men de jagade bort dem efter den första sessionen. De har alltid passionerat deklamerat mot dödsstraffet, och nu är det de som upphöjer det till ett system. De är uttalade anhängare av lynchjustis; alla deras dekret slutar med hot om att skjuta. De var anhängare av pressfrihet och har ändå avslöjat sig som censorer och förföljare av pressen av en svårighetsgrad som Ryssland ännu inte har upplevt. De var motståndare till fängelserna och är deras mest nitiska leverantörer. Utan utredning och dom har de fängslat tusentals människor. De talade om fred men förde bara med sig öron, som spreds över hela landet. De var upprörda över hemlig diplomati, men de införde i sin diplomati en hemlighetsfullhet som vi inte kände till ens under den tsaristiska regeringen." Under broderskapets och fredens tecken hade bolsjevikerna lockat till sig obetänksamma skaror och omedelbart satt igång med ett rasande hat mot allt "borgerligt" och snart med en systematisk slakt och ett inbördeskrig, om man nu kan kalla detta ensidiga dödande så. Den ryska intelligentsian, som i årtionden hade kämpat för det ryska folket och för detta välbefinnande hade fått gå till galgen eller hamnat i exil, dödades genast när man kunde få tag på den. Kokoschkin och Schingarew, som låg svårt sjuka på sjukhuset, mördades förrädiskt. Sedan förblev mördarna naturligtvis ostraffade. Allt kan inte återges här, men allt som var känt av uppriktig ryskhet avrättades skoningslöst. Arbetarna och bönderna drevs så långt att det inte längre fanns någon återvändo för dem, de blev de svagsinta varelserna i det ihärdiga judiska styret, som brände alla broar bakom sig. Röda arméns faktiska kärna var villkorslöst pålitlig, de andra rekryterna hölls under den mest fruktansvärda disciplin.

Rekryteringen gick till så här: en kommissarie anlände till respektive by och utlyste militärinkallelse av alla män från 20 till cirka 40 års ålder. Om denna kungörelse inte följdes villkorslöst dök den så kallade straffexpeditionen upp och sköt sönder hela byn, inklusive kvinnor och barn. Eftersom detta ofta hade utförts skoningslöst, dök alla inkallade män upp till sista man. På detta sätt, och framför allt genom det, upprätthåller sig den judiska regeringen, för den vet mycket väl: folkets ännu impotenta hat skulle kunna bli fruktansvärt, om det inte dagligen kringgås. Enligt datumen i "Prawda" ("Sanningen"), den officiella tidningen, sköts på tre månader över 13.000 "kontrarevolutionärer". Men man kunde konstatera, och alla nyare rapporter håller med om detta, att hatet mot judarna i Ryssland, trots all terror, drar allt vidare cirklar. De mest ödmjuka och mest toleranta ryssarna är nu lika mättade av det som den tidigare tsaristiska tjänstemannen. Om den nuvarande regeringen faller kommer inga judar att leva kvar i Ryssland; det kan man med säkerhet säga; den som inte slås ihjäl kommer att fördrivas.

Den judiska andan!

Talmud

Om vi vill bilda oss en uppfattning om den judiska andans natur måste vi med nödvändighet gå tillbaka till de ord som är det mest monumentala uttrycket för densamma och som än i dag, som sagt, vördas av två tredjedelar av hela judendomen som absoluta och okränkbara: Talmud.

En del saker har redan sagts om den, nämligen att dess morallagar kort nämndes. Nu vill jag belysa några andra sidor. Och även om det är motbjudande att behöva sätta det på pränt, så är det inte att undvika, om man vill se vad allt som kan stå i en "religiös bok".

Det är nämligen det märkliga i våra samtidas omdöme, att de betraktar Talmud som en religiös bok, vars bekämpande är bakåtsträvande och visar intolerans. Men om man läser de otaliga traktaterna, så förvånas man över att finna så gott som ingenting av religion, åtminstone inte vad vi förstår med religion. Ingen metafysisk idé dyker upp där, inget sökande efter lösningen på livets gåta, ingen bild som kan illustrera vår hemlighet, inga gissningar, inget mysterium. Allt är självklart och klart. Världen skapades ur tomma intet av judarnas gud, det folk som ska styra världen och som allt skapat rättmätigt tillhör. Detta är den "religiösa" grunden. Bortsett från moraliserande absurditeter och grovheter, kommer försköningen från en patologisk arrogant galenskap som man skulle dra sig för att ta på allvar, om de inte kom från munnen på de av judarna vördade rabbinerna. Några exempel på detta: "När Salomon var i sin moders kropp, började han sjunga en sång, som det står skrivet i Pf. 103, 1: 'Prisa min själ den Evige, och mina inälvor ditt heliga namn'". "När han ammade vid sin mors bröst och iakttog bröstet, började han sjunga en sång V, 2: 'Prisa min själ den Evige, och glöm inte alla hans goda gärningar'". Enligt Rabbi Abahu vill orden "alla hans goda gärningar" säga att Gud placerade hennes bröst på förnufts plats, eller att han (Salomon), liksom Jehuda, menar att han inte ser skammens plats, eller, enligt R, Mathna, att han inte suger på en smutsig plats.

Gen, 2, 22: "Och den evige guden konstruerade revbenet. Rab och Samuel är av olika åsikt om detta. Enligt den ene var det ansiktet (från vilket något formades), enligt den andre var det en penis. Det är korrekt enligt den här, eftersom det står skrivet Pf. 139, 5: 'Fram och bak har du format mig', men vad vill texten säga, enligt den som antar att det var en penis?"...

R. Gamliel: En dag kommer varje kvinna att föda, för det står skrivet Jer. 31, 8: 'Den gravida och den födande tillsammans' En dag kommer träd att bära frukt dagligen, för det står skrivet "Ezech. 17, 33: 'Det skall skjuta ut grenar och bära frukt'".

R. Jeremia: "Den första människan har två ansikten, Ps. 139, 5: 'Fram och bak har du format mig'".

R. Samuel: "Varför jämfördes Thoras ord med gasellens?" "För att kunna säga till dig: 'Precis som gasellen har en slank kropp och framstår för sin hane som lika kär vid varje timme som i den första, så är också Thoras ord så kära för sina väktare som i den första timmen'".

R. Eleazer: "Om det står skrivet i Deut. 6, 5: 'Du skall älska den evige, din gud, med hela din själ, varför står det då fortfarande: med hela din förmögenhet?', och om det står skrivet: 'Med hela din förmögenhet, varför står det med hela din själ?'. Den vill säga dig att det finns många människor för vilken kroppen är mer kär än pengarna, därför säger den: 'Med hela din själ', och åter, att det finns många människor för vilken pengarna är mer kär än kroppen, därför säger den: 'Med hela din förmögenhet'. Att förmögenhet här tas i den bokstavliga betydelsen av kontanta pengar är karakteristiskt, liksom att själen, som man älskar mer än kropp och guld, inte omtalas.

R. Papa: "Om man har ätit eller druckit från parade skålar eller kannor, hur förhindrar man då dåliga konsekvenser? Man tar tag i tummen på sin högra hand med sin vänstra hand och tummen på sin vänstra hand med sin högra hand och talar så här: 'Du och jag är tre'. Men om man hör att det sägs: 'Du och jag är fyra', då ska man säga: 'Du och jag är fem osv...'".

Det står skrivet Jona 2, 1: "Den Evige sade skickade en fisk för att sluka Jona. För det står ju, trots allt, vers 3: och Jona bad till den Evige från fiskens mage och talade: "Jag har från mina trånga utrymmen kallat på den Evige?". Det råder ingen tvekan; kanske spottade den stora fisken ut honom och den lilla fisken slukade honom".

R. Meir: "Varifrån kan det bevisas att även embryon i moderns kropp har börjat sjunga en sång? Eftersom det står skrivet Pf. 68, 27: "I församlingar prisa Gud Herren, från Israels källa".

På grund av skabb blåser man i trumpeterna på sabbaten. Men vi har lärt oss: Om andra straff har väckts och täcker hela, till exempel skabb, gräshoppor, flugor, då blåser man inte, snarare ropar man (ber till Gud)? Det är en kort fråga, det handlar bara om huruvida skabben är fuktig eller torr.

Rab Jehuda har sagt: "Man sätter endast in en sådan man i Synedrion som förstår att förklara reptilen rent (genom slutsatser) från Thora. Rab har sagt: "Jag kan förklara enbart genom slutledningar. Om då en orm, som dödar och därigenom ökar orenheten, är ren, då är, när det gäller en kräldjur som inte dödar och ökar orenheten, dekretet verkligen giltigt att den är ren"! Detta är inte hållbart, eftersom den (ormen) bara är som en tron (som kan döda oss och ändå är ren).

Det står skrivet i Andra Moseboken 8:2: "Och grodan kom upp och täckte Egypten. Enligt R. Eleazar var det bara en groda, men den förökade sig och fyllde hela Egyptens land. Tannaiten är av helt olika uppfattning om det. R. Akiba säger: "Det var bara en groda och den fyllde hela Egyptens land". Då talade R. Eleazar ben Asarja till honom: "Akiba, vad har du med Haggada att göra? Det fanns bara en groda där, men den visslade till de andra och de kom allihop".

Jag avbryter denna kvicka pettifogging, det räcker för att på ett påtagligt sätt visa andens ödeläggelse. Men en punkt måste ändå betonas. Sexuella frågor tar upp mycket utrymme i alla diskussioner, vi har redan sett några exempel. Inte med en naturlig sinnlighet, inte heller med en hygienikers objektiva opartiskhet, utan snarare med den äckliga lusten hos skalliga gubbar, som inte kan tillfredsställa sig själva tillräckligt med skildringen av sexuella föreställningar. Pennan strekar emot att skriva ner dessa massager, men det finns inget annat att göra för att motbevisa anklagelsen om att göra orätt.

R. Chama: "Den som ställer upp sin säng mellan norr och söder, får barn av manligt kön", som det står skrivet Pf. 17, 14: "Och med din skatt fyller du hennes mage, du kommer att få barn i överflöd".

Tre saker är en återgivning av den framtida världen, sabbaten, solen och tjänsten. Vad är det? Skulle man vilja säga: sängens tjänst (samlag), detta försvagar, ja? Det är bara tjänsten av de kvinnliga öppningarna som avses.

Kvinnan är ett rör fullt av smuts, vars mun är full av blod.

R. Jochanan: "Varje kvinna som har samlag med sin man får barn, som inte fanns ens på Moses tid".

De utbildades kvinnor är avskum och om deras döttrar står det skrivet i 27 Mosebok 21:21: "Förbannad är den som ligger med någon boskapsdjur".

Den som sysselsätter sig med Thora i närvaro av en obildad person kommer att betraktas på samma sätt som om han skulle ligga med sin fästmö.

Rabbinerna har lärt ut: "Den som har samlag på en säng där ett barn sover, får epileptiska barn".

Frågan riktades till Ben Soma: "Får en överstepräst ta en oskuld som är befruktad, eller är det som Samuel har sagt inte att tänka på: 'Jag kan ligga med många oskulder utan blod', eller kanske det som Samuel har sagt inte händer?". Han svarade dem: "Ja, det Samuel har sagt händer inte, men det är att frukta att hon kanske blev gravid i ett bad. Men Samuel har ju sagt: "Varje horkarl vars säd inte skjuter iväg som en pil blir inte gravid?". Bara han kan ju tidigare ha varit som en skjutande pil".

De äldste har sagt: "Slime-oozing människor, spetälska och de som lever tillsammans med menstruerande kvinna, får läsa i Moseböckerna, i profeterna och helgonens livshistorier, endast för sperma-oozing mannen är det förbjudet".

Elia: "Varför kommer inte Messias? Se, det är nu Jom Kippur, jag kan bädda så och så många jungfrur". Då frågade Rab Jehuda honom: "Vad säger då den helige?" Och han svarade "Han sade med Gen. 4, 6: 'Synden vilar framför dörren'". "Och vad säger Satan?" Han svarade: "Satan har ingen makt på Jom Kippur".

R. Simeon: "En kvinnlig proselyt som är mindre än tre dagar och en dag gammal är lämpad för prästämbetet (det betyder att prästen kan lägga henne)", för det står skrivet Rum. 31, 18: "Och alla barn bland kvinnorna som inte har haft samlag med en man, låt dem leva för er själva". En kanna gör en kvinna vacker, två ful, vid tre kräver hon (oskäligt) med munnen, vid fyra tar hon åsnan på marknaden (för sin tillfredsställelse).

R. Johanan: "Lama barn föds, därför att föräldrarna vänder på sitt bord (sin säng under samlaget); stumma barn föds, därför att de kysser den platsen (könsorganen); dövstumma barn föds, därför att de babblar under samlagets timme; slutligen föds barn, därför att de tittar på den sporten".

R. Jochanan: "R. Ismaels fortplantningsorgan var lika stort som ett rör med sex Kab". R. Papa: "R. Jochanans fortplantningsorgan var lika stort som ett rör med fem Kab, enligt andra som tre Kab." R. Papas fortplantningsorgan var lika stort som en korg med invånarna i Harpania.

Varje ondgörare (Simri) låg denna dag i säng 424 gånger (Medianiter-kvinnorna) och Pinchas väntade på en så länge att hans energi försvagades. Pinchas visste inte att den starke kungen (guden) var med honom. Det har lärts ut i en Boraitha: "Han låg med henne 60 gånger tills han blev som ett ruttet ägg och hon som en säng full av vatten".

Dessa exempel kan räcka för att tydligt visa hur främmande den judiska andan är. Hur är det möjligt att produkter av sådan karaktär, som har förts vidare, diskuterats och bevarats med stor iver i årtusenden, kan presenteras som en bok om religion och moral? Det måste här en gång för alla slås fast att det som nedtecknas i Talmud har sitt ursprung i en natur som är fientlig mot oss. Det är en specifikt judisk egendom. "En sak är säker", säger juden Dr Bernfeld, "den verbala läran är intimt knuten till den judiska stammen, den är dess ben och kött av dess kött". Och den judiske historikern M. Kayserling nedlåter sig till och med till berömmet att kalla Talmud för "det mest storslagna" verk som skådats under årtusenden, och som inte finns i någon litteratur. Alla hebreer tycker så.

Det har nog knappast funnits någon tålmodigare människa, knappast någon som var så benägen att suddas ut och förneka de individuella skillnaderna i folkets karaktär som Tolstoj. I ändlösa upprepningar predikade han (bland annat i sina brev) tankens jämlikhet i Kina, Indien, Judéen och Europa. Men när han lämnade sitt luftiga slott, byggt på dogmen om människans jämlikhet, och tittade närmare på människors verk, då kom den store mannen ändå till andra resultat. När han studerade Nya testamentet, så berättar han, var det för honom som för en pärljägare, som kastar ut sitt nät efter de dyrbara musklerna, men samtidigt med dem drar in lera och smuts, som han först måste extrahera dem ur. "Och så fann jag vid sidan av en ren kristen ande en främmande, smutsig, judisk ande".

Schiller stod med största respekt inför många av Gamla testamentets gestalter, framför allt inför Moses personlighet, men redan han skiljer med säker instinkt (utan närmare kännedom om de verkliga sambanden) mellan "folkets ovärdighet och nedrighet" och "dess laggivares tjänster". Han kallar judarna för en "oren och smutsig behållare", i vilken dock något värdefullt förvarades, som senare kunde mogna "i ljusare sinnen", en "oren kanal" genom vilken den ädlaste av alla varor, sanningen, fördes till oss, vilken "dock gick sönder så snart den utfört vad den skulle".

Goethe tyckte att kontrasten mellan dagens judar och deras "förfäder irriterar oss". Båda de stora männen hade alltså en splittrad känsla för det judiska förflutna. Men detta måste skingras av sig självt om, som vi vet idag, de stora männen i det hebreiska förflutna inte alls var förfäder till dagens judar, att judendomen är en mycket senare produkt. Även Moses (redan namnet är inte hebreiskt) är enligt egyptiska skildringar en egyptisk präst på rymmen vid namn Osarsiph.

Nej, juden har inte "brutits", kanalen var färdigbildad sedan exilen, ja, till och med tidigare, den har bara blivit starkare och mer distinkt.

Detta instinktiva motstånd hos Tolstoj, Schiller, Goethe, för att bara nämna några få stora män, måste kännas av alla som har kommit närmare den judiska andens produkter och fortfarande har bevarat en naturlig känsla: ovanstående exempel från Talmud bör stimulera detta. Juden kommer förvisso att förklara oss "ultrafilistina", vilket vi enligt Abraham Geiger är rakt igenom, av efterföljarna, Graetz, kommer vi att fortsätta att stämplas som "det mest begränsade av alla folk", men det får inte störa oss.

Den tekniska andan

Låt oss kortfattat undersöka den judiska andens struktur.

Det är verkligen skamligt, men inte desto mindre sant, att begreppet kultur fortfarande har en mycket vag karaktär i vida kretsar och okritiskt utsträcks till nästan alla livets yttringar. Numera hör järnväg och poesi, luftskepp och filosofi, centralvärme och religion till kultur; här behövs en metodisk uppdelning. Med begreppet kultur bör man enbart mena människans uttryck, som är resultatet (vare sig det är en känsla eller en tanke) eller en världsåskådning. Till detta hör religion, filosofi, moral, konst och vetenskap, i den mån den inte är rent teknisk. Resten är handel, ekonomi, industri, jag vill kalla det för livets teknik. För mig förefaller det nu vara en viktig inblick i den judiska andens natur, om jag kallar den en helt överväldigande teknisk ande. På alla de områden som jag räknar som tillhörande livets teknik har den, som vi har sett, alltid varit aktiv med ihärdig energi och med stor framgång. Men även om kulturen har sitt ursprung där, är det bara den yttre, den tekniska sidan av densamma i dess olika former, som den har präglat eller förvärvat. Detta kräver en viss förklaring.

Moralen, till exempel, bygger på en känsla som vilar djupt inom oss, på den "mjukt hörbara" rösten, enligt Goethe, "vad som ska göras och vad som ska undvikas". I det mänskliga samhället tar den sig uttryck i moraliska budord och statliga lagar, som är moralens teknik. Ju tydligare och säkrare känslan för rätt och fel är rotad i ett folk, desto mindre behöver det en komplicerad juridisk teknik, desto mer själslig kultur kommer det att besitta. Därför är det en helt missvisande bedömning att i det dagliga livets minutiösa uppräknings av påbudna och förbudna handlingar se ett uttryck som härrör från en hög moral.

Tvärtom är det ett tecken på att moralens tyngdpunkt inte ligger i människans inre, utan att den bör bestämmas rent externt, varvid belöning och straff för efterlevnaden är avgörande. Och här är det karakteristiskt för den judiska andan att den enkla moralen om gott och ont har lett till ett virrvarr av lagar och till kommentarer som varat i århundraden. Enbart för sabbaten finns det 39 paragrafer med förbudna aktiviteter, och Moses ska ha fått 365 förbud och 248 bud på Sinai berg. På denna grund har dock den judiska lagen först byggts upp med tusentals regler för beteende som strikt ska följas. Redan här handlar det inte om att ge uttryck för en moralisk känsla, utan enbart om att känna till och behärska tekniska regler. "Den som känner till lagen är dygdig", säger Jesus Sirach. Och Bernhard Stade, en forskare som trots allt är positivt inställd till judarna, rapporterar: "Idén att mäta handlingar efter deras innehåll eller efter den känsla som de utgår ifrån saknas...Handlingarna bedöms på olika sätt, framför allt efter hur de utfördes i Kanaan eller inte, begränsar sig till israeler eller utlänningar". Vi har här början till den senare Talmud, som i detta perspektiv inte är något annat än en ytterst komplicerad teknisk apparat med vars hjälp alla frågor skall lösas. Men eftersom det krävs stor uthållighet för att behärska detta verktyg, fanns det inte ens bland judarna alltför många män som vid varje steg i livet (oavsett om det handlar om synagogan eller toaletten, det är samma sak) hade ett citat från Moses eller Talmud till hands. Dessa lag adepter var då också de mest vördade människorna, deras namn trängde in i alla länder bebodda av judar, stipendium i sig självt styrde. Så stor var uppskattningen av kunskapen som sådan, att även en lärd goj ofta måste betraktas som en människa. Om fader Samuel annars förbjöd människan (det vill säga juden) att umgås med gojerna, sade Meir

"Människan måste ha tre välsignelser varje dag, nämligen att Gud inte har gjort mig till en goj, en kvinna, och att han inte har gjort mig till en okunnig människa", då förklarade man det trots allt möjligt att upprätthålla relationer med en lärd goj.

Men en grundläggande distinktion mellan kunskap och kunskap måste påpekas. Man skulle nämligen lätt kunna konstatera att indianerna hade en samlad kunskap, som kunde bemästras först efter årtionden av arbete, och de skulle då följaktligen ha en ande som var besläktad med juden. Då är det att märka att indianens kunskap härrörde från längtan efter kunskap om världsförbindelsen och åter går mot renad och symbolisk kunskap, att denna kunskap därför endast tjänade som medel för ett syfte som sträckte sig bortom detsamma. Juden har genom hela sin historia avvisat sökandet efter kunskap om sig själv, undvikit varje metafysisk idé som en smittsam sjukdom och förföljt de få undantag som flirtade med filosofin. Kunskapen om lagen var ett självändamål för juden.

Denna tekniska anda, som har förvandlat den moraliska känslan till ett system av förbud och påbud, som i sin monstruösa förvirring och i sitt andefattiga fäktande med speglar saknar motstycke i världslitteraturen, är med nödvändighet antimetafysisk, annars skulle den inte ha kunnat uppstå överhuvudtaget. En ande som är riktad mot det yttre måste ha svar på allt, eftersom den i sitt inre inte känner något bottenlöst, oändligt. Men en formativ kraft hör även till denna då nödvändigtvis snäva syn på livet. Och för det har den judiska anden inte levererat mycket mer än den eviga tautologin: gud är gud.

I främmande länder lärde sig juden för första gången något om Gud som universums skapare, om myterna om denna skapelse, om syndafallet (människans), om den goda och onda principen, om själens odödlighet.

I mötet med främmande idéer visade den judiska andan sin karaktäristiska individualitet. Bilderna och myterna blev anekdoter⁴⁴ i dess händer, försöket att illustrera en inre upplevelse tolkades som materiellt historiskt faktum. Från syndafallet, den sumerisk-akadiska symbolen för en andlig händelse, blev en historisk berättelse, ormen var egentligen inget annat än en orm, äpplet verkligen ett äpple, alltsammans en daglig angelägenhet. När judarna av perserna hörde talas om människosjälens odödlighet, när de av Çaoschinaç hörde talas om Frälsaren, som skulle återlösa världen från, den jämna principens makt för att upprätta ett himmelrike, dit inte bara de fromma skulle komma, utan också, om än efter hårda straff, alla de oräkneliga syndarna, då förstod de av denna världsförlösande kärleksprincip bara tanken på den världshärskande Messias. Guds rike förvandlades till en slavstat där judarna skulle härska som tyranner. Myten om världens skapelse blev för judarna huvudpunkten i deras senare världsbild; den stängde deras syn på livet för all framtid. Deras ingrediens var att den hade skapats ur intet. Hur som helst var judarna nu fullt informerade om allt: den judiske guden skapar en dag världen ur intet, han finns till för att tjäna oss och kommer i det kommande riket att styra över alla människor. Man ser, bilden är fullbordad, utsikten logisk.

I en gammal indisk sång går det:

*Örat går upp, det öppnar mitt öga
Ljuset i mitt hjärta blir levande
Anden drar sökandet till stora avstånd!
Vad ska jag säga och vad ska jag komponera?*

Är det inte som om en oändlighetens vinge med dessa ord av de indiska sångarna gör ett brett slag med sin vinge och lyfter sig från all jordisk begränsning? Eller om melodin i avslutningen av ett av de äldsta filosofiska orden om världens skapelse slutar så:

*Han som har skapat denna värld eller inte,
Vet han om det eller vet han inte om det?*

Återigen slutar det med en fråga. Dessa känslor in i evigheten är ett förverkligande av den ande, som som ett för tidigt mirakel lever i människan, av den "vise tidlöse anden". Indiern känner inom sig något evigt, han ser sig själv stå inför en oändlighet, han kan inte låsa sig från andens alla portar. Den judiska anden är dock rädd för sådana begrepp, om de konfronterar honom. Gamla testamentet är ett vittne till detta. Och Juda Halevi, kanske den mest sympatiska personlighet som judendomen har frambringat, uttrycker sig poetiskt, innerligt darrande, på följande sätt:

*Låt mig inte frestas av grekisk visdom,
Som inte bär någon frukt, bara på sin höjd blommor,
Och dess innehåll? "Universum är inte skapat
Före allt tre, omgiven av myter".
Lyssna girigt på dess ord. Du återvänder,
Penis i munnen, hjärtat tomt, otillfredsställt.
Därför söker jag sånger på Guds väg
Och undvek den falska visdomens väg.*

Juden kan inte fatta mytos och symbol, men om han tar dem till sig, blir de den vildaste magi (se Sohar, Cabala), det är därför också Kristus och läran om himmelriket, det "inre i oss", är motjudande för honom, han känner här det starkaste angreppet mot sin natur. Vi har sett hur Talmud talar om Jesus, men det är viktigt att betona att även judiska författare som inte är strikt talmudiska inte har några avvikande åsikter på denna punkt. I själva verket möter man inte alltid hat, åtminstone inte ett uttalat sådant, utan alltid en total brist på förståelse för personligheten Jesus. De står alla på den ståndpunkten att Kristus absolut inte var den som förde fram en ny moral, utan bara hade anammat den stora Sanhedrins läror, nämligen Hillils, ordföranden i densamma; skillnaderna mellan honom och fariséerna är senare illvilliga historier etc. Alla reserver av judisk lärdom tas fram för ändamålet. Några exempel från den stora litteraturen. Rabbi *Josef Eschelbacher* säger: "Precis som för läran om Gud, så har Gamla Testamentet varit och förblivit kristendomens huvudkälla för budorden om rätt, moral och välgörenhet". Så är det ju tyvärr, men Kristus är oskyldig till detta. Han konfronterar helt avsiktligt den nedärvda traditionen på ett fientligt sätt: "Ni har hört att det har sagts till de äldste, men jag säger er..." "Ni djävulens barn, ni ormarnas och huggormarnas yngel". Redan det mångtusenåriga hatet mot Kristus är det mest ofelbara beviset på att den judiska naturen känner sig långt ifrån personligheten Kristus. Men vi skall alltså fortsätta att vifta med Gamla testamentets fana? Nej, så länge våra barn måste vörda de påhittade historierna om ärkesvindlarna Jakob, Laban och Juda som religionsdokument, så länge Moseböckerna och Hesekiels ande flyger i våra kyrkor, så länge har en religion som passar oss ännu inte fötts. "Evangelierna är helt enkelt inte en självständig, internt konsekvent religiös doktrin", säger samma rabbi, "Jesus kunde aldrig och ville aldrig tillhandahålla något sådant. En kristendom utan Gamla testamentets solida grund svävar i luften och försvinner i en flyktig dimma och ändrar form om och om igen".

Här finns återigen den judiska rädslan för en figur som inte har spanska stövlar på sig, och här talas det inte om religion som en bild av människans inre, utan om tekniska lagar, fundament etc.

Enligt rabbi Bäck finns det ingen god egenskap alls hos vars profet juden inte hade framträtt; han har varit vördnadens förkunnare, idén om plikt, lojalitet och humanism härstammar från honom, känslans osjälviskhet, tolerans mot dem som tänker annorlunda har alltid varit hemma hos juden ... Allt detta presenteras med försköning av några vackert klingande Talmudpassager tagna ur sitt sammanhang: juden framträder i sin största glans. Enligt Bäck vilar Jesu styrka enbart på att han vände sig enbart till judar. Annars anser den vise rabbinen att det inte alls är nödvändigt att nämna Kristus. Om man tittar närmare på hans verk, märker man att Kant och Goethe, halvt förstådda, har trätt in som gudfäder, vars idéer sedan tillskrivits judarna enligt beprövad metod. Hur varnade redan Goethe för en annan rabbi (Mendelsson): "Åh, du stackars

kristna! Hur illa kommer det inte att gå för dig, om han så småningom har spunnit sina bindande små vingar runt dig." *Abraham Geiger*, en av de största auktoriteterna inom den liberala judendomen, talar inte heller väl om kristendomen: "Kristendomens idéer och känslor är mycket vaga, står i konflikt med alla folkliga säkerheter, så att de inte kan slå rot i dem, bara spöken som förnekar det verkliga livet, drömmer upp ett föreställt köttlöst liv, vidgar klyftan mellan ande och kropp, så att de ser salighet i dess förstörelse". Man bör noggrant läsa igenom detta avsnitt, det innehåller i ett nötskal hela den judiska världsbilden. Eftersom kristendomen gör motstånd mot det judiska folket, står den "i konflikt med alla folkets säkerheter".

Det är därför förståeligt att mannen från Galileen, "den bördiga barnkammaren för vidskepliga utbrott", framstår i ett unikt ljus för Geiger. "Vi kan inte förneka Jesus en djup inåtvändhet, men av nya idéer...av ett stort reformarbete finns inga spår. I Jesus fanns en märklig blandning av klart förnuft, andlig grumlighet och fanatism, sådan som vi ofta finner hos män av detta slag, och det beror helt enkelt på omständigheterna om en försvinnande sekt eller en bestående religiös federation utvecklas ur sådana mäns framträdande."

Därför hörde Kristus faktiskt hemma på ett sanatorium.

Tydligare och ärligare är Hirsch *Graetz*, som i Jesus ser "den nyfödde med dödsmasken"; redan detta påminner en del om Talmuds språkbruk. Och dagens talmudist lämnar ingenting övrigt att önska i fråga om klarheten i sitt uttryckssätt. Dr *Lippe*, vars skrifter som "de spanska vise männen" bör läsas (Dr Bursin) skrev då också år 1897: "Det har gått ungefär 1.900 år sedan en romersk ståthållare av tyskt ursprung, vid namn Pontius Pilatus, lät mörda tusentals judar, bland vilka det också skulle ha funnits en som det ariska folket långt efter hans avrättning upphöjde till gud. För mordet på denna gudamänniska har arierna sedan dess utgjutit åtskilliga floder av judiskt blod utan att ännu efter 60 generationer ha hämnats honom...Kyrkan ser till att korstecknets symbol inte fjärras från sitt ursprungliga syfte (mord)". Dessa olika nivåer i de judiska forskarnas uttalanden visar på ett så avgrundsdykt missförstånd att man inte får tröttna på att gång på gång påpeka den fara som en judisk anda, om den tillåts verka inom en kristen gemenskap, nödvändigtvis måste föra med sig, vare sig den vill eller inte. (Helt bortsett från den ännu mycket mer främmande germanska miljön.) *Zunz* kallade judendomen för sin själs kräfta. Juden blir inte av med denna "syrsa", även om han döps tio gånger, och det nödvändiga resultatet av hans inflytande är alltid och överallt detsamma: avandliggörande, avkristnande, materialisering.

Detta är den insikt som man tar med sig hem från den judiska andens historia. Från religion, filosofi och tekniska handböcker gör inte ens de största männen några undantag. Man utsätter sig för ansträngningen att läsa Maimonides *Moreh Nebukim*, ett gigantiskt verk med en enorm lärdom, men som ändå saknar all verklig storhet i själ och ande. Många kommer också att nämna Spinoza. Men enligt Jowett råder det inte längre något tvivel om att Spinoza har två mäns intellekt att tacka för alla sina verkliga idéer: Descartes och Giordano Bruno. Som äkta judisk tekniker har han lyckats med mästestycket att föra dessa motsatser till en gemensam nämnare och koppla samman dem till ett sofistiskt "system". Att han kunde göra detta visar att de inte förstod båda. Men att Spinoza flirtade med altarpanteism, gav honom naturligtvis judarnas bittraste fientlighet på den tiden; men i behandlingen av densamma var han en jude precis som en rabbin. Han försäkrade uppriktigt att allt kunde förklaras på det mest bekväma sätt utan att behöva acceptera ett mysterium, en hemlighet. *J. Freudenthal* gör sedan med rätta anspråk på honom för judendomen, Dr. *Spiegler* gör likaså. Han stämplar filosofen som "assimilationist" och försöker visa att vi har judarna att tacka för all kunskap. Spinoza är därför "den störste av alla filosofer", "den största hjälten inom den moderna tidens filosofi", Mendelssohn "förädlade det tyska språket och gjorde genom sina verk filosofin populär, varigenom den utvecklades till en tidigare oanad blomstring", han "formade genom sin upphöjande riktning den tyska nationen till den filosofiska" etc. Om man tittar närmare på hans Gallimathias kan man lära sig mer av den än av många antisemitiska verk.

Precis som inom moral och religion kommer den judiska andan till uttryck även inom vetenskap och konst. Judarna skryter med att ha gett vetenskapen genom alla tider ett stort antal exceptionella män, särskilt inom medicinens område. Nästan varje kung, säger de, hade en judisk läkare, som han kunde lita mer på än sina kristna kollegor. Även om det är obestridligt att det naturliga inflytande som en läkare har på en sjuk person var ett starkt incitament för detta yrke från judarnas sida och öppnade ett brett fält för spekulationer, och också har utnyttjats i största möjliga utsträckning, vill vi ändå anta att medicinen också har haft ett annat intresse för judarna. Man skulle då kunna förvänta sig att de skulle ha varit tvungna att vara de första att etablera den vetenskapliga anatomin. Men långt borta. Den obändiga forskardriften som fyllde en Leonardo, som tvingade honom att under livsfara i underjordiska källare studera människokroppens mirakulösa struktur och redogöra för dess funktioner genom teckningar av en sådan fenomenal exakthet, som än i dag inte överträffats, hans lysande syn, Descartes och Kopernikus kreativa idéer, allt detta finner ingen motsvarighet bland judiska forskare. Trots all kunskap saknas den briljanta intuitionen, den kreativa energin. Sedan Kant skiljer vi mellan förståelse och förnuft. Med det ena menar vi förmågan att kombinera de data som sinnena levererar till en bild och knyta samman dem i form av kausalitet; med det andra förmågan att knyta samman dessa förnuftets bedömningar till en enhet. Förståelse skapar kunskap, förnuft skapar vetenskap, formad kunskap. Men även om förnuftet å andra sidan sammanfattar det givna, är det ändå spontant verksamt, i det att det sträcker ut sina känselkrokar som en djärv, ledande idé. Idén om atomen, lagen om energins bevarande, eter teorin, det är ju inte saker som vilken dumbom som helst kan hitta på, som inte heller enkelt kan bevisas logiskt eller empiriskt, det är framåtsträvande försök av det kreativa förnuftet, den "exakta sinnliga fantasin", som Goethe kallade det. De gick hand i hand med oförstörbar empirisk forskning.

Det är då svårt att med all skärpa avgränsa den judiska andens sfär. Den har alltid dominerat den del av vetenskapen som endast är fylld av förnuft. Den brist på fantasi och inre sökande, som inom religion och filosofi dömer juden till ofruktbarhet, gör sig sedan gällande inom vetenskapen. Inte en enda kreativ vetenskaplig idé har kommit från ett judiskt sinne, ingenstans har han visat nya vägar. Talmudister tar än i dag de gamla rabbinerna i försvar och hävdar att de "redan för årtusenden sedan" ägnade sig åt vetenskap och föregrep många moderna upptäckter. Dr Lippe säger till exempel att det står i Berachoth att den som placerar sin säng från norr till söder får barn av manligt kön. Han hade nyligen läst samma sak i en medicinsk bok! I Talmud nämns vidare att hundratals generationer redan hade levt före Adam; detta hade då bevisats av den modernaste antropologin. Adam var inte alls förkroppsligandet av den första människan, utan snarare utan tvekan en historisk personlighet. Vi berättade vidare att moderna upptäckter hade visat att en person som ägnar sig åt endast en vetenskap lider av magbesvär, medan en person som ägnar sig åt många blir nervös. Det visste också de gamla rabbinerna. För det står skrivet: "Den största delen av de lärda dör av magbesvär. Om den lärde blir nervös, då är det hans upplysning (intelligens) som oroar honom. Ben Soma och Ben Asai sysselsatte sig förutom med lagens lära också med den filosofiska vetenskapen, och båda blev nervösa."

En annan nitisk talmudist, dr med. *Kornfeld*, har bevisat "strikt vetenskapligt att omskärkelse förändrar den mänskliga organismen så att endast den omskurna personen kan ta till sig undervisningen". Sådant lärs ut, trycks och tros av två tredjedelar av ett folk som idag vill göra det bekvämt för den nuvarande världen att det är outhärligt! Om detta är de "lysande" resultaten av den judiska forskarandan, kan man inte motstå ett leende åt den så naivt framställda plattityden. När den vaknande europeiska andan, från Norditalien till England, från Spanien till Polen, stod upp för fri tanke och forskning, och när kreativa män genom banbrytande idéer lärde sig att ifrågasätta naturen, fanns det fortfarande inget verksamhetsfält för juden. Och när män som seglade jorden runt vågade sig på resor in i fjärran, när världens upptäckare uppfann fantastiska apparater för att utforska himlen och tyda kosmos lagar, var juden, precis som på Salomons tid, upptagen med hästhandel, ocker och i bästa fall logiskt hårklyveri från England till Österrike. Man kunde aldrig hos honom finna den andliga läggning att söka på bredden och djupet, som

Balzac senare så vackert betecknade, när han kallar det en kraft som tvingar en germansk lärd att gå hundra mil för att se in i ögat på en sanning som skrattar åt honom.

Det 19^(e) århundradet

Men kärnan i den vetenskapliga forskningen förändras under 19^e århundradet. Om vetenskapen, tack vare självupppoffrande människors ansträngningar, har förts så långt att den är kosmos grundläggande lagar på spåren, så tillkom nu ett motiv som tidigare inte kunde framträda så tydligt: den tekniska, direkta användningsfrämjande bearbetningen av den samlade kunskapen. Människan började mer och mer bli slav under sin skapelse, maskinen, tekniken tog mer och mer plats i livet. Och detta innebar den öppning genom vilken juden störtade in i vår kultur! Goethe hade anat det, när han lät Wilhelm Meister tala: "Maskineriet som tar överhanden skrämmer mig, det rullar in som en storm, sakta, sakta, men det har tagit sin riktning, det kommer och slår till." Och den träffade rakt i hjärtat. Idag har vi redan blivit så djuriska att en idéns värde enbart bedöms utifrån dess praktiska användbarhet. För detta följer sedan värderingen av personligheten.

Om det även på 1800-talet fanns briljanta hjärnor i arbete (vem skulle vilja förneka dem Faraday och Mayer), så skulle massor av skickliga och uthålliga arbetare ändå kunna arbeta inom vetenskapen. Schiller ägnade följande ord åt Kant och hans kommentatorer:

*"Men hur kan en enda rik man föda så många tiggare!
Om kungarna bygger, har dragkarlarna arbete."*

Kungar som byggde var Kant, Goethe, Mayer, Cuvier, Müller, Baer och många andra, det fanns inte en enda jude bland dem. Men de spred sig så brett bland dragkarlarna, tack vare sin press fick de ett sådant inflytande, att de lyckades förtrycka alla kungar. De är helt enkelt kommunister överallt. Om en professor Ehrlich hyllas av judiska tidningar till tyskarna som en ny frälsare (och vilka var inte det fram till 1933?), större än Kristus, utopas som århundradets största geni, då är det, bortsett från den organiska oförmågan att skilja mellan stort och smått, avsiktlig propaganda för nationella syften. Även en professor Jaques Loeb, som med stor möda har undersökt patriotismens sjukdom för att dechiffrera den som en överstimulering av vävnaderna, tillhör, vid sidan av alla andra män av hans ras och gripna av dess anda, dem som för evigt är oss främmande. Tendensen finns även här: att förvandla en forskningsprincip (mekanism) till en stelbent materialistisk dogm. Detta mål nåddes nästan.

Man bör inte missförstå mig. Jag påstår inte alls att juden är den enda skyldige till den djuriska materialiseringen av vårt liv, men jag konstaterar det faktum att han ställde hela sin kraft i energi och pengar i tjänst för en allt utåtriktad tendens och dessutom var tvungen att göra detta i enlighet med hela sin tusenåriga natur. Den tyska karaktären, lämnad åt sig själv, skulle snart ha återfått sin balans; genom den judiska makten inom press, teater, handel och vetenskap gjordes detta nästan omöjligt för honom. Vi har själva gjort fel, ty man borde inte ha emanciperat juden, utan snarare ha varit tvungen att skapa oöverstigliga uteslutningslagar för juden, som Goethe, Fichte och Herder förgäves krävde. Man låter inte giftet stå obevakat, man ger det inte samma rättigheter som medicinen, utan förvarar det omsorgsfullt i den lilla svarta lådan. Detta har äntligen - efter 2 000 år - hänt i det nationalsocialistiska riket!

Samma sak kan naturligtvis sägas om konstområdet som om andra områden i vårt liv. Vår tids mot det yttre riktade särdrag har satt sin prägel även på detta område. Redan den ömsinte Wackeröder kände sin ande på förhand, när han skrev: "De nyare tycks inte alls vilja att man skall delta i det de presenterar för oss; de arbetar för fina herrar som inte förädlas eller berörs av konsten, utan snarare vill förblindas och kittlas maximalt."

Detta bländande och kittlande är idag ett krigsrop, och bakom det står en sluten falang, den judiska andan. Den judiske konsthandlaren frågar idag endast efter verk som kan stimulera sinnligheten, den judiske teaterdirektören samma sak och förläggaren likaså. Våra judiska kritiker söker idag inte efter en seriös vilja till form, utan snarare efter teknik, efter ett verks förställning. De judiska konstnärerna har därför en gynnsam kanal, för där måttet är yttre kan de låta sig själva synas. Den mycket berömde Max Liebermann skulle till exempel aldrig ha fått detta erkännande för 300 år sedan. Mannen har sin plats i konsthistorien som försäljare av fransk konst, och därmed är också hans betydelse uttömd. För tekniken i hans bilder borde i bästa fall ha kylt ner, men inte dolt den inre tomheten. Ju äldre Liebermann blev, desto ytligare, desto mer avsiktligt effektinriktade blev hans bilder. De unga judarna står mestadels i den konstnärliga bolsjevismens, futurismens läger. Att representanterna för denna grovhet lyckades rapportera mest om själen och outsägliga inre upplevelser, hör ihop med vår tids vansinne fram till 1933.

Ett typiskt exempel på den judiska konstandan är virtuoserna som reser runt i hela Europa. Sångare, violinister, pianister behärskar sina instrument med största skicklighet, skådespelare spelar sina roller med största puffighet, judiska teaterregissörer behärskar scentekniken med svåröverträffad finess. Men återigen, alla dessa judiska mirakelbarn, alla dessa virtuoser, har de blivit kreativa konstnärer? De har försökt tvinga fram kvalitet genom kvantitet och gett konsten en innebörd som alla arbetar med det sensuella. Mahler föreställde sig en tusenstämmig orkester som ideal, Reinhardt öppnade en teatercirkus med hundratals och åter hundratals deltagare. Allt måste tas in för att krossa publiken. När de stod djupare arbetade sedan andra människor med sina operetter och "hits", med publiceringen av skräpromaner och så vidare i *all oändlighet*.

En konstnär som jag hittills inte har nämnt och vars namn kanske har passerat genom många medvetande är *Heinrich Heine*. Heine har erkänts som en av de smartaste judarna, som tack vare sin "hellenistiska intellektuella inriktning" som ingen annan måste kunna göra rättvisa åt den europeiska själen. Men det jag sade i allmänhet, att det är det yttre som ensamt kan förstås och som det läggs vikt vid, det framstår för oss också hos Heine. Bortsett från "Höga visans bok" må hans verk ha glömts bort, men det vore välgörande att för en gångs skull ta sig en allvarlig titt på dem; inte för nöjes skull, utan för att se hur europeiska och särskilt tyska känslor och tankar återspeglas i sinnet hos en begåvad jude, som, född i det skrattande Rhenlandet, sög i sig tyska sagor och sägner med modersmjölken. Denne man växte upp, tog examen från en tysk skola, ett tyskt universitet, studerade Europas intellektuella historia och filosofi och skrev ned sina åsikter om den i ett stort antal skrifter.

Det första som är en nagel i ögat på H. Heine är kristendomen. Vi kan vara hur fritänkande som helst, aldrig har en stor europé talat med ett så oförskämt förakt om Kristi uppenbarelse. Kristendomen är bara "öppningsbanan till den europeiska kulturen", annars en "överdriven studentidé", och "mänskligheten är trött på invigda oblater" och "törstar efter färskt bröd och vackert kött", stora försoningsoffer till materien måste slaktas", ty "kristendomen, som inte kan förstöra materien, har smittat den överallt. Vi måste klä våra kvinnor i nya skjortor och idéer som om de hade överlevt en pest".

Så bryter också idén om det övernaturliga samman i en judisk intelligens. Man kan till och med ha olika åsikter om kristendomens natur. Men det sätt på vilket Heine uttrycker sig visar oss en intellektuell disposition som är helt annorlunda än européernas. Det är den gammaltestamentliga lagens anda. Heine talar på ett liknande sätt om tysk filosofi.

Han förbigår Kants liv med ett skämt: "Livshistorien är svår att beskriva, för han hade varken liv (!) eller historia (!)". Det yttre livet i strikt enkelhet är för Heine gränsen för det begripliga, den tyst utförda plikten, den reserv som inte ständigt tvättar sin egen tvätt inför allas ögon, som Heine älskar att göra, är en gåta för honom. Heines syn på människan Kant, vars verk han påstår sig veta att det har åstadkommit en intellektuell revolution, sträcker sig till den gamle ungkarlen med den lilla spanska pipan.

Att den underhållande Heine går till angrepp mot Kants stil är självklart: "I detta avseende förtjänar Kant mer klander än någon annan filosof...", säger han, och tillägger välvilligt att han

tidigare ändå hade haft "ett ofta underhållande sätt att skriva". Heine kan för sig själv förklara skolformens lämplighet med att Kant hade fruktat att vetenskapen annars skulle förlora något av sin värdighet. Visserligen dyker tanken upp att Kants idévärld krävde ett måttfullt språk, men nej, Kant är helt enkelt en "filisté". "Endast ett geni har för den nya idén också de nya orden, men Immanuel Kant var inget geni". Att genialitet framför allt består i den kreativa idén verkar inte heller falla Heine in, för honom är genialitet och yttre slätstrukenhet väsentligen samma sak. Det finns inte mycket att tillägga till denna uppfattning, ett sådant geni som Heine föreställer sig skulle förmodligen aldrig ha låtit Kant komma igång med ett seriöst arbete. - Att Kant hade bevisat att Gud inte går att bevisa och att han hade slagit fast att det teoretiska förnuftet måste begränsa sig till den exakta vetenskapens område, att tron på Gud endast kan härledas ur den inre upplevelsen, ser Heine som en "fars". "Jag var tvungen att upphäva kunskapen för att ge plats åt tron", sade Kant. Och denna rena, ojudiska och ohistoriska tro, född ur inre upplevelser, det var vad Kant syftade till. Att Heine inte förstod Kant är ingen skam, det hände även större män, men *hur* han missförstod honom och *hur* han utan någon större saklig motivering vågade hänge sig mest åt skämt, det är det som framstår som karaktäristiskt. Det kan inte närmare utvecklas här, men när man väl blivit medveten om det, stöter man överallt på den "filosofiska kosmopolitismen", som Heine kallade den, på ytlighet, teknisk slätstrukenhet och effektsökeri, som man skulle kunna kalla det. Samma anda fladdrar i "Höga visans bok", som våra boudoirdamer övergött sig med, och i "Romanzero". En drypande sentimentalitet, parat med snuskiga skämt, en skildring som bara handlar om sig själv, en evig strävan att placera sig själv så högt som möjligt. Har man förstått denna anda, låter man sig inte förblindas ens av dussintals formellt lyckade dikter. Heines imitationer av Goethes och tyska folksånger hade förmodligen redan varit bortglömda, om inte en av de allra största konstnärerna hade andats in i den tomma ramen, Robert Schumann.

Vad beträffar den så populära "Loreley" är det att märka att den är en nästan exakt imitation av en tysk greves (Loeben) dikt. Hur Heine föreställer sig det tyska livet och den tyska andan framgår av hans dikt "Tyskland", och den som vill veta hur det då fortfarande var möjligt för en fransman att innerst inne bli tysk, bör läsa Chamisso.

*Du, mitt kära tyska hemland, har
Gav mig vad jag bad om, och mer därtill.*

*Jag behöver inte fråga, inte klaga
Att säga tack till dig från fromt hjärta.*

Jag kan inte i detalj redogöra för alla de förvandlingar som Heines ande genomgick under bearbetningen av det europeiska tänkandet: snart framställer han sig som protestant, sedan som ateist, smutskastar på det mest avskyvärda sätt alla annorlunda tänkande intellekt, för att i slutet av den europeiska filosofin avstå från den som främmande för hans natur och obegriplig, och medvetet återvända till judendomen. Trots all skenbar kosmopolitism var hans karaktär starkare än allt inflytande, all kraft från europeiska kulturella idéer. På sin dödsbädd sa Heine: "Jag behöver inte återvända till judendomen, eftersom jag aldrig har lämnat den". Och om judarna dömde han precis som en rabbi: "Moses tog den fattiga herdestammen och skapade av den ett stort, evigt, heligt folk, ett Guds folk, som kunde tjäna alla andra mönsterfolk, ja, hela mänskligheten som prototyp: han skapade Israel!" Och vidare: "Människan trodde sig känna igen juden, därför att man hade sett deras skägg, men fler visade sig aldrig, och liksom under medeltiden är de även i modern tid ett vandrande mysterium. Det kan komma att avslöjas på den dag som profeterna förutsäger att det bara kommer att finnas en herde och en hjord och den rättfärdige mannen, som tålmodigt väntade på mänsklighetens frälsning, får sitt ärorika erkännande."

Det är ord som varje europé bör notera, särskilt i en tid då den judiska vågen har nått en aldrig tidigare skådad höjd och hotar att översvämma allt. Talmuds anda och testamentets lag lever i dem, som lyder: "Endast för era fäder har Gud haft den önskan att han älskade dem, och efter dem är han deras säd, som han ensam har utvalt bland alla folk".

Men jag kan inte låta bli att än en gång hänvisa till Heines förhållande till Goethe. Det är likadant som med kristendomen och med Kant: å ena sidan låtsas han vara full av stor respekt och ser i honom en stor mästare, men mellan varje lovord kastar han in de mest ytliga kommentarer som på det grövsta förvränger bilden av Goethe.

När Goethe behandlade romantikerna kyligt för att senare rakt av förkasta dem, sade Heine: "Goethe må uppträda förnämligt, men den största delen av sin berömmelse har han Schlegeln att tacka för". "Man hör bara Goethe och alltid Goethe, även om det uppträder poeter som inte står honom långt efter i energi och fantasi". På prosa ljuder det kända: "Och om man nämner de bästa namnen, så kommer även mitt att nämnas". Att Heine, som trots allt ansåg sig vara en riktig poet, jämförde sig med Goethe, visar faktiskt redan med slående tydlighet att han inte hade en aning om att poesi är något annat än trånande vers.

"Goethe var rädd", så fortsätter det, "för varje oberoende, originell författare och upphöjde och berömde alla obetydliga små hjärnor: ja, han gick så långt att slutligen förlåtelsebrev för medelmåttighet var värt att berömmas av Goethe".

Han anklagar vidare Goethe för religiös indifferentism, att han inte förstod filosofisk entusiasm eller inte ville förstå för att inte slitas ur sin "lugna sinnesstämning", att han varit rädd för att säga sin övertygelse, att han "i stället för mänsklighetens högsta intressen endast sysselsatte sig med konstleksaker, anatomi, färgstudier, botanik och molnskådning". Heine säger vidare eftertänksamt: "Goethes förakt för att ge sig hän åt entusiasmen är lika motbjudande som barnsligt". Han läser ur "Faust" att Goethe hade insett andens otillräcklighet genom att i Faust föra in kravet på "materiella njutningar och köttet", att den väst-östliga divanen var en armkrok med sensualiteten och slutfasen i Goethes diktkonst etc. Så går det vidare, men i andra avseenden, med hatten andäktigt i handen.

Goethes värsta fiende kunde knappast ha tänkt ut en mer förvrängd bild, och att vilja motbevisa Heine är överflödigt.

Om den store Balzac samtidigt hade beundrat Goethe med vördnad, om Carlyle hade mottagit Goethe med kärlek, om Taine hade kallat Goethe den mest kultiverade ande som någonsin levtt, och en Dostojewski lade en bön i munnen för Goethe där han ger uttryck för sin stora beundran, så var något liknande inte fallet med Heine och kunde inte vara det.

Schiller hade sagt: "Enligt min innersta övertygelse kommer ingen annan diktare i närheten av honom (Goethe) i känslodjup och i ömhet för detsamma, i natur och sanning och samtidigt i hög tjänst för konsten ... Men det är inte hans andes förtjänster som binder mig till honom. Om han inte som människa för mig hade haft det största värdet av alla dem jag lärt känna, då skulle jag beundra hans geni endast till formen ... Han har en hög sanning och godhet i sin natur och det största allvar för det rätta och goda, därför har skvallerbyttor och hycklare och sofister alltid mått illa i hans närhet."

H. Heine hör också till den sista sortens människor, som oförsiktigt öppnade slussarna till sin ytlighet på vid gavel. Man kan lätt föreställa sig hur Heine kände sig när han besökte Goethe. På Goethes fråga om hans verksamhet svarade Heine viktigt att även han höll på att skriva en "Faust". Goethes iskalla svar: "Har du inget annat att göra i Weimar?" Heine kommer inte att ha övervunnit detta under hela sitt liv, och detta kan, förutom den organiska oförmågan, också ha varit en av orsakerna till det ivriga fördärvet av Goethe. Men det skulle föra för långt att här gå närmare in på Heines karaktär.

Jag vet att jag avviker något från ämnets raka linje, men en känslas och ett tänkandes natur avslöjar sig i sådana detaljer. Om företrädarna för alla Europas nationer i Goethe ser den störste poeten och människan, då satsar två judar, och två av de mest intelligenta judarna, allt på att förvränga denna människobild. Den ene, Heinrich Heine, sänker sig till förebråelsen om moralisk

feghet, den andre, Ludwig Börne, säger, när Goethe har dött: "Nu får vi äntligen frihet!". - Kan man verkligen låta ordlösa av sådana fakta, om den störste av alla tyskar antas vara en fegis och ett hinder för sann frihet? Borde inte sådana ord få varje tysk att tänka till? Och borde det inte ge ännu mer att tänka på, att Goethes hemstad Frankfurt am Main för inte så länge sedan reste ett monument över denne Ludwig Börne?

Nej, det är symbolen för en medveten eller instinktiv tendens. Men denna tendens innebär en bekämpning av allt "djup i känslan och ömhet i densamma", som Schiller berömde Goethe för, och vilka ord likaledes på ett vackert sätt uttrycker kärnan i den europeiska själen. Och jag vill här lägga till Goethes varningsord för alla dem som fortfarande sätter värde på vår kultur: "Vi tolererar ingen jude bland oss, för hur skulle vi kunna ge honom del i den högsta kultur vars ursprung och tradition han förnekar".

Den judiska karaktären

Judisk energi

Det är obehagligt för den som skriver att bara kunna tala om saker efter varandra, som tillsammans bildar en enhet. Andens riktning och natur motsvarar alltid karaktärens motiv och bestäms av det. En karaktär låter sig inte porträtteras. "Förgäves", säger Goethe, "strävar vi efter att avbilda en människa, men presentera hans gärningar, och en bild av karaktären kommer att möta oss". Allt det föregående har skildrat sådana gärningar av judisk natur; slutsatserna skall dras här och sedan skall man se om det som visade sig från judarnas natur också har trätt in i sfären för deras självgenkännande. Goethe sade: "Judisk natur: energi, orsaken till allt.. Goethe slår därmed, som alltid, huvudet på spiken med underbar skärpa. Judarnas historia, som jag har försökt teckna i korta drag, visar en sådan karaktärsfasthet som vi knappast någonsin har haft tillfälle att iaktta hos ett folk.

Människorna på 1900-talet lever i en tillvaro där förändringar, uppfinningar, nyheter etc. bara väller in; mångsidighet och förändring är de impulser som bestämmer vårt offentliga liv och också ger riktning åt vårt tänkande. Vi har ganska lätt för att le, om någon talar till oss om något stelt, oföränderligt; dagens liv har fört med sig att fritiden mättes så kort, att möjligheten saknades att i mångfalden se föreningen, och att förmågan blev allt mindre att överblicka och förstå större komplex av världsliga händelser. Den praktiskt lagda människan, som bara kände till nuet och bedömde det tillsammans med det förflutna och framtiden bara utifrån slumpmässiga personliga erfarenheter, var den som angav tonen, och det är svårt för oss att göra en sådan person medveten om andra perspektiv. Ändå måste vi intala oss att det finns makter som, utan att det skadar vårt flyktiga nu, visserligen ändrar utseende men i grunden alltid förblir desamma. Till dessa krafter hör den semitisk-judiska viljan.

Vi kan inte förklara fenomenet med judisk energi, utan måste acceptera det som ett historiskt bevisat faktum. Spridd över alla länder har viljan till nationellt liv, allt annat undantaget, alltid varit densamma; idag är judarna betydligt fler än under antiken. Det som Schopenhauer dechiffrerade som blind, villkorlös vilja utgör judarnas natur, kring denna drivkraft, ensidigt orienterad kring allt jordiskt, grupperas alla förmågor och svagheter. Begåvad med en praktisk förståelse kunde denna drift smida alla verktyg för sitt styre. Den antika myten om guldets symbol för världsmakten fick sin form i judarnas folk; hans mål var alltid riktat mot detta guld som ett medel för att tillfredsställa viljan till makt. Han måste avstå från gudomlig föreställningsförmåga och skapande av högsta konst, han var oförmögen att fatta en kosmisk gudstanke (judarnas gud är än i dag en nationell gud), han var oförmögen att mynta vetenskapliga idéer och han var oförmögen till kärlek. "Endast den som avstår från kärlek uppnår makt", säger Wagner. Han var tvungen att avstå från denna kärlek, eftersom han var ute efter underkastelse.

Grundfundamentet [Wesensgrund]: den ohämmade drivkraften, målet: världsherravälde, medlen: den sluga känslan av praktisk handlingskraft och energi.

Juden skall tolkas utifrån dessa tre punkter. Hans moraliska lagar, hans samvetslöshet, hans fantasilöshet, hans glupskhet, hans slughet, hans tekniska vetenskaplighet, hans politiska arbete etc., allt kan spåras tillbaka till den.

Vi har följt detta historiskt i Portugal och Frankrike, men vi såg denna judens natur framträda alltid och överallt, vi observerade den i Talmud, vi fann den engagerad i sina intriger i frimureriet, intrigerande i Internationalen med dess galna asylrevolution och frigörandet av alla drifter. I detta ögonblick steg juden högt, i alla folk; och detta av nödvändighet. Jag har redan tidigare sagt: den fria principen om människors moral lägger hinder i vägen för den ovillkorliga driften hos alla människor, men juden får genom sin morallära, som sanktionerar denna drift mot alla icke-judar, en energikick utan like. I tider av brist på hämningar måste den mest skrupelfria människa pressa sig till toppen, särskilt om alla andra förmågor är anpassade till det. Därför är juden alltid och överallt bärare av idén om förstörelse.

Judarnas energi är alltså ett specifikt semitiskt karaktärsdrag. Semiterna har med eld och svärd, med ord och text lyckats tvinga på de folk som de har underkuvat eller snärjt den fanatism som följer av detta drag. Under kraften av deras sterila men oerhörda vilja har folkets karaktärsprocess [Charaktergang] förändrats.

Denna kontinent av semitiskt blod har redan upprepade gånger svept över länderna som en virvelvind. Den kallades till handling i Arabien av Muhammed, underkuvade Persien och tvingade det under sitt styre med brutalt våld; den slog ner allt framför sig, passerade marscherade över Nordafrika, korsade Herkules pelare, rusade genom Spanien och mötte slutligen i södra Frankrike en enad motaktion. Samma dag som Karl Martell vann segern i södra Frankrike, vann man dock det första slaget mot religiös fanatism, religiös intolerans, visserligen bara på det politiska området, men ändå. Tvingad till flykt vände sig islam söderut. Längs Saharas kant underkuvade den gradvis den ena folkstammen efter den andra och stötte på allt hårdare motstånd. Och om man frågar sig hur denna semitiska vilja gick till, så hör vi chefen för den tyska forskningsexpeditionen i Inre Afrika, Leo Frobenius. Efter att islam hade drabbats hårt militärt kunde den inte längre anfalla med våld, "utan smög sig in genom bakdörrarna till sudanesiska palats iförd det bekväma köpmanslivets tofflor". Man har länge trott att de arabiska författarna har sett Sudans historia "genom islams gråa glasögon" och ansett att den är kulturbärande. Men så är inte fallet. "Islam i Sudan är överallt ympad på äldre kulturer", säger den namngivne forskaren.

Islams företrädare erövrade länder med liten politisk makt med storm, de med stark livsvilja däremot, enligt det beprövade receptet "på fredlig väg", det vill säga de injicerade konflikt och oenighet mellan dynastierna. Snart stödde de den ena, snart den andra härskaren, för att slutligen plantera sin fana på den vacklande muren. Och på vilket sätt som helst: i sig självt improduktivt, efter att islam hade hängt alla "ledargestalter", drog den med våld alla krafter i sin tjänst, till det bittraste slaveri. Frobenius säger om detta: "Romarna nådde sin höjdpunkt i kolonialarbetet genom att de gav de underkuvade folken tvångsarbete i betydelsen arbetsbefrämjande åtgärder. Romaren hade själv bara betalat räntan, men araben rånade kapitalet, hela 'jag själv'."

Det var en gång resultatet (runt mitten av 1800-talet) fanatism, den andra satte in i slutet av 1800-talet, när en arabisk våg, den här gången från öst, översvämmade hela Sudan, underkuvade alla människor som ägnade sig åt odling som bodde där, bokstavligen ödelade landet och, själva bodde i silkestält, snart förvandlade dem till hemska kannibaler.

Denna kraft i semitisk energi och semitisk fanatism, förbisedd i sin fulla omfattning, finns också hemma i den judiska idén, idén om den heliga judiska rasen, i jämförelse med vilken alla andra är orena, och om judisk religion, i jämförelse med vilken alla andra är hedningar.

Denna lilla utflykt bör skaka om det naiva medvetandet som om den judiska idén var en obetydlig sak, ja, som om den inte alls existerade. Erövringen är en "fredlig sådan", vilket innebär

att existerande gräl måste utvidgas, försoning motarbetas, för att slutligen på de kollapsande murarna etablera det "historiska hoppet" - världsherraväldet för judarnas rike, Messias rike.

Judiskt världsherravälde

Många folk har framstått som erövrare, många personligheter har stigit upp till härskare. Denna strävan efter makt är ingalunda ovillkorligt fördömlig, ofta till och med en moralisk nödvändighet, det gamla Rom, till exempel, såg sig självt mitt i ett mischmasch av folk; för att skydda sin familj, sin stat, var romaren tvungen att omge sig med ett solitt bålverk. Han förde lag, ordning och moral in i de erövrade områdena, och först när ständigt nya folkstammar översvåmmade Rom, när syrier, afrikaner, depraverade soldatkejsare tog kontroll över saker och ting, då berättigad vilja till makt blev ohämmad girighet efter makt, tynade Rom bort. En oerhörd maktvilja levde i Bismarck, Napoleon också, men medan den i den förre tämjdes och förädlades av en hög idé, rusade maktviljan i den senare gränslöst över hela Europa. I motsats till alla pacifister kan jag inte se något brott i maktviljan som sådan, avgörande är enbart karaktären hos det folk eller den personlighet som står bakom den. Ena gången kan en social, civiliserande, kulturell idé förverkligas genom den, andra gången är plundrade länder och folk resultatet av maktens effekt. Överallt där den judiska karaktären har varit verksam ser vi den också i sin maximala utveckling av makt i en total infertilitet. Aldrig har ett folk visat en sådan girighet efter makt som det judiska [folket], inte för att slå sig för bröstet för några prestationer, utan helt enkelt för att det såg sig självt som det "utvalda" [folket], aldrig har dock ett folk lyckats göra så lite med den vunna makten som, återigen, det judiska [folket]. Slavkänslan, som ju är det egentliga judiska evangeliet mot Gud (inte barnkänslan som hos den indogermanska människan), ligger djupt i judarnas blod, så att den slav som blir riddare och rider sin häst till döds är både lätt att förstå och att ta till sig.

Judarnas maktsträvan är följaktligen också annorlunda utformad än de gamla romarnas, Alexanders, Bismarcks, Napoleons. Han kräver inte respekt och lydnad som en självklar herre, juden står inte öppet som personlighet framför sitt verk, utan han går sin väg genom fejder, lögn, svek och mord, han står som kommunistkännande hemlig kamrat bakom kulisserna av destruktivt arbete. Hela den judiska historien ger bevis för detta.

Vi skulle alltså ha skrivit om den judiska karaktärens natur helt och hållet. Nu är det ju trots allt självklart att denna karaktär inte bara uttrycker sig instinktivt, utan också finner sitt avsiktliga resultat i skrift. Det har sagts tillräckligt om den gamla tidens litteratur, jag vill bara kort hänvisa till löftet om att kunna sluka alla folk, som Gud skulle lägga i judarnas händer, att prinsessorna skulle bli deras amma, att allt silver och guld en dag skulle tillhöra dem, att alla skulle falla ner för deras fötter för att slicka dammet och att judarna skulle suga mjölk från hedningarna och att kungarnas bröst skulle amma dem. Jag vill inte gå närmare in på allt detta. Men dessa gamla idéer glömdes aldrig bort. Om och om igen dyker den ohämmade girigheten efter att få härska i den här världen upp som ett principiellt, "rättmätigt" krav. Den Helige talade till israeliterna: "Ni har gjort mig till världens enda härskare, därför skall jag göra er till den enda härskaren i denna värld". Om judarna fick inflytelserika poster i något land, och det judiska samfundets situation därför alltid var lysande, så sågs denna makt ofta som det första tecknet på det kommande världsherraväldet. Så levde t.ex. judarna under Leo X. i en sådan berusning att de i Jerusalem frågade sig om inte ett tecken på en nära förestående frälsning hade gjort sig märkbart. Därför hade olika "Messias", som inte sällan dök upp, stor framgång. Så dök det i Rom upp en David Reubeni med den för alla spännande rapporten att en stor armé stod samlad under hans brors befäl, som fortfarande bara behövde beväpnas för att erövra det heliga landet. Genom sina tal lurade han inte bara judarna, utan även påven, som gav honom rekommendationer. David marscherade genom Italien och firades som en kung. Sedan reste han till Tyskland, där han fängslades och senare fann ett ärofullt

slut. En liknande typ var Sabbatai Zebi, som lovade världen att avsätta sultanen och sedan befria Palestina från turkiskt styre. Han reste till Konstantinopel, fängslades och blev - muslim. Judendomen har producerat sådana fullständigt patologiska äventyrare i stort antal.

I Sohar, den judiska kabalens beryktade huvudverk, finner det judiska hoppet följande uttryck: "Om det 60:° och 66:° året passerar tröskeln till världens första millennium (65.060/66, dvs. 1300/1306), kommer Messias att visa sig", men det dröjer ännu en tid innan alla folk är besegrade och Israel är samlat. När en viss Mardechai steg till högsta statliga ära i Persien myntade folket följande vers:

*En fantastisk härskare är Mardechai
Mäktig att styra, populär bland kungar och stora män,
Hans namn är i munnen på stora och små,
Gud gav det heliga folket makten i sina dagar.*

Dessa tankegångar återkommer om och om igen. På 19^e-talet hörde vi redan några judiska frimurare tala, även den "tyske" poeten Heinrich Heine. Det var helt klart för honom när han skrev orden om en herde och en hjord. Och en särpräglad bekännelse finns i hans kvarlåtenskap, som varje tysk borde skriva bakom öronen: "Har judarnas mission avslutats? Jag tror: när den världsliga frälsaren kommer: industri, arbete, du. Den världsliga frälsaren kommer på ett tåg. Michel förbereder sin väg." (Sedan 1933 har Michel nu äntligen vaknat.)

Jag vill inte ta avsked av det judiska förflutna utan att avslutningsvis nämna en personlighet som för mig i alla avseenden framstår som förkroppsligandet av allt det som låter sig betecknas som judendom: Isaak Orobio de Castro (1616-1687); utan tvekan en av sin tids mest betydelsefulla judar. Han utmärkte sig först som professor i filosofi i Salamanca, överlämnades sedan till inkvisitionsdomstolen, reste efter frigivningen till Frankrike, där han blev professor i medicin. Senare reste vi till Amsterdam, där han slutade sina dagar. Den judiska karaktärens unika begränsning och den judiska karaktärens obarmhertiga vilja, som samverkar för att åstadkomma en karakteristisk förening, visar sig för oss i denne mans livssyn. Denna livssyn vilar på två typiskt judiska pelare: en oföränderlig dogm (här lagen från Sinai), hat mot kristen, judisk världsdominans.

Med säker instinkt förkastar han profeternas absolutitet (som förgäves försökte reformera den envisa judenheten). "Erkännandet av den sanne guden är inte på något sätt beroende av de profetiska uppenbarelserna. Gud har befallt sitt folk den kult med vilken det skall tjäna honom, och denna kult är oberoende av vad profeterna fortfarande vill förkunna för den." "De profeter som är kristendomens orakel och utan vilka de kristna inte hade kunnat få någon Messias har samvetsgrant följt den heliga lagen, deras profetior har uppfyllts endast med förmaningar till Israels barn för att få dem att upprätthålla den lag som Moses gav. Vilka ser man mot dem som försummar den? Om det är Gud som har stiftat lagen, om den har skrivits av hans hand, om den har förkunnats av hans mun, om den är okränkbar och inget kan ändras, då får den helt enkelt inte finnas". "Man kan inte tro att Gud under så lång tid skulle ha uppmanat till uppfyllandet av sin lag, som han hade gett på Sinai och sedan upprepat ord för ord på berget Horeb, om den har varit ofullständig." Denna tankegång återkommer på flera ställen med stor ihärdighet. En liknande intellektuell trångsynthet har flödat in i den romerska principen, där gammaltestamentlig vilja har vunnit seger över den fria tanken. För Origenes kunde trots allt fortfarande skriva: "Om vi håller oss till bokstaven och det som står skrivet i lagen på det vanliga folkets sätt, då måste jag rodna för att påstå att det är Gud som har gett dessa lagar; då skulle människornas lagar, till exempel romarnas, persernas, athenarnas, spartanernas, vara mer utmärkte och mer rimliga". Origenes var helt enkelt en fri man, men det "vanliga folkets" synsätt segrade ända fram till idag, då en andra reformation står för dörren för att helt och hållet kasta av sig den judiska andan och slutligen befria Nya testamentet från det gamlas klämma.

De Castro kan inte få nog, och med rätta, av att lägga fram bevis för att Jesus aldrig kunde vara den Messias som utlovats till judarna. "Vad har han uppfyllt av profetierna? Har han någonsin haft makt över israeliterna? Han har inte suttit på Davids tron, han har inte hållit sitt folk i sanning, hans familj var en av de allra vanligaste och hans gärningar bevisar att han inte har varit den rätta Messias." Om det står skrivet att vid Messias tid skall alla rättfärdiga människor av hans folk, alla Israels flyktingar, samlas från alla fyra världsregionerna, då måste den anda som den kristna religionen har anammat trots allt erkänna att Kristus inte har gjort det. "Vilka är de fattiga i den värld, som han har upprättat med rättvisa? Har han någonsin haft ett hedervärt Sanhedrin, till vilket endast Gud har gett rätten att döma?"

Kristus begick ett misstag och genom den respektlöshet som han visade mot fädernas lag tvingade han den heliga Sanhedrin att döma honom till döden. Om domen inte hade varit rättvis skulle det ha funnits någon som hade försvarat honom, men trots uppmaningen att göra det var det ingen som anmälde sig frivilligt.

Man måste nog trots allt tillerkänna judarna förmågan att känna sin lag, ty de har själva präglat den ur sin ande, och man måste också tillerkänna dem rätten att motsätta sig nya tolkningar, eftersom de alltid var populära. De har på grundval av sin lag, alltså sin känsla och sitt tänkande, under snart två årtusenden med otvetydig klarhet betecknat andevärlden Kristus som främmande och fientlig; detta avgör, oavsett vad vi vill hemlighålla i Moseböckerna och hos profeterna. Två själar konfronterar här varandra som eld och vatten. Därför ser De Castro, i samförstånd med hela judendomen, i Kristus en "bedragare"..., "som har den ödesdigra likheten med ormen som förförde Eva, att ha tillfogat världen samma olycka". Kristus hade rivit ut vass på sabbaten, han hade ätit förbjudet kött; "det är omöjligt att förlåta något som har sagts, eftersom Gud, som förutsåg att en man en dag skulle uppstå för att förföra sitt folk, hade befallt genom sina heliga skrifter att vara en vakt och hade förbjudit allt som Jesus Kristus ville införa". "Knappt hade Kristus blivit känd, förrän han hade lagt fram bevis för sin respektlöshet mot den gudomliga lagen; och först efter en absolut exakt och opartisk undersökning, som bevisade att hans lära och hans moral stred mot Guds vilja, dömdes han till döden".

Vi hör denna bekräftelse från alla judars mun, men sloganen om en möjlig överbrygging av klyftan dominerar ändå alltid. Och de Castro utbrister från sitt innersta hjärta: "Det beroende judarna levde i när man började införa kristendomen hindrade dem från att förstöra den ända ner till rötterna". "Om judarna inte hade stått under romarnas ok, om de hade haft makten som på Davids och Salomons tid, då skulle denna avgudadyrkan ha upphört omedelbart efter sin början." Detta är tillräckligt trubbigt, och samma tankegång kommer från den redan nämnde Dr. Lippe, som med anledning av berättelsen om Abel och Kain säger: "Variationen av uttryck för religiöst medvetande sträckte sig till brodermord. Vilken djup sanning!"

Förutom den stela andan och fientligheten mot Kristus (som naturligtvis vida överträffas av fientligheten mot germanskt blod), kommer det självklara kravet på att härska över andra människor. Det kommer om och om igen: det grundar sig inte på förmåga, på prestationer, utan enbart på Moses och profeternas löften. "'Gud har lovat sitt folk lycka i detta liv och all salighet i det andra. Han har sagt till det att alla dess förföljelser av nationerna kommer att upphöra för alltid, att det kommer att härska över dem, att det skulle äga rikligt med silver och guld i stället för bly och järn ..."

Jag måste nöja mig med dessa referenser, men redan nu visar de med otvetydig klarhet en självständig, orörlig struktur av varande [Wesengefüge]. "Hårda huvuden" har judarna, enligt Hesekiel, ja; vid läsningen av judiska texter kan man drivas till desperation av den hårda huvuden och, med större lärdom, envishet. Men om detta inflytande faktiskt överförs till massorna, då är desperationen verklig och allmän. Ett exempel: nutiden.

Även den, med dess ovillkorliga dominans av den judiska naturen, har, som visats, långsamt förutbestämts, frukten av krafter som redan varit aktiva i det förflutna. Jag har redan hänvisat till maskinens funktion, som beredde marken för materialismens judiska krafter. Genom dess växande utbredning, genom att specialiseringen blev allt viktigare, fördömdes arbetaren till en allt

mer meningslös verksamhet; meningslös för honom, eftersom han såg en produkt lämna fabriken vars konstruktion, vars funktion var obegriplig för honom. Om bonden genom sitt arbete hade tvingats att planera för framtiden, att tänka igenom medlen för sin säkerhet, så förlorade fabriksarbetaren detta, han ägnade sig åt ett rent mekaniskt arbete. Den hade, som Goethe skulle ha sagt, gått i konkurs genom "ovillkorlig aktivitet". Den marxistiska doktrinen giftfrö föll i så lutande massor."

Socialismen, så som Marx skapade den som system, är naturligtvis inte enbart en kamp om ekonomiska frågor, utan snarare en världsbild överhuvudtaget. Två impulser har blivit landmärken i dess doktrin: brutal klasskamp och internationalism.

Utan att gå in på den "borgerliga" etnologiska vetenskapen förklarades alla människor vara jämlika med en fanatikens fullkomliga maktfullkomlighet; det som gjorde dem till synes ojämlika var bara sociala orättvisor, och de religiösa och politiska striderna visade sig vara sociala gruppers klasstrider. Det kan vara ganska intressant att för en gångs skull belysa historien ur detta perspektiv, och naturligtvis bör ingen underskatta den sociala strukturens funktion, men det är karakteristiskt att detta tankefrö kan bli den grundläggande dogmen för ett helt liv. Att spåra allt tillbaka till en abstrakt princip och fullfölja detta med fanatism, det är återigen samma anda och karaktär som bara har "Gud är Gud och vi är hans folk" att konfrontera hela Indiens och Europas tänkande med.

Vi måste i denna dogm se en fara för hela vår kultur, en fackla som kastas in i varje nationell gemenskap: inte med varandra skall man försöka arbeta, snarare mot varandra. Även om intressekonflikten är ett befintligt faktum, gör det ändå en enorm skillnad, om principen om brutalitet eller principen om ömsesidigt samarbete återopas överallt. Tankeinriktningen är avgörande, inte de tillfälliga händelserna; och den tankeinriktning som fördes in i arbetarmassorna var den tendens som undergrävde den gemensamma tyska. Om en Thomas Moore ville utesluta icke-religiösa människor från sin "Utopia", om till och med de franska revolutionärerna hade en önskan att närma sig en symbol, om en Karl Ernst v. Baer inte ens ville veta något om en vetenskap som kunde döda religiösa känslor, då stod Marx' anda på en antireligiös, helt och hållet och rent materialistisk ståndpunkt. All historia och vetenskap är materialism, all religion är prästvälde, allt arbete är kvantitet. All förståelse saknas för kvalitet och personlighet som grund för detsamma i hela känslan, tänkandet och handlandet, det är den redan nämnda tekniska synen. Den marxistiska världsbilden sopar helt enkelt en alltigenom utjämnande, stel kvast över massorna. Må arbetarna fortfarande gå samman, må de fortfarande med kraft företräda sina intressen, må tyskarna bilda kampgrupper sinsemellan, den enande folkliga karaktären kommer i sista hand att ge något gott, omvänt, där en främmande anda vill tvinga sig in i världsåskådningen eller på social mark, och den gör detta med en intolerans som fanatiskt avvisar allt annat, då måste varje allvarligt tänkande människa ställa sig frågan, om detta inte innebär en stor fara. Dessutom är den predikade internationalismen antinationell, och detta innebär i princip inbördeskrig i alla folk och alla europeiska kulturfolks fall. Werner Sombart, till exempel, säger uttryckligen att de borgerliga internationella föreningarna står på nationell mark, den proletära internationalismen skulle och måste vara uttalat antinationell. Intressekonflikten hade under de senaste åren, tack vare vissa tyska socialisters kloka ledarskap, tagit en form som avsåg sig proletariats diktatur och förväntade sig socialismens styre från förändringen i sättet att tänka. Men i dag, när disciplinen och det moraliska motståndet försvagas, är det överallt judarna som predikar den i dess mest brutala form.

Och denna dogmens stelhet, som inte lät sig vilseledas av någonting, som lärdes ut av en genom årtusenden uppförd energi hos ett befolkningsskikt som levde under svåra omständigheter, en massa som inte visste något om historia, som knappt kände till värdet och prägeln av sin egen folksjäl, var tvungen att slå rot. Den doktrin som lade missnöjet med företagaren på en historiesyn, som framställde klasskampen som världshistoriens enda faktor, var tvungen att finna anhängare. Den lära som inte kunde föreställa sig nästa mål, satte sig genast, likt ett barn som inte vet av något, ett helt omöjligt mål, hela mänskligheten.

Många ärliga människor har bestämt sig för socialismen, men de flesta européer har energiskt motsatt sig internationalism i betydelsen antinationalism och revolution. Till och med en August Bebel sade på sin ålderdom att det fortfarande inte alls var säkert vem fäderneslandet tillhörde, de rika eller de fattiga, och den som yttrade dessa ord var den som trots allt hade protesterat mot annekteringen av Alsace-Lorraine, ville sträcka sig efter geväret själv för att försvara fäderneslandet om det behövdes. Han och andra män hade trots allt erkänt nationens oundgängliga värde, de hade också erkänt den katastrof som revolutionen frammanade och ville inte delta i den.

Men var och en måste ju först fråga sig: hur kommer det sig att ropet på internationalism, närmare bestämt folkligt kaos, ropas med allt större energi från mitten av ett folk som under tusentals år i den mest rigida nationella solidaritet har bevarat sin karaktär och hållit högt på sitt arv? Svaret är detta: *Uppmaningen till internationalism i betydelsen anti-nationalism är den nationella judendomens uppmaning, uppmaningen till klasskamp i betydelsen inbördeskrig är en uppmaning från en utsugare som inte känner några klasser!*

Innebörden av all judiskt förstådd demokrati, av judiskt förstådd socialism, av judiskt förstådd frihet, innebär underkuvandet av alla andra nationer, alla andra rättigheter, sådana som judisk lag krävde för tvåtusen år sedan, måste kräva i dag och i framtiden. Om vi genom att studera den judiska historien kunde konstatera att juden är unik, om vi måste åberopa vårt andliga arv som motvikt mot den judiska andens inflytande, då måste förvisso inte den mänskliga, utan förmodligen den statliga toleransen upphöra, med tanke på den fruktansvärda nödvändighet med vilken den judiska karaktären, i hemlighet eller efter att ha vunnit makt, bekräftar sig själv. Varje europé måste vara medveten om att allt står på spel som vår ande, vår karaktär har lämnat som arv för vård och förvaltning, och att humanitär tolerans mot de aggressivt fientliga helt enkelt innebär självmord. Det vore bra att notera J. H. Vohs kärnfulla ord: "Man kräver djärvt nog att äkta tolerans också skall vara tolerant mot intolerans. Inte på något sätt! Intoleransen agerar och arbetar alltid, den kan också styras endast genom intolerant agerande och arbete."

Konsekvenser

Jag kommer till slutet. För att kunna bedöma den judiska faran måste vi följa judens spår, måste observera hans känslor, tänkande och handlande och belysa det nödvändiga, alltid återkommande. Endast genom denna insikt och den avsiktliga vården av vår natur är det möjligt att konfrontera faran för judaisering [Verjudung]. Tidigare, när man återkallade judarnas medborgerliga rättigheter, tog man också ifrån dem deras mänskliga rättigheter. Dessa båda begrepp bör hädanefter hållas åtskilda. Fichte säger: "De måste ha mänskliga rättigheter, även om de inte ger oss samma sak ... men att ge dem medborgerliga rättigheter, för det ser åtminstone jag ingen annan utväg än att hugga huvudet av dem en natt och sätta på andra där det inte heller finns en enda judisk idé. För att skydda oss mot dem ser jag ingen annan utväg än att erövra deras förlovade land åt dem och skicka dem alla dit."

Vad Fichte menade med mänskliga rättigheter framgår av följande ord: "Så har du bröd bara för idag, så ge det till juden som hungrar bredvid dig." Så måste vi också tänka. Vi måste ge juden som människa skydd för livet som varje annan människa, men vi måste på lagligt sätt skydda vår etnicitet, måste kunna vårda och rena dess särart utan att främmande, judisk, nödvändigtvis fientlig anda får inflytande. Målen är klara, nu återstår bara medlen. Ekonomiskt har juden fått makt genom ränta, ocker, pengar. Tidigare direkt, idag genom banker och börsaffärer. Att bryta mot penningregeln, ett medel som så länge misslyckats, har idag åter ekat som stridsrop. Om det lyckas att uppfylla detta även bara delvis, skulle yxan sättas till Judas träd.

Nationellt-politiskt kan det inte beslutas:

För det första erkänns judarna som en nation som lever i Tyskland. Konfession eller avsaknad av konfession spelar ingen roll.

För det andra, jude är den vars föräldrar, vars far eller mor, är judar av nation, jude är från och med nu den som har en judisk make eller maka.

För det tredje har judar inte rätt att befatta sig med tysk politik i ord, text och handling.

För det fjärde har judarna inte rätt att inneha statliga ämbeten och tjänstgöra i armén, varken som soldater eller officerare. Istället kommer en arbetstjänst i fråga.

För det femte har judarna inte rätt att vara ledare i statliga eller kommunala kulturinstitutioner (teatrar, gallerier etc.) och att inneha professors- eller lärartjänster i tyska skolor och högskolor.

För det sjätte har judarna inte rätt att delta i statliga eller kommunala kommissioner för granskning, övervakning, censur etc.

Judarna har inte rätt att representera det tyska riket i ekonomiska fördrag; de har inte heller rätt att vara representerade i ledningen för statliga banker och kommunala kreditinstitut.

För det sjunde har utländska judar inte rätt att bosätta sig permanent i Tyskland. Acceptans i den tyska statsfederationen nekas dem under alla omständigheter.

För det åttonde måste sionismen ges ett energiskt stöd för att ett årligen fastställt antal tyska judar ska kunna transporteras till Palestina eller åtminstone över gränsen.

Kulturpolitiskt måste först och främst de verkligt tyska regeringarna genom att kalla in de mest betydelsefulla tyska konstnärerna se till att det inte längre är möjligt att spruta in gift i folket, vilket sker i dag genom förläggare, teaterdirektörer, biografägare, att särskilt tyska mästare tas in. Men det viktigaste kan inte uppnås genom något dekret: en tysk kultur. Lagen kan bara eliminera alla hämningar, sedan måste folket självt tala. Och den som har öron att höra, medan man hör längtan efter det bland tusentals. Många av de bästa står inte längre i kontakt med någon kyrka, de har gått bort från dogmen, men har ännu inte hittat en fait; andra bygger sin värld i ensamhet. Men religionen måste, om den vill vara kulturbärande för ett helt folk, ha en gemensamhet. Individen behöver styrkan hos en helhet, det är inte många som kan komma oskadda utan den. Det är hög tid att berättelserna om Abraham och Jakob, om Laban, Josef, Juda och andra ärkesvindlare för en gångs skull upphör med sina intriger i kyrkor och skolor. Det är en skam och en skamfläck att dessa förkroppsliganden av en genomgående bedräglig och oärlig ande framställs som religiösa förebilder, ja, som Jesu andliga fäder. Den kristna andan och den "smutsiga judiska" andan måste skiljas åt; Bibeln måste dissekteras med ett skarpt snitt som Kristus och Antikrist. Sanningen måste komma fram att enskilda män i det israeliska förflutna förgäves kämpade mot den judiska ande som blev allt starkare (Amos, Hosea), att denna alltid närvarande ande dock segrade, att den betraktar den kristna [anden] som sin dödsfiende och likaså av den upplevs som motståndare.

I stället för de gamla judiska berättelserna borde man äntligen lyfta fram skatterna i det indogermanska tänkandet, de förebilder som förvrängdes i den judiska spegeln. Man borde väcka de indiska skapelsemyterna till liv, Dhirgatamas föreningssång, de underbara berättelserna i Uzanishaderna, senare tiders ordspråk. Människan bör berätta om persernas världsdrama, om ljusets kamp mot mörkret och om världsfrälsarens seger. Människan bör också berätta om den grekiska och germanska visdomen, om tron på odödlighet och natursymbolik. Då kommer tiden för en stor pånyttfödelse; den är kanske närmare än vi tror.

*"Ringande blir för andens öron,
redan den nya dagen född",
den germanska idéns dag.*

Omorale i Talmud

Inledning

För judarna är Talmud (läran) det arv som muntligen förts vidare från generation till generation sedan Moses tid. Den fick en plats vid sidan av den nedskrivna lagen och när den hade fått ett stort innehåll skrevs den också ned (från 200-talet och framåt). Den indelas i Mischna (instruktion, undervisning) och Gemara (komplettering).

Denna muntliga undervisning har fått allt större betydelse inom judendomen, och de rabbiner som förklarat och kompletterat den har snart förklarat den vara viktigare än profeterna, ja, till och med viktigare än Mose lag, så att det till och med kunde hända att de mest berömda talmudlärarna knappast hade den mest elementära kunskap om Bibeln.

Vad kännetecknar detta heliga verk (som består av Talmud från Babylon och Jerusalem), vilken anda kommer det ifrån?

Man kallar Talmud för en religiös bok. Men man söker förgäves i de många volymerna efter vad vi menar med religion. Så gott som ingenstans finner vi ett försök att tolka den mänskliga personlighetens hemlighet, ingenstans en glimt in i evigheten som vi finner hos ariska folk. Där finns lagar av ett helt annat slag, legender, ändlösa diskussioner om de mest obetydliga saker, till och med bokstavliga oanständigheter, som vi finner tillsammans med vackra och enkla ordspråk och meningar. Om man läser rabbinernas läror, om man andas in den anda som kommer från Talmuds sidor, kan man inte förbli neutral, om man fortfarande har någon karaktär. Antingen bejakar man det eller så avvisar man det som främmande. Endast en överdriven lärighet, som inte sällan kommer med en förklamation av hjärtat, kan våga fram och tillbaka i årtal, förklara, ursäkta, blidka etc.

Hur mycket man än tillskriver gångna tider, så är det ändå avgörande att två tredjedelar av alla judar än idag (efter 2000 år!) är bekännande anhängare av Talmud och den ännu mer fanatiska Schulchan-Aruch som bygger på den.

Rabbi Simon - vars ärlighet enligt ett judiskt talesätt har nått en så hög grad att man tryggt kan låna ut pengar utan vittnen, inte bara till honom själv utan också till hans vänner - denne ärlige Rabbi Simon kallar den skola från vilken den avgörande (babyloniska) Talmud kommer för en "bästa av skurkar" som vänder "det höga till det låga och det lägsta till det höga". Ändå hade han "i djupet av sitt hjärta" "den största respekt för babyloniernas dialektik", och han förkunnade för sina lärjungar: "Ni tror säkert att era läror är era egna, men nej, de är deras (babyloniernas)!" Juden Dr. Bernhard försäkrar oss att "ingenting var säkert för babyloniernas dialektik", att "de skarpsinniga männen från Pumbeditha ansågs vara onda lagmanipulatorer och pettifoggers, som visste hur de skulle använda lagens alla knep till sin fördel", och att deras lärjungar betraktades som människor som kunde "få en kamel att passera genom ett nålsöga". [The Talmud, Berlin 1900. Sidorna 33, 34, 60.] Den judiske historikern Graetz berättar om rabbi Meir, en av de största auktoriteterna på Talmud, vars berömmelse grundade sig på hans förmåga att för varje lag ta med så många för- och nackdelar att det var möjligt att omvandla ett mycket tydligt bud till dess motsats. ["Judarnas historia", Leipzig 1853-1876 (enskilda volymer i nyare utgåvor). Vol. IV, sidan 178]

Men vi finner också denna talmudisternas metodik som en intellektuell konstitution hos våra nutida judiska tidningsreportrar och advokater. De följer Talmud även om de inte vet något om den, ty Talmud *skapade inte juden, utan snarare juden Talmud*. Den judiska rasen och dess anda har bevarat sig själv oförändrad i över två tusen år.

Medan det ariska folkets förhållande till gudomligheten mycket snart efter dess uppkomst blev ett övervägande barnsligt sådant, betyder det att vi känner oss som *Guds barn*, hos juden dominerar *tjänandet*. Vi finner denna uppfattning redan i psalmerna; Deuterokjesaja gör nästan ett evangelium av "Guds tjänare"; Talmud kort: "Gud skapade sin värld endast för att man skulle frukta honom" (Schabbath F. 31 a b). Denna känsla av underkastelse och önskan att spela tyrann ligger psykologiskt bredvid varandra, vilket är lätt att förstå, och därför är det inte förvånande att

detta krav förekommer på nästan varje sida. Ett vänligt beteende mot andra människor finner dock sin förklaring i följsatsen: "så att du är populär ovanför och trevlig nedanför". Tonen klargör också, som alltid, musiken, och vi måste akta oss för att tolka in den kristna villkorslösheten eller moralen i det judiska förflutna, vilket vi i århundraden till vår olycka har gjort genom att trola fram en gloria kring sådana skurkar som Abraham, Jakob, Josef, Juda etc. och ge dessa fantasifigurer vår beundran.

Nästan alla moraliska ordspråk i Talmud uppvisar en sådan ytlighet och ett så ofruktbart hjärta att man ofta chockad plötsligt slutar läsa. Man skulle till exempel kunna tro att avhandlingen om sabbaten, en av de för judarna heligaste institutionerna, skulle inledas med en skildring av dess djupare innebörd. Men i stället står det i början av Mischna-avsnittet Sabbaten att det finns två eller fyra olika sätt att bära en börda på denna dag; varför? Låt oss anta att en fattig man står framför ett hus och inuti det husägaren. Om husägaren lägger en donation i den fattiga mannens hand, som han har fastnat i, då är han skuld (dödsstraff), men den andra, etc.. För att kunna bära en näsduk med sig har de kloka rabbinerna tänkt ut följande lösning: de knyter näsduken runt kroppen så att den får karaktären av ett bälte, alltså ett klädesplagg, och därmed inte är en börda; samvetet är lugnt. [Se W. Rubens "Talmud Jewry", Zürich 1893] De moraliserande diskussionerna i Talmud, som är så oändliga, är inte ett tecken på hög dödlighet, utan snarare ett vittnesbörd om en själlöshet som helt enkelt inte förmår skilja på enkel sanning och osanning. De vackraste ordspråken står bredvid de grövsta och bildar ofta en *enda* mening. Detta skulle vara omöjligt om det fanns en äkta känsla. Det sägs t.ex. att tre saker förlänger livet: lång *bön*, lång tid *bordet* och lång tid på *toaletten*; att använda kroppsöppningar ska alltså bl.a. vara ett gott exempel för framtida välsignelse. Diskussionerna om sexuella frågor med den omisskännliga intellektuella flykten hos kåta gamlingar fyller mycket utrymme. Det bör understrykas att det inte var inflytelserika personer som skrev och samlade dessa saker, utan de 200 rabbinerna i Mishna och de 2000 i Gemara, alltså det judiska folkets intellektuella elit, dess *religiösa* ledare.

Talmuds författare har för det mesta levt utanför kristendomen, så det ständigt återkommande påståendet att kristendomens förtryck förklarar judarnas hat mot de kristna och kristendomen saknar all grund. Men även utan detta överhopas Kristus med beteckningar vars råhet hånar varje beskrivning. Vi européer, som alltid hörsammar uppmaningar till gränslös tolerans mot det främmande, ja, till och med mot det fientliga, och som rasar för att komma nära känslan av alla människor, vi borde få lära oss av juden hur han alltid har sett grundaren av vår religion som sin värsta fiende.

Och nu kommer vi till frågans centrala punkt, frågan om den judiska morallagens väsen. Dagens rabbiner tröttnar inte på att framställa sin morallära som den vackraste, mest humana, och citerar många vackert klingande avsnitt. Men dessa hänvisar bara till judar sinsemellan. Judarna har enligt Fichte två olika morallagar; Goethe skrev att de hade "en tro som rättfärdigar dem att råna utlänningar [Årlig marknadsfest i Plundersweilern (1778). Vers 286-87.]", att "judarna aldrig blev mycket till"; Herder ser i judarna ett folk som "ruttnade i utbildning" etc. Dessa åsikter hos våra största män - som inkluderar Schiller, Kant, Luther, Schopenhauer, Wagner och från andra människor Voltaire, Balzac, Shakespeare, Tolstoj, Dostojewski - finner sin fullständiga verifiering.

Det första som rabbinerna åberopar är passagen "Älska din nästa som dig själv" (3 Moseboken 19:18). Bernhard Stade, en genomgående pro-judisk forskare, kallar hänvisningen till detta avsnitt i syfte att berömma judisk humanism helt enkelt för en "fräckhet" och tillägger: "Man räknar med en felaktig översättning av *rê'a* 'folkkamrat' med 'nästa' och *gêr* med 'främling' i den tyska bibeln. Jag tvivlar inte ett ögonblick på att rabbinerna faktiskt agerar utifrån sådana principer, men de agerar enbart utifrån *kristen* etik och *mot* den talmudiska judendomens etik. Eftersom man inte blir kristen finns det ingen anledning att dölja fakta, särskilt som det aldrig har varit till någon fördel att dölja fakta som vem som helst kan verifiera ["History of the Folk of Israel", Berlin 1887-88. Vol. I, sid. 510]." Denna typ av korrigeringsfrån en viktig forskare saknar inget i klarhet. Dessutom ger Talmud själv ett överflöd av mycket tydliga bevis för en moralisk doktrin med två

rader. Dessa (senare diskuterade) avsnitt, plus diverse legender, lämnar inget tvivel om att den judiska läran är en moralisk fasad med en genomruttet kärna. När två rabbiner motsäger varandra kan juden välja. Historien har gett oss en omiskännlig bild av hur han har valt: den judiska vägen till makten innefattar lögn, bedrägeri, svek och mord från "fader Abraham" och fram till våra dagar. Och Talmud är därmed det mest omoraliska verk som någonsin sprungit ur en mänsklig hjärna, eftersom den försöker dölja smutsigt tänkande och lagligt sanktionerad svindel under en mask av hyckleri. Här skiljer sig världsbild från världsbild.

Om judendomen frivilligt hade förklarat: "Det är sant att det bland oss lärs ut saker som är oförenliga med ett moraliskt ideal; det beteende som krävs av icke-judar är annorlunda än det som krävs av judar etc., men vi tar frivilligt och högtidligt avstånd från detta för att ansluta oss till den kristna moralen"; om så hade skett, då skulle ingen människa ha rätt att förebrå judarna, utan vi skulle vara tvungna att ha den största respekt för den judiska naturens föryngringsenergi. Men så har det inte varit, så är det inte i dag och så kommer det inte att vara i all evighet. Istället hyllas Talmud skamlöst än idag, den försvaras av både ortodoxa och liberala, även om de senare energiskt protesterar mot många formaliteter. Och till och med i de ateistiska börs- och revolutionsspekulanternas kretsar lever Talmuds bedrägliga anda vidare obruten; aldrig har en sådan lögn, en sådan fräck demagogi förpestat världen som den som sprids av judiska telegrambyråer, tidningar och talare. Detta är nödvändigheter, de är sprungna ur en oföränderlig nationell karaktär, uppfödd genom rasmässig inavel och vårdad i årtusenden.

När det gäller den översättning som jag använde var följande punkter avgörande. Översättningarna av Rohling och Eisenmenger angrips av alla judar. Detta förändrar inte saken det minsta, utan även kristna forskare, som till exempel professor Strack, finner fel i dem. Men de bemöts av vittnesmål från Dr Beer och andra forskare. Jag har lämnat de omstridda översättningarna åt sidan för att få en grund som alla erkänner som felfri. Men att jag *bara* skulle använda judiska översättningar, det kan ingen rationellt tänkande människa kräva. Därför använder jag mig av Dr. August Wünsche översättningar: "The Babylonian Talmud", Leipzig 1886-1889, och "The Jerusalem Talmud", Zürich 1980. Wünsche arbete har lästs igenom av två rabbiner och erkänts som korrekt; jag är inte medveten om fientlighet mot dem, därför står vi på fast mark här, och varje vuxen människa har rätt att bilda sig en egen uppfattning om andan i Talmud. Wünsche själv tar inte sällan tillfället i akt att framställa de mer än udda passagerna som harmlösa, och jag utelämnar dessa passager. Jag identifierar passagerna från Jerusalems Talmud med ett "J" framför namnet på skriften.

För fullständighetens skull tar jag även med en annan typ av litteratur. - Vid sidan av Talmud uppstod en rad skriftliga produkter, oftast av samma rabbiner, som sammanställts under namnet Midraschim. De kompletterar och förklarar de frågor som behandlas i Talmud och förstärker det allmänna intrycket. Jag använder verket - utgivet av den pro-judiske professorn Delitzsch - av Ferd. Webers: "System of Old Synagogal Palestinian Theology", Leipzig 1880. Från honom hämtas, förutom citat från Midraschim, även meningar från Talmud. För identifieringens skull är Weber-texten försedd med sida.

För judarnas inställning till personligheten Jesus har jag, förutom Weber, använt det likaledes objektiva och ovedersägliga arbetet av Laible "Jesus Christ in the Talmud", Berlin 1891.

Det sista kapitlet i detta häfte innehåller utdrag ur Schulchan-Aruch (Det täckta bordet). Detta verk, som är *auktoritativt än i dag*, står helt på den talmudiska grunden, tillhandahåller allt material strukturerat systematiskt och är den följdriktiga förankringen och undervisningen i judisk lag. Schulchan-Aruch skrevs av rabbi Joseph ben Ephraim (Karo), utkom första gången 1565 i Venedig, fullbordades av rabbi Moses Israels (Isserles) i Krakau och består av fyra delar: 1. Orach Chajim (Livets väg), 2. Jore Dea (Visdomens undervisning), 3. Choschen Hamischpat (Lagens sköld), 4. Eben haezer (Hjälpande sten).

Jag avstår från Briman-Justus: "The Jew Mirror" samt J. Ecker: "The Jew Mirror in the Light of the Truth", och använder delvis Johannes v. Pavly: "Schulchan-Aruch", Basel, 1887, men framför allt Heinrich G. Loewe: "The Schulchan-Aruch", Wien 1896, andra upplagan, utgiven av pastor J.

Deckert. Några få exempel kommer att bekräfta överenskommelsen mellan de oberoende översättningarna.

Må denna lilla samling ge många tyskar möjlighet att bilda sig en uppfattning om en ande som har vuxit till en sådan destruktiv kraft. Om man sedan återvänt till sig själv, kan man äntligen påbörja det energiska bortkastandet av ett främmande, fientligt nät.

Alfred Rosenberg

1. Allmänt, Judisk dialektik

Man kan utan överdrift säga att det för den tyska känslan är lämpligast att gå rakt på sak, klart, tydligt och otvetydigt när man behandlar en fråga. Tysken har alltid betraktat en tendens till förskönande dialektik och virtuos fraseologi som en avvikelse från hans egentliga natur. Om vi betraktar den judiska litteraturen ser vi den rakt motsatta tendensen: det enkla blev alltid något komplicerat och samtidigt stelt, den raka linjen blev böjd. Den klara känslan för äkta och oäkta blev ett experimentobjekt för dialektiska petimäner och hårklyverier. I processen är det karakteristiskt att denna dispyt, som ofta pågår sida upp och sida ner om de mest obetydliga saker, avslöjar en andedödande ödslighet. I ingen av de många debatterna möter vi några egentliga idéer, utan alltid ett fruktlöst virrvarr av ord eller en vilja att förvränga innebörden som bara kan kallas rent sjuk. - Om judarnas tänkesätt är främmande och fientligt för en tysk, så är det inte mindre främmande och fulländat för en hellenist eller fransman. Den judiska dialektiken är produkten av en inre infertilitet, *den är andens principiella korruption*. Exempel från det förflutna följer, i nuet finner man dem, oförändrade i andan, i den judiska pressen, i judiska författares verk, i judiska demagogers tal.

* * * * *

R. Mathja: "Skriften vill ingjuta fruktan så att Thora ges med fruktan och skräck, med darningar och tvekan, som det står skrivet i Ps. 2:10: 'Tjäna den evige med fruktan och hylla honom med darningar'." (Joma F. 4 a b).

R. Jehuda: "Gud har bara skapat sin värld så att man skall frukta honom" (Schabbath F. 31 a b).

Abaji frågade Rabbi Joseph: "Om det finns ett mått för varje föreskrift, hur stor belöning finns det, har vi redan lärt oss: 'Var lika uppmärksam på en mindre föreskrift som på en allvarlig, för du vet inte hur *stor belöningen* för den är?'" (Nedarim F. 39 b).

Rab sa: "Vår lärare Moses var tio meter lång, som det står skrivet i 2 Mos. 40, 19: 'Och han bredde ut tältet över bostaden.' Vem bredde ut det? Vår lärare Moses bredde ut det. Och samma sak står skrivet i 26:11: 'Tio meter är sängens längd.'" Rab Schima bar Chija sade till Rab: "Så du har gjort Moses till en ofullkomlig person, för vi har lärt oss: Om en persons kropp är (proportionellt) större än hans lemmar, eller mindre, är det en ofullkomlighet." Han svarade honom: "Vi säger så när vi mäter med sängens yards (inte med Moses yards)" (Bechoroth F. 44 a).

Mose: "Världens herre! Varför går det bra för många rättfärdiga människor och dåligt för många rättfärdiga människor, och varför går det bra för många överträdare och dåligt för många överträdare?" "Mose!" svarade Herren, "en rättvis person för vilken det går bra är en rättvis person och son till en rättvis person, men en rättvis person för vilken det går dåligt är en rättvis person och son till en överträdare; å andra sidan är en överträdare för vilken det går bra son till en rättvis man, men en överträdare för vilken det går dåligt är son till en överträdare" (Berachoth F. 7 a).

Rabbi Elieser ska ha förklarat en ugn som bestod av flera delar ren, medan andra rabbiner förklarade den oren, varför denna ugn kallas Chachinai-ugnen. Enligt rabbi Jeremja fick den sitt namn för att något märkligt hände den dagen. Varhelst rabbi Elieser tittade den dagen stod nämligen området i lågor, till och med vetet brann och pelarna i församlingshuset darrade. "Vad är det ni vill?" sade Rabbi Josua till pelarna. En himmelsk röst steg upp med orden: "Halacha är som min son Eliesers åsikt"; men rabbi Josua motsatte sig detta med orden i Deut. 30, 12: "Thora är inte i himlen."

En dag gick rabbi Elieser nerför gatan och såg en kvinna sopa ett rum, hon kastade skräpet på gatan och det föll på hans huvud. "Det verkar, sa han, som om mina kamrater idag kommer att närma sig mig, för det står skrivet i Ps. 113, 7: 'Han lyfte upp den fattige ur gödseln.'" (J. Moed Katon F. 8 b och 9 a).

Rab Jehuda sade: "Man utser till den högsta domstolen i det gamla Jerusalem endast en sådan man som vet hur man förklarar (genom slutsatser från Thora) reptilen för att vara ren." Rab sade: "Jag kan förklara ren genom slutsatser. Om till och med en orm, som dödar och därigenom ökar orenheten, är ren, då gäller beslutet att den är ren verkligen en reptil som inte dödar och ökar orenheten!" Det är inte giltigt, för den jormen är bara som en tagg, som kan döda oss och ändå är ren (Sanhedrin).

Det står skrivet i 2 Mosebok 8:2: "Och grodan kom och täckte Egypten." Enligt R. Eleasar var det bara en groda, men den förökade sig och fyllde hela Egyptens land. Tannaiten är av en annan åsikt om detta. R. Akiba säger: "Det var bara en groda och den fyllde hela Egyptens land." R. Eleasar sade till honom: "Akiba, vad har du med Haggada att göra? Håll tyst och gå iväg till Negaim och Oholoth, där fanns bara en groda, men den kallade på dem (de andra) och alla kom" (Sanhedrin F. 67 a b).

1 Mos. 2, 22: "Och den evige Guden byggde ripan." Rab och Samuel är av olika åsikt om detta. Enligt den ene var det ett ansikte (som Eva bildades av), enligt den andre var det en svans. Rätt var den som sa "Det var ett ansikte", eftersom det står skrivet i Ps. 139, 5: "Fram och bak, du formade mig", men vad säger passagen enligt den som antar att det var en svans? Och så vidare. (Berachoth F. 5-61 a).

Var då vår mor Lea en prostituerad, eftersom det står skrivet i Gen. 34, 1: "Och Dina gick ut?" Han svarade: "Ja: "Samma ord står också för Lea, se samma 30, 16: Från att *den ena* går ut kan man härleda *den andra*" (J. Baba Mezia F. 10 a).

Rabbi Garum sade i Rabbi Achas namn: "Det står skrivet i 4 Mos 24:17: "En stjärna från Jakob steg fram." Från vem steg han fram? För att i framtiden kunna uppstå ur Jakob. Enligt rabbi Acha i rabbi Hunas namn kommer den onda Esa, insvept i Tallith, en dag att sitta bland de fromma i paradiset så att han kan se hennes storhet, och Gud låter honom sedan avgå, se Obad. V. 4, där med stjärnor menas de fromma, jämför Dan. 12, 3 (J. Nedarim F. 10 a).

Det står skrivet i 2 Mos. 19, 17: "Och de ställde sig under berget." R. Abdimi bar Chama bar Chasa sade: "Av detta drar man slutsatsen att den helige, välsignad vare han!, höll berget ovanför dem som ett kar (en behållare) och talade: "Om ni accepterar Thora, är det bra, om inte, här är er grav"" (Schabbath F. 88 a).

R. bar Chana: "En dag kommer den Helige att tillaga en måltid åt de rättfärdiga av Leviatans kött, som det står skrivet i Hiob 40, 30: 'Köpmännen köpslog för honom'" (Baba Batra F. 75 a).

R. Jochanan sade: "Kom och se hur stor prästernas makt är, för det finns inget lättare än fåglarnas käftar och gödsel. Många gånger kastar prästerna samma sak mer än 30 meter bort" (Sebachim F. 64 a).

R. Samuel: "Varför jämförs Thoras ord med gasellen? För att kunna berätta det för dig: "Precis som gasellen har en slank kropp och alltid är lika kär för sin hane som under den första timmen, så är Thoras ord alltid lika kära för sin vårdare som under den första timmen" (Erubin F. 54 a b).

R. Jeremja: "Den första människan hade två ansikten, Ps. 139, 5: Du formade mig fram och bak" (Erubin F. 18 a).

R. Chanina: "Den som låter sig lugnas på en vinfest, har något av sin skapares sinnelag, som det står skrivet i 1 Mos 8:21: Och den Evige kände den behagliga doften" (Erubin F. 65 a).

Rabbi Jehuda sa: "Allt som den Helige skapade i sin värld, skapade han som man och kvinna." Han skapade också Leviathan, den flyktiga ormen, och Leviathan, den slingrande ormen, som man och kvinna. Men om de hade parat sig med varandra, skulle de ha förstört hela världen. Men vad gjorde den Helige? Han kastrerade hanen och dödade honan och saltade den för de rättfärdiga människorna i den framtida världen, som det står skrivet i Jesaja 27, 1 'och han dödade ormen i havet' (Baba Batra F. 74 b).

Det fanns en gång två, varav en bodde ovanför och den andra under. Den övre våningen blev felaktig, och när man hällde ut vatten ovanför, rann det ner och orsakade skada. Vem måste reparera det igen?

Enligt rabbi Chija måste den som bor på den övre nivån reparera den, enligt rabbi Ilai måste den som bor på den nedre nivån reparera den. Tecknet är Gen. 30, 1: "Och Josef fördes ner till Egypten" (Baba Mezia F. 117 a).

Ula: "Skamlös är den fästmö som sörjer under Traubaldachin." Rabbi Mari: "Vilken författare lär ut det?" Cant. 1, 4: "Medan kungen var på fest, passerade herr nard vind." Rabba sa: "Guds kärlek regerar fortfarande mot oss, för det står skrivet: Hon passerade..., det står inte skrivet: Hon stank" (Gittin F. 36 b och 37 a).

Varför satte Jakob så stort värde på att bli begravd i Kanaan? Rabbi Eleasar, rabbi Chanina och rabbi Josua såg stora hemligheter i detta. Rabbi Simeon ben Lakisch hänvisade till Ps. 116:9, där livets länder betyder Tyros eller Cäsarea med omnejd, eftersom allt är så billigt och överflödande där. Men enligt Rabbi Simeon ben Lakisch i Rabbi Kaparas namn betyder det ett sådant land vars döda kommer att återuppstå först vid Messias tid. Bevis för detta ges av Jes. 42, 5. Men på detta sätt skulle våra rabbiner lida en förlust (genom att de inte kunde njuta av uppståndelsens välgörande handling)? "Gud ensam gör hål i jorden", sade Rabbi Imi, "i vilka de rullar som rör till det heliga landet och så snart de når det, återvänder deras själar till dem (se Ezech. 37, 14)" (J. Kilaim F. 32 a).

En dag var rabbi Josua på väg och Ben Soma kom fram till honom, hälsade på honom, men fick inget svar. "Varifrån och vartåt, Ben Soma?" "Jag har gjort iakttagelser om skapelsens verk och funnit att det finns ett utrymme av en handsbredd mellan det övre och det nedre vattnet, ty det står skrivet i 1 Mos. 1:2: 'Guds ande svävade etc.' och 5. Moseboken 31, 11 skriver också: 'Liksom örnen flög och svävade över sina ungar...Så här som där menas ordet: sväva utan att röra.'" Rabbi Josua svarade sina elever: "Ben Soma har gått för långt och det kommer inte att dröja länge innan han ger sig av (J. Chagiga F. 7a)."

R. Papa: "Om man har ätit eller druckit ur parade skålar eller muggar, hur undviker man då inte de dåliga konsekvenserna? Man tar tag i tummen på sin högra hand med sin vänstra hand och tummen på sin vänstra hand med sin högra hand och talar så här: Du och jag är tre. Men om man hör talas: Du och jag är fyra, då säger man: Du och jag är fem osv." (Pesachim F. 110 a).

R. bar Chana: "Jag stod en gång på Ophal och såg en ismaelitisk köpman som red på en kamel och höll en lans i handen, och alla de verkade för mig som ett lusägg" (Thaanit F. 22 a b).

Det står skrivet i Ex 4:19: "Alla de män som ville döda dig har dött." "Hade Datan och Abiram dött då?" "Nej, de hade förlorat sin förmögenhet" (och därför betraktades de som döda) (J. Nedarim F. 25 b).

Rab Jehuda: "Vid den timme då Moses klättrade upp på berget fann han att den Helige satt och fäste ihop alfabetets bokstäver. "Världens Herre!" ropade han, "Vem hindrar dig från att ge bokstäverna utan kronor?" Han svarade: "En dag kommer en man att framträda i slutet, efter så väldigt många generationer, Akiba ben Joseph är hans namn, som en dag kommer att tolka så väldigt många berg av lagar från varje liten linje." "Världens herre!" avbröt Mose, "Låt mig få se honom!" Den Helige talade: "Ta ett steg bakåt!" Mose gick och satte sig längst ut i de åtta raderna (Akibas elever), men han förstod inte vad de sade. Hans energi minskade. När han (Akiba) kom till sin poäng, sade hans elever till honom: "Rabbi! Hur kan du veta det?" "Det är en lära

(halacha)", svarade han, "av Mose från Sinai." Moses sinnesstämning blev lugn. Han talade: "Världens Herre! Du har en sådan man och du vill ge Thora genom mig?" "Var tyst", sade Gud, "det är vad jag har i åtanke."

Sedan talade han inför honom: "Världens herre! Du har visat mig hans Thora, låt mig också få se hans son!" "Vänd dig om!" sade den Helige till honom. Han vände sig om och såg att den ene vägde sitt kött i slaktarens stall. Då talade han inför honom: "Ordets Herre! Så det där är Thora och detta är dess son?" "Var tyst!" avbröt den Helige honom, "det är vad jag har i åtanke" (Menacoth F. 29 b).

R. Jehuda: "Den som äter ett halvt kilo bensoin på fastande mage kommer att få sin hud avskalad av hettan." R. Abahu: "En gång hände det mig att jag åt ett pund benzoin, och min hud skulle ha skalats av från hettan, om jag inte hade suttit i vatten, och jag bekräftade för mig själv orden i Koh. 7, 12: 'Visdom återupplivar sin herre;' (Chullin F. 59 a).

R. Eleasar: "När det står skrivet i 5 Mos 6:5: 'Du skall älska den Evige, din Gud, med hela din själ', varför står det då: 'Med hela din förmögenhet'? och när det står skrivet: 'Med hela din förmögenhet', varför fortsätter det med: 'Med hela din själ'? Det vill säga att det finns många som föredrar sin *kropp* framför sina *pengar*, och det är därför det står: 'Med hela din själ', och att det också finns många som föredrar sina pengar framför sin kropp, och att det är därför det står skrivet: 'Med hela din förmögenhet' (Pesachim F. 25 a b).

Rabbi Meir sade: "Hur kan det bevisas att till och med embryona i moderns kropp har börjat sjunga en sång

Det står skrivet i Jona 2, 1: "Den Evige befälde en stor fisk att sluka Jona." Men i verserna 2 och 3 står det: "Och Jona bad till den Evige från fiskens mage och talade: 'Jag har kallat från min trånga plats till den Evige?'" "Det är ingen tvekan, kanske den stora fisken spottade ut honom och en liten fisk slukade honom" (Nedarim F. 51 b).

På grund av klåda spelar man trumpet på sabbaten. Men vi har lärt ut: Om andra straff väcks och drabbar samhället, till exempel klåda, gräshoppor, myggor, ormar, skorpioner, blåser man inte, utan ropar (ber till Gud)? Det är ingen fråga, det handlar bara om huruvida klådan är fuktig eller torr (Baba Kamma F. 8 a b).

Rabbi Jehuda: "Tre saker förlänger en människas dagar och år: Den som tillbringar mycket tid med bön, vid sitt *bord* och på *toaletten*" (Berachoth F. 54 b och 55 a).

Tre saker är en *bild av den framtida världen* (det betyder att de ger en försmak av framtida välsignelse)m, nämligen *sabbaten*, *solen* och *gudstjänsten*. Vilka är de? - Man vill säga: Tjänandet av sängen (sexuellt umgänge), detta försvagar, ja? Detta betyder bara tjänsten *av kroppsöppningarna* (Berachoth F. 57 b).

När Salomo var i sin mors kropp började han sjunga en sång, som det står skrivet i Ps. 103, 1: "Prisa min själ den Evige, och alla mina inälvor hans heliga namn." När han ammade vid sin mors bröst började han sjunga en sång V. 2: "Prisa min själ den Evige, och glöm inte alla hans välgörenhetsgärningar." Enligt R. Abahu betyder orden "alla hans välgärningar" att Gud placerade hennes bröst på förnuftets plats, eller att han (Salomo), som Jehuda tror, inte ser skammens plats, eller enligt R. Mathna att han inte suger på en smutsig plats (Berachoth F. 10 a).

På samma sätt som domen (över lärandet) utgår från gärningen, utgår också belöningen för lärandet från gärningen, ty det står skrivet i Psalm 105, 44, 45: "Han gav dem folkens länder, och de vann nationernas gods, därför att de lydde hans lärdomar och följde hans undervisning" (Kidduschin F. 40 b).

"Vet du då varifrån vi kommer, kanske är vi av dem som det står skrivet om i Thren . 5, 11: "De tvingade kvinnor i Sion, jungfrur i Jehudas städer? Kommer du att säga att om en Goi bäddar med en dotter från Sion så är barnet värdigt? Eller är vi kanske av dem som det står skrivet om Am. 6, 4: "De som ligger på sängar av elfenben och stinker på sina sängar? R. Josse sade: "Det betyder de som spolar vatten nakna framför sina sängar. Eftersom de spolar vatten nakna framför sina sängar, borde de då bli bannlysta framför de bannlysta? Endast R. Abahu sade: "Det betyder de människor som äter och dricker tillsammans och vars sängar är nära varandra och de byter sina

kvinnor, den ena med den andra. Och deras sängar stinker till följd av spermautgjutelse som inte tillhör dem'..." (Kidduschin F. 71 b).

"...Vid ingången till den Eviges tempel, mellan hallen och altaret, stod tjugofem män med ryggen mot den Eviges tempel och ansiktet mot morgonen." "När det står skrivet: 'Och deras ansikten mot morgonen', vet jag inte redan att deras ryggar är vända mot kvällen, så vad betyder det: 'Deras ryggar mot den Eviges tempel?' Detta lär att de hade klätt av sig och passerat vind mot den Allsmäktige..." (Kidduschin F. 72 a b).

Rab.: "På den dag då östanvinden blåser får kvinnan missfall." Samuel sa: "Även spermautgjutningen inuti kroppen stinker på grund av den." Rab Nachman sa: "Alla tre tolkar det från versen Hos. 13, 15: 'Han skall visa sig fruktsam mellan bröder, en östanvind skall komma, en vind från den Evige, den stiger upp från öknen, den tömmer hans brunnar och torkar ut hans källa.' 'Den torkar ut hans källa' syftar på kvinnans källa; 'och den tömmer hans brunn' syftar på den spermieutgjutelse som finns i kvinnans kropp..." (Gittin F. 31 b).

Det står skrivet Jud. 21m 22: "Och de fann bland invånarna i Bajesch Gilead fyra hundra jungfruliga flickor som ännu inte hade känt en man genom samlag ..." Hur kunde de veta det? R. Kahana sa: "Man lät dem sitta på öppningen av en vinbehållare, som orsakar en lukt med en icke oskuld, men en oskuld orsakar ingen lukt" (Jebamoth F. 60 b).

E. Eleasar sa: "Vad betyder det som står skrivet i 1 Mos 2:23: "Detta är ben av mitt ben och kött av mitt kött"?" Av detta följer att Adams sinnen, när han levde tillsammans med alla tama och vilda djur, inte var tillfredsställda förrän han levde tillsammans med Eva (Jebamoth F. 63 a).

R. Ebjathar mötte en gång profeten Elia och frågade honom: "Vad gör den Helige, välsignat vare hans namn?" Han svarade honom: "Han sysselsätter sig med konkubinparagrafen i Gibe'a." "Och vad säger han?" Elia svarade honom: "Ebjathar, min son, säger detta och Jonathan, min son, säger detta." Ebjathar frågade: "Finns det tvivel i himlen?" Elia svarade honom: "*Både det ena och det andra är den levande Gudens ord*" (Gittin F. 6 b).

R. Jochanan sade: "Den överträdaren begick sju samlagshandlingar den dagen (med Jael)", för det står skrivet Jud. 5. 27: "Han knäböjde mellan hennes fötter, han har fallit, han låg." Hade hon (Jael) njutning av synden? R. Jochanan sade i R. Simeon ben Jochais namn: "Allt det goda hos överträdaren är något ont bland de rättfärdiga" Men vad ont fick Jael av samlaget? Därför att han hade kastat orenhet (sin hatade sperma) in i henne; för R. Jochanan sade: "Vid den tidpunkt då ormen kom till Eva kastade den orenhet i henne, men när israeliterna stod på berget Sinai upphörde deras orenhet, men bland de människor som inte stod på berget Sinai upphörde inte deras orenhet" (Jebamoth F. 103 a b).

Rabbi Janai var så rädd för insekter att han ställde fyra behållare med vatten under fötterna på sin säng. En gång sträckte han ut sin hand och fann insekter i sängen; då talade han med en hänvisning till Psalm 66, 6: "Lyft sängen från behållarna, jag svarar i gudomligt skydd" (J. Terumoth F. 30 a).

Rabbi Ismael lärde ut följande: "Det står skrivet i Tredje Moseboken 14:9: 'På den sjunde dagen ska han klippa allt sitt hår, sitt huvud och sitt skägg, sina ögonbryn, han ska klippa allt sitt hår'; allt sitt hår, det är *allmänt*; sitt huvud, sina ögonbryn, det är *specifikt*, och sitt hår, det är *allmänt* igen. Med allmänt, specifikt och allmänt gäller normen att man bara kan bevisa det som liknar det specifika, det vill säga precis som det specifika är en plats där det finns en samling hår, så måste det allmänna också vara en plats där det finns en sådan samling hår" (Kidduschin F. 9 a). [Det andra till förfluten plats hänvisar till Guds allmakt, det sista till biblisk exeges].

2. Äktenskap och kärlek

Kärlek och religion har alltid varit sammankopplade bland alla folk, äktenskap och uppfostran av dess avkomma har alltid tillhört de plikter som en person måste uppfylla i denna värld. Även

om erotik följaktligen blandades med religiösa seder, tog den ibland former, nämligen bland de västerländska folken, som verkar konstiga för oss, men i de judiska heliga skrifterna framträder rabbinen i en mantel som måste ha en fränstötande effekt på varje tysk. Det är inte en öppen, naturlig sensualitet som kommer fram, ytterst sällan hör man en moralisk hygienists röst, men desto mer, ibland dold, ibland öppen, en motbjudande pryddhet. Det finns gubbar som debatterar över "kärlek" och som inte skäms för att sätta denna produkt av gubbfantasi som laglig norm. Vad som framträder är *vigd kåthet*.

Det är omöjligt för mig att återge alla obsceniteter, men låt oss följa några avsnitt ur Talmud om äktenskapets och kärlekens objekt, som räcker för att avslöja *tonen*. I "skämtet" finner man det igen i dramer och romaner av våra samtida judiska "poeter".

* * * * *

Raba sa: :Hedra dina kvinnor, så att du blir rik" (Baba Mezia F. 59 a).

R. Eleazar sade: "Varje jude som inte har en hustru är *inte en människa*" Jebamoth F. 63 a).

Bar Kapara: "En oskuld bör gifta sig på veckans fjärde dag och ligga i sängen på den femte, eftersom fisken har fått välsignelse på denna dag" (Ketuboth F. 5 a).

R. Elieser: "Varje jude som inte ägnar sig åt fortplantning skall betraktas som om han utgjutit blod" (Jebamoth F. 63 b).

Jesaja: "Vem kommer att dö i den här världen och inte leva i den här världen", Chiskia talade till honom: "Vad är allt det där?" Jesaja svarade: "Därför att du inte har ägnat dig åt fortplantning" (Berachoth F. 10 a b).

R. Jochanan "Varje kvinna som ber sin man om samlag får barn, sådana som inte fanns ens på Moses tid" (Erubin F. 100 b).

R. Simeon ben Jochai sade ofta "En proselytkvinna som är mindre än tre år och en dag gammal är lämplig för prästämbetet (det betyder att prästen kan gifta sig med henne), för det står skrivet i 4 Mos 31:18: "Och alla barn bland kvinnorna som inte har haft samlag med en man, *skall ni låta leva för er*" (Jebamoth F. 60 b).

Elia: "Du säger: "Varför kommer inte Messias? Se, det är inte försoningens dag, jag kan bädda så och så många jungfrur" Rab Jehuda frågade honom: "Vad skulle den Helige säga om det (om du gör något sådant)?" Han svarade honom: "Han säger med Gen 4, 6: 'Synden vilar framför dörren.'" "Och vad säger Satan?" Han svarade honom: "Satan har ingen makt på försoningens dag" (Joma F. 19 b och 20 a).

De äldste sade: Människor som avger slem, spetälska och de som sover med menstruerande kvinnor får läsa Pentateuken, profeterna och Hagiograph, och recitera Midrasch och Gemara, Halachoth och Agadoth; det är förbjudet endast för dem som ejakulerar (Moed Katon F. 15a).

Frågan ställdes till Ben Soma: "Får översteprästen ta en oskuld som är befruktad, eller är det som Samuel sade inte att tänka på: 'Jag kan ligga med många oskulder utan blod', eller kanske det som Samuel sade inte inträffar?" Han svarade dem: "Men det som Samuel sade inträffar inte, utan det är att vara orolig för att hon kan ha blivit gravid i ett bad." Men Samuel sade: "En otuktsman vars sperma inte skjuter som en pil befruktar inte?" Men han kan ha varit som en skjutande pil tidigare (Chagiga F. 14 b).

En kvinna föredrar en tum med överflöd än tio med kyskhets (Kethuboth F. 62 b).

En kvinna hanterar en bägare väl, två dåligt, med tre kräver hon omoraliskt med munnen, med fyra tar hon röven på marknaden (för sin tillfredsställelse) och tänker inte på det (Kethuboth F. 65 a).

R. Chama har sagt i R. Jizchaks namn: "Den som placerar sin säng från norr till söder får barn av manligt kön, för det står skrivet i Ps. 17, 14: 'Och med din skatt fyller du hennes mage, hon kommer att få många barn'" (Berachoth F. 5 b).

R. Jochanan: "Förlamade barn föds, därför att föräldrarna vänder på sängen (under samlaget); stumma barn föds, därför att de kysser könsorganen; dövstumma barn föds, därför att de talar

under samlagstimmen, slutligen föds blinda barn, därför att de tittar på könsorganen"" (Nedarim F. 20 a).

Det har lärts ut: "Kvinnan är ett rör fullt av smuts, hennes mun är full av blod, och ändå jagar alla henne" (Schabbath F. 152 a).

En kvinna kan inte bli gravid med två män på samma gång. Detta stämmer inte överens med rabbinerna i Haggada, som hänvisar till 1 Sam. 17, 4, där det står skrivet: "En duellist kom från filistéernas läger", det vill säga eh kom från 100 filistéers förhudar. Men enligt Rabbi Mathna finns det ingen skillnad i uppfattning, utan det beror på spermans tillstånd (J. Jebamoth F. 18 b).

Rabbi Jehuda ben Pasi sade: "Varför vilar avsnittet Lev. 18 om överdrifter på avsnittet das. 19, 1: 'Du skall vara helig'? För att lära dig: Den som avstår från överdrifter förtjänar namnet av en helig man, för så talade Sunamitin till sin man, 2 Reg. 4, 9: 'Jag ser att det är en helig man av Gud', det betyder, som Rabbi Jona förklarar, att han verkligen är helig, men inte hans elev. Enligt rabbi Abin tittade han (Elisa) inte alls på henne, enligt rabbinerna såg hon inte en droppe sperma i hans hand, enligt rabbi Samiel bar rabbi Jizchak såg hon aldrig något skadligt på sin herres kläder. Det står skrivet das. 4, 27: "Gehasi gick in för att knuffa bort henne", den mannen, som Rabbi Jose ben Chaina förklarar, han satte sina händer på hennes bröst: (J. Jebamoth F. 9a).

Den vars könsorgan är yttre, bär, och den vars könsorgan är inre, lägger ägg; den som bara har samlag på dagen, bär på dagen, den som har samlag på natten, bär på natten, och den som har samlag dag och natt, bär ibland på dagen och ibland på natten. Den som bara har samlag på dagen är tuppen, och den som har samlag ibland på dagen och ibland på natten är en människa och allt som liknar henne. Alla som parar sig på samma sätt bär på den ena av de andra...Alla parar sig med ansiktet mot ryggen, utom människan, fisken och ormen. Varför bara dessa tre? När Rab Dimi kom, talade han: "Folket i västerlandet (Palestina) säger att så är fallet, därför att gudomlig strålgång har talat med dem" (Bechoroth F. 7 b och 8 a).

R. Elieser den store: "Den som ligger med sin mor under en dag kan hoppas på förnuft. Den som ligger med en förlovad jungfru, kan hoppas på Thira. Den som sover med sin syster i en dröm, kan hoppas på visdom (se Ordspråksboken 7:4), där visdom kallas syster. Den som i en dröm ligger med en mans hustru, kan vara säker på att han är en son av den framtida världen...Den som i en dröm ser en gås, kan hoppas på visdom (Ordspråksboken 1:20). Den som bäddar i den blir rektor." R. Asche: "Jag såg en sådan, bäddade ner den och fick prestige." - Den som avlastar sig själv i en dröm, för honom är det ett gott tecken (se Jes.. 51, 14). Men detta gäller bara om han inte har tvättat sig...Den som ser en psalmbok kan hoppas på fromhet; den som ser ordspråken kan hoppas på visdom...Den som ser en elefant i en dröm, kommer han att uppleva ett mirakel? - Det är inte en fråga, det är en fråga om den är sadlad eller inte sadlad (Berachoth F. 56 b).

Den överträdaren (Simri) låg med (midianiterin) 424 gånger den dagen, och Pinchas väntade på honom så länge att hans energi hade avtagit. Han (Pinchas) visste inte att den starke kungen (Gud) var med honom. -I en Boraitha har det lärts ut: Han låg med henne 60 gånger, tills han blev som ett ruttet ägg och hon som en säng full av vatten (Sanhedrin F. 82 b).

3. Lagen

Alla viktiga judiska auktoriteter betonar att judendomens väsen inte ligger i myter och symboler, utan att det snarare kommer till uttryck i lagen, som den (påstås) ha nedtecknats av Moses (den kommer i själva verket från en tid efter profeten), och i den bestämda traditionen - som har vidareutvecklats av rabbinerna och samlats i Talmud och Schulachan-Aruch. Judarna ser inte avsaknaden av en metafysik som en otillräcklighet, utan snarare som sin egen religiösa överlägsenhet. Här går åsikterna isär. Å ena sidan hela den ariska världen med sin rika symbolik och sina religioner som söker sig in i oändligheten, och å andra sidan - lagparagrafer! Därför

kommer man förgäves att i all förvirring söka efter något som bara visar en grov likhet med en idé. En fruktansvärd inskränkthet i andan dominerar, som naturligtvis bara kan mätas om man anstränger sig för att arbeta sig igenom de tjocka böckerna. Därtill kommer en hjärtats ofruktsamhet utan dess like. Och till och med de vackra ordspråken, som förvisso finns i Talmud, står åt sidan som främmande växter i ökensanden. Men för rättvisans skull tar jag ändå med några.

Det som är motbjudande även bland till synes felfria ordspråk är det ständigt återkommande löftet om belöning eller straff, den eviga oron för om kontraktet med Gud har uppfyllts, om ytterligare en god gärning bör läggas till för att vara helt säker på att inkassera den framtida belöningen etc. Denna oro för betalning och rädsla för straff ger även de bästa passagera en smörig eftersmak, för även om det inte alltid står skrivet måste man mentalt ha med "så att det går dig väl på jorden". Till vår olycka hindrar denna gammaltestamentliga anda oss än idag att låta en oegennyttig *moral* vara den enda principen. Så länge som Moseböckerna fortfarande är verksamma i kyrkor och skolor är detta inte heller att vänta.

Bortsett från dessa drag är Talmuds stelhet och principen om intolerans karakteristiska. Det tänkande som finns nedtecknat i Talmud och Schulchan-Aruch fortsätter att existera oförändrat som en enda struktur i 2500 år; och när det gäller intolerans har vi tyvärr alltför uppenbara exempel i våra "progressiva" judar, om vilka inte ett enda ord ska förslösas.

För Rabis är dock den talmudiska lagen den djupaste visdomen. De är de verkliga gudarna, och till och med Jehova måste studera Talmud för att hålla sig på den intellektuella toppnivå som krävs. Här är några glimtar, mer exakta exempel följer i de senare kapitlen.

* * * * *

Rabbi Ismael säger: Bland lagarnas ord finns bud och förbud, som delvis är lätta, delvis svåra, men de skriftlärdes ord är alla svåra och viktiga." Rabbi Chananya bar Ada säger också i Rabi Tanchum bar Rabbi Chijas namn: "De äldstes ord är viktigare än profeternas ord" och lägger fram som bevis Micha 2, 6 och 11 (J. Berachoth F. 8b).

Bereschith rabba c. 19 säger om Sanhedrins sånger: De sitter och arrangerar Thoras ord, tills de låter dem komma ut rena som mjölk. Senare fastställde de visa männen som röstande medlemmar i en rättsakademi Halacha, och det skedde verkligen enligt en majoritet av rösterna, ibland med deltagande av en gudomlig uppenbarelseröst.

Rhe Thora är ett oändligt hav av kunskap; men *de vise männens ord är mer värdefulla, eftersom man genom dem kommer till uppfyllelsen av Thora.*

Men det högsta som kan sägas om vördnaden för rabbinerna finns i meningen att man *måste frukta rabbinerna som Gud*. Enligt Kidduschin 31 innefattar orden: "Du bör frukta" innefattar vördnaden för de vise männen, jämför Pesach. 22 b, Tankuma, Beschallach 26, Mechilta 61 a, Schemoth rabba c. 3 säger: Den som gör uppror mot en Rabbi, gör uppror mot Schechina, jämför Bammidar rabba c. 18. Tanchuma, Korach 10.

Det finns exempel på att föraktfullt bemötande av en vis man bestraffades med döden (Sanhedrin 46).

Lyssna mer till de skriftlärdes ord än till lagens ord, ... *den som handlar mot de skriftlärdes ord förtjänar döden* (Erubin F. 21 b).

Den som sänker sig själv, höjer Gud, och den som höjer sig själv, sänker han (Erubin F. 13 b).

R. Chiga: "Varje elev till de vise männen på vars kläder en fläck hittas på sabbaten, förtjänar döden: (Schabbath F. 114 a).

Om den okunnige är en from person, bo då inte i hans grannskap. (Detta ordspråk har ett öga på Aboth II, 5: ingen okunnig person är from, för det är omöjligt, *eftersom fromhet kräver att man följer stadgarna*, vilket den okunniga personen inte känner till.)(Schabbath F. 63 a).

Den som inte umgås med de lärde förtjänar döden (J. Nasir F. 35 b).

Så står det skrivet: "Jag, visdom, besitter list." *Så snart visdom kommer in i en person, kommer också list in* (Sota F. 21 a).

R. Eleasar sade vidare: "Varje människa som besitter kunskap (visdom) blir rik i slutändan, som det står skrivet i Ordspråksboken 24:40: 'Och genom kunskap fylls kamrarna med alla slags varor, dyrbara och dyra'" (Sanhedrin F. 92 a).

Det finns tre klasser av starka, nämligen Israel bland människorna, hunden bland djuren och tuppen bland fåglarna.

Det sägs att en man alltid är *smart i rädsla*. Han svarar mjukt och lindrar ilskan; han främjar fred med sina bröder och släktingar och med alla, till och med med främlingen på gatan, *så att han är populär ovanför och trevlig nedanför* (Berachoth F. 17a).

R. Jehuda den helige: "Hoppa inte över tullkontoret, eftersom du kanske kan bli fast." Rabbinerna har lärt ut: "Den som har samlag vid en säng där ett barn sover, får epileptiska barn. Men det är bara sanning för ett barn som ännu inte är sex år gammalt" (Pesachim F. 112 b).

R. Jizchak: "Om du ser en överträdare som timmen ler mot, börja inte gräla med honom, för det står skrivet i Ps. 10, 5: 'Hans vägar blomstrar alltid', och inte bara det, han är till och med gynnad i domstolen, för det står skrivet: 'Dina domstolar förblir långt ifrån honom i höjderna', och inte nog med det, han ser också ner på sina fiender, för det står skrivet: 'Han hackar på alla sina fiender'" (Berachoth F. 7 b).

R. Jochanan i namn av folket i Jerusalem sade: "1. Om du går ut i krig, gå inte längst fram, utan bakåt, så att du först kommer tillbaka igen. 3. Alliera dig med den som timmen ler mot" (Pesachim F. 113 a).

Rab Asi: Även om en person just har planerat att göra en plikt, men han hindras från det och inte har gjort det, krediterar skrifterna honom för det, som om han hade gjort det; men å andra sidan räknar inte den Helige en ond tanke, för det står skrivet Ps. 66, 18: 'När jag såg orättvisa i mitt hjärta, hörde inte den Evige det'. Men hur skall jag kunna upprätthålla Jerem. 6, 19: 'Se, jag ger detta folk olycka, frukten av dess tankar? Den Helige håller för en gärning den tanke som ger frukt, men den Helige håller inte för en gärning den tanke som inte ger någon frukt. Men det är bara skrivet (Ezech. 14, 4): 'Så någon av Israels hus tar till sitt hjärta?' Rab Acha bar Jacob sa: "Det är bara fallet vid avgudadyrkan, för författaren sa: Idoldyrkandets synd är allvarlig, den som förnekar den, är densamma som den som bekräftar hela Thora. Ula sade: "Det är som Rab Huna anser, för han sade: "Om en person har begått en synd en gång och sedan gör det en andra gång, är det tillåtet för honom?" "Hur kan du komma på tanken att det är tillåtet för honom? Men det verkar bara som om det var tillåtet för honom. R. Abahu sade i R. Chaninas namn: 'Det är bättre att en människa begår en synd i hemlighet än att himmelens namn vanhelgas offentligt' etc." (Kidduschin F. 40 a)

Rabbi Chaggi sade: "Sabbaten och högtidsdagarna är egentligen bara till för att äta och dricka; men eftersom detta kan vara till nackdel för munnen, har rabbinerna tillåtit att man får sysselsätta sig med lärda saker även under dessa dagar. Rabbi Berachja i rabbi Chija bar Ba:s namn hävdar å andra sidan att sabbaterna och högtidsdagarna endast är till för att sysselsätta sig med lärda ting. Båda åsikterna balanseras genom att säga: Man utser en del för att äta och dricka och en del för att studera. Rabbi Abuhu sade: Det står skrivet i Lev. 23, 3: Sabbaten är för den Evige, det betyder att liksom skaparen vilar från sitt skapelsearbete, *som bestod i att tala*, så bör också du vila från vanligt tal (J. Schabbath F. 45 a).

Den som gör sabbaten till sitt nöje, får som belöning för det ett arv utan gräns 118b: Gud skall ge honom frihet från främmande ok och uppfyllelse av alla hans hjärtans önskningar. Det kräver verkligen uppoffring: Be måste ta med sig dyrbara livsmedel för att hedra sabbaten etc.; men - "den som skänker något till sabbaten, honom skall sabbaten betala för det" 119 a.

R. Eleasar sade vidare: "När det gäller varje person som inte besitter någon kunskap (ingen visdom) är det förbjudet att ha medlidande med honom, för det står skrivet Jes. 27, 11: 'För det är ett okunnigt folk, så ha inte medlidande med det, skaparen och hans skulptör förlåter det inte'" (Sanhedrin F. 92 a).

Rabbi Simeon: "Det är tillåtet att smickra överträdarna i denna värld, för det står skrivet i Jesaja 32, 5: 'En dålig människa skall inte kallas en ädel människa och en svekfull människa skall inte kallas en högsinning människa' *Av detta följer att det är tillåtet i denna värld*" (Sota F. 41 b).

Rabbi Chija den store förklarar 2 Mos 6:e Mosebok så här: "Om du inte kan bryta arrogansen med mat, *så böj den med pengar.*"

När Rabbi Jonathan såg stadens borgmästare komma, skickade han gåvor till honom, för han trodde att om han gav honom ett rättsfall för en föräldralös eller änka, *skulle han låta sig övertalas* (J. Sabbath F. 6 a).

Rabbi Jona i Rabbi Jose ben Nesuras namn sade: "Allt fåfängt tal är dåligt, men allt tal om lagen är bra; alla lögnare *är bra, men alla lögnare om lagen är dåliga*" (J. Berachoth F. 60 b).

Rabbi Nechunja ben Hakana bad en kort bön när han kom in i huset och även när vi gick ut igen. En frågade honom vad innehållet i hans bön var, och han svarade: "När jag går in ber jag att jag inte skall väcka anstöt, och när jag går ut tackar jag för min andel" (Gemara). Vid sin entré talade han: "Må det vara din vilja, Evige, min Gud och mina fäders Gud, att jag inte hetsar upp mina kamrater mot mig och att de inte heller hetsar upp mig, att vi inte uttalar det orena pur och det orena pur, inte förbjuder det tillåtna och tillåter det förbjudna, och att vi tillfogar skada i denna och den andra världen! Vid sin avfärd talade han: "*Jag tackar dig, Evige, min Gud och mina fäders Gud, att du har gett mig min del i konferenserna i skolorna och församlingshusen och inte i teatrarna och cirkusarna*" Jag strävar och de strävar, jag ser och de ser, jag, för att förvärva paradiset, och de, ruinens skaff" se Ps. 16, 10 (J. Berachoth F. 29 b).

Gift dig inte med en obildad mans dotter, ty de är en plåga och deras kvinnfolk är dynga och om deras döttrar står det skrivet i 5 Mos 27:21: "Förbannad är den som ligger med boskap" (Pesachim F. 49 b). R. Chija: "Den som ägnar sig åt Thora i närvaro av en obildad man, betraktas som om han låg med sin trolovade i hans närvaro" (ibidem).

Den Helige talade till israeliterna: "Ni har gjort mig till den ende härskaren i världen, därför skall jag göra er till den ende härskaren i världen" (Chagiga 3 a b).

Den som utför en laglig reglering kommer att visas god. Men hur förhåller det sig med den som sitter där och inte gör något brottsligt? Han får en belöning precis som den som utför en laglig föreskrift, *men å andra sidan kommer den som utför en laglig föreskrift att få välbefinnande, långt liv och egendom, men den som gör något brottsligt får inte något av det* (J. Kidduschin F. 19 a).

Rabba bar Schila mötte Elia och talade till honom: "Vad gör den Helige, välsignad vare han!" Han svarade: "Han talar: "Han talar förklaringen från rabbinernas mun...*han har lärt sig förklaringen från Aschers mun*" (Chagiga F. 15 a).

R. Josua ben Levi sade: "Dessa ord står skrivna i Thor och upprepas i profeterna och för det tredje finns de i Hagiograferna: 'Den som sysselsätter sig med Thora, *hans affärer kommer att lyckas.*' I Thora står det skrivet Deut. 29, 9: 'Du skall iaktta orden i detta förbund och du skall handla så att du lyckas i allt du gör' (Aboda Sara F. 19 b).

Vi har lärt oss: om någon slår sin granne, ger han honom en förlikning. Chanan Bischa slog en man, och sedan ställdes han inför Rab Huna i rätten. Han sade till honom: "Gå, ge honom en halv Sus." Chanan hade en sliten Sus och krävde att var och en skulle ge honom tillbaka en halv Sus. Men när ingen ville ta emot den, slog han honom igen och gav honom hela (Baba Kamma F. 36 och 37 a).

R. Jehuda: "Jerusalem förstördes endast därför att de lärda föraktades...Den som föraktar en lärd, kan inte botas för sin sjukdom". (Schabbath F. 119 b).

Men (skrifterna) säger: Vittnen som har framställt den rättfärdige som en överträdare, men sedan kom andra vittnen och har rättfärdigat den ursprungligen rättfärdige mannen och gjort (de andra vittnena) till överträdare, så ibland blir en son överträdarnas slagman. Men man kan ta det från 2 Mos. 20:17: "Du skall inte bära falskt vittnesbörd." Men det är ett förbud där det inte finns någon gärning, och med varje förbud där det inte finns någon gärning finns det ingen fördömmelse (Maccoth F. 2 b).

Den som gör mycket och den som gör lite är likadana, om han bara riktar sitt hjärta mot himlen (Berachoth F. 5 b).

Gud räknar inte syndiga tankar som verk (Kidduschin F. 39 a).

Vad säger man när man avtackas i skolan? - "Jag tackar dig, Evige, för att du har gett mig min andel bland de sittande i skolan och inte bland de sittande i hörnen" (Berachoth F. 28 b).

Thora varnar: Ta inte en icke-judinna, en slav, så att spermier inte är hennes efterträdare (barnet av en jude och en icke-judinna är som modern, enligt lagen)) (Jebamoth F. 100 b).

Stadgan för bränning: Man lägger brottslingen i gödsel upp till knäna; sedan lägger man hårt tyg i ett mjukt och knyter det runt hans hals; ett vittne drar ena änden mot sig själv och det andra den andra änden mot sig själv, tills brottslingen öppnar munnen. Under tiden värmer man bly och håller det i hans mun, så att det går ner i hans inälvor och bränner dem. R. Jehuda sade: "Om han under tiden dör för deras hand, kan de inte korrekt utföra stadgan om bränning, snarare: man öppnar hans mun med tång mot hans vilja och värmer blyet och håller det i hans mun, så att det går ner till hans inälvor och bränner dem."

Var har detta sätt att bränna bevisats? Från Rotten Korahs. Precis som en *bränning av själen äger rum där och kroppen förblir oskadad*, så äger också här en *bränning av själen* rum och kroppen förblir oskadad. (Sanhedrin F. 52 a).

Det berättas att Rabbi Akiba sade: "Jag gick en gång in i Rabbi Josuas hemliga kammare och lärde mig tre saker av honom: Jag har lärt mig att man inte gör sina behov vid gryning och skymning, utan vid middagstid och midnatt. Och jag lärde mig att man inte klär av sig stående, utan sittande. Likaså har jag lärt mig att man inte torkar sig med höger hand utan med vänster hand." När Asais son sade till honom: "Hur kunde du vara så oförsämd och fräck mot din lärare?", gav han honom svaret: "*Det är lagen, och det är nödvändigt att jag lär mig den*" [Detta avsnitt är hämtat från J. A. Eisenmengers "Discovered Jewry", utgiven av Dr. Schiefelr, Dresden, 1893. Passagen saknas helt i Wünsche]. (Berachoth F. 62).

Våra rabbiner har lärt ut: "*Du skall inte stjäla*", dessa ord syftar enligt skrifterna på *kidnappning*, men å andra sidan syftar orden i Lev. 19:11: "*Du skall inte stjäla*", enligt skrifterna på någon som stjal pengar och egendom (Sanhedrin 86 a).

4. Om arbetet

Inställningen att arbete är att betrakta som en förbannelse är lika gammal som judendomen. Den förekommer i Gamla testamentet, den tar sig uttryck i att en oemotståndlig böjelse sedan urminnes tider har drivit judarna i alla länder till handel, och faktiskt redan före diasporan; den förstärkte bara en uttalad böjelse. Handel och ocker har fram till denna dag förblivit det oföränderliga draget i judisk verksamhet, och detta såväl i den materiella som i den intellektuella sfären. *Ingenstans* har juden varit uppfinnare, innerst inne icke-kreativ, han har bara handlat med utländska produkter, förvärvat utländsk intellektuell egendom och bearbetat den på ett ofta lärdomsfullt men ofruktbart sätt.

Föraktet för arbete och tendensen till handel kommer också till uttryck i Talmud med all önskvärd tydlighet, varigenom den gamla sagan måste motbevisas att en påstådd uteslutning från andra yrken tvingade judarna till ocker och handel. (Se mer om detta och om innehållet i de kommande kapitlen i min publikation "The Trace of the Jew in the Change of Times").

Några exempel bör belysa mentaliteten, varvid jag inte underlåter att också ta med ett uppenbart motexempel.

* * * * *

Rabbi Simeon var sysselsatt med lin (för att tjäna något), och hans elever sade till honom: "Rabbi, sluta med det där, vi vill köpa en åsna åt dig, så att du inte behöver arbeta så hårt." De gick och köpte honom en åsna av en ismaelit, och en juvel hängde på den. De talade till honom: "Från och med nu behöver du inte arbeta så hårt." Han svarade: "Varför säger du så? Vet ägaren till åsnan om det?" "Nej!" Då talade han till honom: "Gå och lämna tillbaka juvelen till honom." Enligt rabbi Huna protesterade eleverna mot sin lärare: "Även om den som förbjuder en hednings orättfärdiga egendom anser det, kommer alla människor att erkänna att något förlorat är tillåtet." "Vad tror du? Tycker du då att Simeon ben Schetach var en barbar och ville bli rik med våld?" "Nej, han ville att Guds namn skulle bli heligt genom honom och att man skulle säga: 'Prisa judarnas Gud!' och de betydde mer för honom än någon annan vinst i världen." "Var och av vilken händelse lärde sig rabbi Simeon ben Schetach ett sådant beteende?" "Från rabbi Chanina: De gamla rabbinerna köpte en gång en skäppa vete av soldater, i vilken de fann en rulle dinarer, som de återlämnade till säljarna. De prisade judarnas Gud, som hade beordrat ett sådant beteende från dem. En drottning kom till abba Hosaja från Tirja för att tvätta sig, och i processen förlorade hon några dyrbara bitar från sina smycken, som han hittade. De hade därför gjort känt i hela landet att den som inom trettio dagar återlämnar till henne vad som förlorats, skulle få en stor belöning; om det hände efter trettio dagar skulle upphittaren förlora sitt huvud. Rabbi återlämnade inte det han hade hittat inom trettio dagar, utan först efteråt. Hon frågade honom om han hade varit i landet, och han svarade: "Ja!" "Hörde du inte kungörelsen?" "Jo!" "Varför gjorde du inte det?" "Jo!" "Varför återlämnade du inte det som förlorats under loppet av trettio dagar?" "Så att folk inte skulle tro att jag hade gjort det av rädsla för straff och inte av vördnad för Gud. Hon talade: "Prisad vare jag, judarnas Gud!" (J. Baba Mezia F. 7 a).

R. Hamuna" Hur mycket arbete hade inte den första människan innan hon fick en liten bit bröd att äta! Han var tvungen att plöja och så och klippa och binda kärvar och slå och vrida, skyffla, sila, mala, skaka, knåda och backa, och först då kunde han äta; *men jag stiger upp tidigt och finner allt detta förberett framför mig*" (Berachoth F. 58 a).

Enligt Simeon ben Jochais uppfattning bör utlänningarna utföra arbetet, och det är bara ett resultat av synd om Israel självt måste utföra det, ett påstående som också finns i Mechilta 110 b:

R. Meir säger: "*Man bör lära sin son ett rent och enkelt hantverk och åberopa Gud, till vilken rikedom och gods hör!*" R. Nahori säger: "Jag släpper alla affärer i världen och lär bara min son Thora, för människan åtnjuter sin belöning i denna värld, och kapitalet återstår för den framtida världen".

"Har du någonsin sett", säger Rabbi Simeon ben Eleasar i Rabbi Meirs namn, "att lejonet bar en börda, gasellen klippte gräset, räven bedrev handel, vargen sålde krukor, och ändå får de alla näring utan bekymmer. Och varför skapades de? För att tjäna mig. Och varför har jag skapats? För att tjäna min skapare. När inte ens de som skapades för att tjäna mig behöver arbeta för att skaffa sig näring, *hur mycket mindre* behöver då inte *jag, som* skapades för att tjäna min skapare, *arbeta för att skaffa mig näring?*" (Kidduschin 40 b).

En dag skall landet Israel frambringa kakor och fina kläder ... ett överflöd av säd skall stiga upp som palmträdet. Kanske säger du: "Det kommer att bereda vägen för dödens plåga?" Den Helige låter en vind från sin skattkammare blåsa över den och få mjölet att falla av, och människan går ut på fältet, hämtar en handfull och förser sig själv och folket.

Den framtida världen är inte som den här. I denna värld måste man arbeta för att skära druvor och arbeta i vinpressen; *men i den framtida världen tar man en druva i en vagn och den placeras i ett hörn av hans hus och från den dricker så många som från en stor tunna* ... (Kethuboth F. 111 b).

Om inte annat, enligt Schekalim VI, 2, kräver säd sex och frukt tolv månader för att mogna, kommer säd under Messias tid att mogna på två och frukt på en månad. Livslängden kommer också att öka kraftigt; ja, för Guds folk är till och med döden upphävd. Pesachim 68 a säger att skrifterna, å ena sidan Jes. 25, förutspår att döden kommer att slukas för evigt, och å andra sidan att den som lever vid 100 års ålder endast skulle ha uppnått en pojkes ålder: så en gång förnekas

helt enkelt dödens styre och sedan talas det fortfarande om döden. Denna motsägelse löses genom att moralen med ökad livslängd gäller för hedningar, *som tjänar Guds folk som borgare och fältherrar*, medan medlemmarna av Guds folk inte längre behöver smaka på döden överhuvudtaget.

Den som ser en stor folkmassa bör uttala följande välsignelse: "Prisad vare hemligheternas sätt! Precis som deras ansikten inte liknar varandra, så gör inte heller deras tankar det." *När Ben Soma såg folkmassor i Jerusalem, talade han: "Prisad vare den som skapade allt detta i min tjänst! Hur måste inte den första människan arbeta innan hon kunde äta en tugga bröd; hon måste plöja, så, rensa ogräs, gräva ner vattenbehållare, klippa, binda, slå, skyffla, sila, mala, binda kärvar, knåda, backa, men jag stiger upp på morgonen och finner allt detta framför mig. Se, hur mycket mer arbete hade inte den första människan, tills han skaffade sig en skjorta för att kunna klä sig, han var tvungen att klippa får, bleka, sträcka, färga, spinna, väva, tvätta, så, men jag går upp på morgonen och finner allt detta förberett för mig. Hur många hantverkare arbetar inte från tidig morgon till kväll, men jag stiger upp på morgonen och finner allt detta färdigt för mig"* (J. Berachoth F. 57 a).

Samma person säger vidare: Om rabbi Simeon ben Jochai ropade: "Dal, dal, fyll dig med gulddinarer!" så hände det. Enligt samma rabbi skall rabbi Simeon ben Jochai ha sagt: "Jag har sett barnen i den framtida världen, och de var få. Om det finns tre av dem, då tillhör jag och min son dem, och om det bara finns två, då är det jag och min son" (J. Berachoth F. 58 a).

Gud är också mån om att hans folk i främmande länder ska få ett fysiskt välbefinnande. Pesikta 114 b: På Guds befallning, redan fyrtio år innan Israel kom till Babylon, planterades dadlar där, eftersom folket älskade dem. På samma sätt finner den extravaganta Haggada att 700 rena fiskraser och 700 rena gräshoppsraser och otaliga fåglar reste med Israel till Babylon. Vilken överflödande omsorg för förvisningsdagarna!

R. Gamliel: "En dag kommer varje kvinna att föda ett barn dagligen, ty det står skrivet i Jer. 31, 8: 'Den havande och den födande tillsammans.' En dag kommer träden att bära frukt varje dag, för det står skrivet i Ezech. 17, 23: 'Han skall slå ut grenar och bära frukt. En dag skall landet Israel frambringa bakat bröd och färdiga kläder, ty det står skrivet i Ps. 72, 16: 'Det finns ett överskott av säd i landet'" (Schabbath F. 30 a b).

R. Simeon: "Har du någonsin sett ett vilt djur eller en fågel utöva ett hantverk? Och ändå ger de sig själva näring utan arbete. Och ändå har de bara skapats, jag däremot har skapats för att tjäna min skapare och jag borde kunna livnära mig utan arbete?" (Kidduschin F. 82a).

R. Eleasar såg ett fält där man planterade kål på bäddar efter bredd och han sa: "Även om man skulle vilja plantera ogräs efter längden, är handeln bättre än du." När Rab en gång gick mellan vassruggar och såg att de vajade fram och tillbaka, talade han: "Våga bara ännu mer, handeln är bättre än du."

Raba sa: "Den som använder 100 Sus för handel kan njuta av fisk och vin varje dag; men den som använder 100 Sus på fältet, måste stå ut med salt och hö....och är utsatt för konflikter." (Jebamoth F. 63 a).

Adoba Sara 9 b: Chananka säger: "Om någon skulle säga till dig 400 år efter templets förstörelse: 'Köp denna åker för 1 dinar, även om den är värd 1000 dinar - köp den då inte; för Messias kommer att komma under den tiden, och vi kommer att bli räddade; varför skulle du förlora en dinar?'" [Wünsche utelämnade meningen: "Varför skulle ni förlora en dinar?"]].

Rabbi Ismael: Den som vill vara smart bör ägna sig åt penninghantering, för det finns inga större pelare i Thora, för de är som den bubblande källan (Baba Batra F. 173 b).

5. Om Kristus och icke-judarna

Det hat, knutet till en avgrundsdjup brist på förståelse för Jesu person, som finner svår dolda uttryck i samtida judars publikationer och som nådde sin höjdpunkt i de judiska bolsjevikhärskarnas systematiska förföljelse av kristna i Ryssland - detta hat har nu pågått oförändrat i snart 2000 år. Personligheten Kristus är det största angreppet mot judisk essens; det har juden alltid känt och vetat, endast överdriven kristen tolerans kan tro sig kunna bygga en bro här. Det kan inte bli någon fred mellan Kristus och antikrist; antingen segrar den ene eller den andre.

"Utan metafysisk tendens" är judarna, enligt Schopenhauer. "Ingen, inte ens den minsta, minst betydelsefulla jude, som inte skulle förråda en avgörande ansträngning, och till och med en tidig, tidsbegränsad, ögonblicklig sådan", säger Goethe. Så är det verkligen, och den judiska lagen föddes ur denna ensidigt riktade böjelse, *egoismens lag godkänd enligt religiösa och moraliska principer*. Mer toleranta åsikter har inte trängt igenom, den judiska idén ligger i den hänsynslösa kampen mot allt icke-judiskt. Juden har sina framgångar att tacka för detta moraliska åsidosättande, parat med en ihärdig rasenergi; de andra folken hade ett övertag från början och det kommer vi alltid att ha, om inte den judiska omättligheten hålls i schack.

* * * * *

Vår fader Abrahams apostlar njuter av denna värld och erövrar den framtida, som det står skrivet Spr. 8, 21: "Som arv ger jag dem som älskar mig äkta gods, och jag fäller deras skattkammare", men Bileams [Kristus] apostlar, de gudlösa, ärver Gehenna och går till avgrunden, som det står skrivet Ps. 55, 29: "Och du, Gud, skall störta dem i avgrundens hals; blodets och bedrägeriets män skall inte leva ett halvt liv: (Aboth 5).

Rabbi Tarphon noterar om Mischnas ord att epikuréernas böcker inte kan räddas från en bränning av dem alla, och om jag därför blev förföljd skulle jag hellre rädda mig själv genom att gå in i avgudadyrkarnas hus än i epikuréernas, för avgudadyrkarna känner inte Gud och förnekar honom, men epikuréerna känner honom och förnekar honom. För dem gäller vad David Ps. 139, 21 har sagt. Ty om det gudomliga namnet, som är skrivet i helighet, redan vid tiden för fredsslutet mellan mannen och hans kvinna kan utplånas i vatten, hur mycket mer måste då inte *kättarnas böcker, som skapar fientlighet, gräl och osämja mellan Israel och dess himmelske fader, brännas fullständigt!*" (J. Schabbath F. 46 a).

Man skall inte rädda olyckshjulen (evangelierna) från att brinna, utan man skall låta dem brinna upp tillsammans med deras namn på Gud... R. Tarphon: "Om skrifterna (de kristnas) skulle komma i mina händer, skulle jag bränna dem tillsammans med de namn på Gud som finns däri. Ja, även om någon förföljde mig för att döda mig eller en orm jagade mig för att bita mig, skulle jag hellre gå in i ett himmelskt tempel än i dessa människors hus." R. Israel: "De skapar avund, fientlighet och osämja mellan israeliterna och deras fader i himlen. David talar om dem i Ps. 139:21-22: 'Borde jag inte hata dem som hatar dig och förakta dem som förargar dig? Full av totalt hat hatar jag dem som hatar dig, de är mina fiender'" (Schabbath F. 116 a).

En dag läste R. Josua ben Parachja K'riath Schema (Lyssna Israel), där Jesus uppenbarade sig för honom och ville ta emot honom igen och vinkade till honom med sina händer. Han (Jesus) trodde emellertid att han ville avvisa honom, gick till honom, lyfte upp en tegelsten och böjde sig inför honom. Han talade till honom: "Gå in i dig själv". Men han svarade: "Den som syndar och förleder till synd, honom ger man inte plats att göra bot." Men författaren sa: "*Jesus utövar magi, förför och vilseleder israeliterna*" (Sanhedrin F. 107 a).

En människa bör inte ha något att göra med kättarna och inte låta sig botas av dem, även om det bara är fråga om en timmes liv. Det hände sig att Ben Dama, Rabbi Ismaels systers son, hade blivit biten av en orm; Jakob från Kephars Sekhanja [en Kristi lärjunge] kom för att hjälpa honom. Men R. Ismael tillät honom inte det. [Laible kommenterar detta: "Så lugna som dessa ord kan låta, lika lite kan vi föreställa oss en lugn scen, om vi minns det raseri och hat som gränsar till vansinne som alltid har gripit judarna när kristendomen närmade sig."] Han (Ben Dama)

talade till honom: "R. Ismael, min broder! Tillåt mig att bli botad av honom, jag vill bevisa för dig från Thora att det är tillåtet." Men han hade ännu inte avslutat dessa ord när hans själ lämnade honom och han dog. R. Ismael ropade över honom: "Hell dig, Ben Dama, att din kropp är ren och att din själ har lämnat dig i renhet, utan att du har överskridit de lärds ord" (Aboda Sara F. 27 b).

Rabbi Josua ben Levis barnbarn hade en blockering i halsen, en person kom och använde magi och befriade honom från det. När trollkarlen gick, frågade man honom vilken formel (ord) han hade använt, och han nämnde samma. De närvarande sade: "Det hade varit bättre om den drabbade hade dött", vilket också hände.

Rabbi Elieser ben Dama hade blivit biten av en orm, någon kom för att hjälpa honom med hjälp av ett orent namn, vilket Rabbi Josua dock inte tillät. "Jag vill bevisa för dig", sade Ben Dama, "att en sådan medicinsk behandling är tillåten." Men han hade knappt hunnit ta med sig beviset för det, förrän han dog. "Välgång till dig, Ben Dama!" talade Rabbi Josua, "att du har lämnat världen i frid och inte brutit igenom de lärds staket, som det står skrivet i Koh. 10, 8: "Den som river ner ett staket, blir biten av en orm" (J. Schabbath F. 44 a).

Rabbi Elieser: "Kallade inte Ben Stada [De kristna kallade också Jesus för stjärnornas son - Ben Stara, från persiskans çtara, från vilket R. gjorde Akiba Den Stada - son till en hora. Han kallade honom också "oäkting", "son till en menstruerande kvinna", "son till otuktens djur" - Ben Pandera. Se Laible]. - genom repor i hans hud föra magi från Egypten?" De vise männen svarade: "Han har varit en dåre, och man brukar inte få något bevis från dårar [Detta meddelande saknas i Wünsche. Jag citerar Laible.]?" (Sabbaten 104 b).

R. Elieser träffade en av Jesu lärjungar vid namn Jacob von Kephars Sekhanja, som sade till honom: "I din lag (5. Mos. 53. 19) står det: 'Du skall inte föra in en horas son i din Guds hus.' Får man av sådana allmosor göra en latrin för överstepräster?" - Han hade inget svar. Jacob von Kephars Sekhanja tog till orda: "Så lärde mig Jesus från Nasaret: Hon samlade in det från en horas lön och det skall åter bli en horas lön (Micha 1, 7); om det kommer från sopor skall det gå till soptippen [Eftersom R. Elieser lyssnade till Jesus ord, även om de bara påstods, anklagades han för kätteri och senare förebrådde han sig själv bittert. "Den judiska fanatismen frågade inte då och frågar inte idag: 'Är det som har sagts sant eller falskt?', utan snarare: 'Vem sa det?'" Laible]."

Jesus hängdes på n kvällen före pesach, och en härold följde honom i 40 dagar och ropade: "Han borde stenas, eftersom han har utövat magi och förfört israeliterna och gjort dem trolösa; den som vet något till hans fördel, kom och framlägg det." Eftersom de inte fann något som talade till hans fördel hängde de honom kvällen före pesach. Ula sade: "Tror du att en dom till hans fördel hade varit möjlig, han är ju trots allt en förförare och den Barmhärtige (Gud) säger i 5 Mos 13:8: 'Du ska inte skona hans sort eller tycka synd om hans sort och gömma honom? Det är bara med Jesus som det blir annorlunda, eftersom han stod nära regeringen" (Sanhedrin F. 43 a).

Att ses som tecken på Messias är: Oförskämtheten ökar, ärelystnaden skenar, vinrankan ger visserligen sin frukt, men vinet är dyrt; regeringen vänder sig till kätteri; det finns ingen tillrättavisning, församlingshuset tjänar till otukt, de lärds visdom börjar stinka; de som skyr synden föraktas och sanningen saknas; unga pojkar skämmer ut gamlingar, gamlingar står inför barn; sonen ser ner på fadern, dottern revolterar mot sin mor, svärdottern mot sin svärmor. Makens fiender är hans medboende, epokens rykte är så dåligt att sonen inte skäms inför sin far (Sota F. 49 a b).

Rab. Jehuda: "I den tid då Davids son kommer, kommer församlingens hus att bli en bordell. De lärds visdom kommer att stinka. Och de som fruktar synd kommer att föraktas och *tidens ansikte kommer att vara hundens ansikte* (Sanhedrin F. 96 b och 97 a).

När libertinerna blir fler kommer domar att upphävas, handlingar att förvanskas och Gud kommer inte att ha någon glädje av världen ... Eftersom spottdunkarna [termen spottdunkare används av Rabbi Nacht 1897 specifikt om de kristna som skulle ha lärt sig av Jesus hur man botar med hjälp av spott. Dr. Lippe: Rabbinsk-vetenskapliga föreläsningar. Drohobycz 1897. Sidan 71.] De stolta har också ökat, och de lärda har minskat, och Thora söker efter dem som lär sig den. Eftersom de stolta har ökat, har Israels döttrar börjat gifta sig med dem (Sota F. 47 b).

Onkelos framkallade Jesus genom nekromanti. Han frågade honom: "Vem är respekterad i den världen?" Han svarade honom: "Israeliterna". "Skall man hålla sig till dem?" Han svarade honom: "Sök deras bästa och inte deras sämsta. Den som rör vid dem är som den som rör vid hans ögonglob." "Med vilka medel avrättades du?" Han svarade honom: "*Med kokande gödsel*, ty det står skrivet: 'Den som hånar de vise människens ord skall avrättas med kokande gödsel [Detta hat uttrycks på många ställen, till exempel i Toldoth (Jesu liv), en judisk folkbok, i Sohar des Mose de Leon, som återutgavs 1880 och där Jesus *kallas en död hund begravd i en gödselstack*, och i många andra judiska verk ända fram till våra dagar.]'" (Gittin F. 56 b och 57 a).

Det står skrivet i 5 Mos 22:3: "Med alla din broders förlorade saker, vilket betyder: Du skall ge det till din bror, *men du behöver inte ge det till en hedning*" (Baba Kamma F. 113 b).

Rabbi Chanina sade: Vad betyder det som står skrivet i Lev. 25, 17: "Man skall inte utnyttja sin nästa?" Svar: "*Den som du är bunden till i Thora och skrifterna, skall du inte förfördela*" (Baba Mazia F. 59 a).

Orden: "Du skall icke stjäla", *avser enligt skrifterna endast kidnappning!* (Sanhedrin F. 86 a).

Jakob talade till Rachel: "Vill du gifta dig med mig?" Hon svarade: "Ja, men min far är en svindlare, och vem kan mäta sig med honom?" Jakob svarade: "*Jag är hans bror i svindleri.*" Hon frågade honom: "Är det tillåtet för en rättvis man att vara en stor svindlare?" Han svarade: "Mot de rena visar du dig ren, och mot de falska, illojala, se Psalm 18, 27" (Megilla F. 12 a).

Haman talade: "Står det inte skrivet bland er: 'Om din fiende faller, var då inte glad?'" Madrochai svarade: "Det gäller bara för en israelit, men om *er* står det skrivet i 3 Mos 33,29: 'Ni trampar ner dem på deras höjder'" (ibidem F. 15 a d).

Simeon ben Jochai har lärt ut: "*Dröp den ärligaste bland avgudadyrkarna*, krossa hjärnan på den bästa bland ormtjusarna, den ärligaste bland kvinnorna utövar magi, var hälsad den som bara försöker göra Guds vilja" (J. Kidduschin 40 b).

En människa bör inte ha något att göra med kättarna (Minim) och inte låta sig botas av dem, även om det bara handlar om en timmes liv (en kort livstid) (Aboda Sara F. 27).

Kejsaren talade till Rabbi Tanchum: "Kom, vi vill alla vara folk!" "Det är rätt", svarade han, "att vi omskurna inte kan bli likadana som ni, så låt dig omskäras och bli likadan som vi" (Sanhedrin F. 39 a).

Rabbi Josua: "Man får bjuda icke-juden till bords på sabbaten, men man får inte bjuda honom på högtidsdagar, eftersom man kan befara *att han skulle kunna göra mer för sin egen skull*" (Beza F. 21 b).

En germansk man, rabbi Jehuda ben Nasis slav, hade lämnat huset för att följa med rabbi Hila. En rabiessmittad hund kom och bet Rabbi Hila. Den germanska hunden avvärdade den och jagade därför honom. Rabbi Hila tillämpade Jes. 43, 4 på honom: "Eftersom du är kär, värdefull i mina ögon, Israel, och du är kär för mig, kommer jag att offra människor i stället för dig och folk i stället för ditt liv" (J. Sabbath F. 23a).

Enligt R. Jehuda sade Rab: "Den som gifter bort sin dotter till en gammal man och sin minderårige son till en kvinna och *återlämnar förlorad egendom till en Goi (icke-jud)*, om honom sägs det i skriften Deut. 29, 18, 19: 'Om jag gör dem som dricker törstiga, *kommer den Evige inte att förlåta dem*' (Sanhedrin 776 a b).

Rabbi Jehuda sade: "*Hedningarnas gods är som den herrelösa öknen; den som tar över dem, har förvärvat dem*" (Baba Batra F. 54 b).

Rabbi Meir säger: "*Människan måste säga tre välsignelser* varje dag, nämligen: att Gud inte har gjort mig till en Goi, att han inte har gjort mig till en kvinna och att han inte har gjort mig till en okunnig person" (Menachoth F. 43 b och 44 a).

Samuels far säger: "Det är förbjudet *för en människa (israelit)* att göra affärer med en Goi (icke-jud), så att Goi inte får svära en ed till honom och han då svär i en avgudas namn" (Becharoth F. 2 b).

Enligt Bammidar rabba c. 2 vilar Guds vrede över hedningarna som en permanent vrede, jämför Mechilta 32 b: "*Jag dödar även de bästa bland hedningarna.*" Om en hedning skulle vilja hålla

sig till lagen och till exempel utföra en sabbatsbön innan han har genomgått omskärelse, förtjänar han döden (Sanhedrin 82). Även om en hedning skulle hålla sig till hela Thora, skulle det inte hjälpa honom alls utan omskärelse (Debarim rabba c. 1). Thora, som ger liv åt Israel, ger död åt hedningarna (Wajjikra rabba c. 1). Hedningen bör inte ens studera Thora, annars förtjänar han döden. *Om hedningen i nöd ber till Jehova, kommer hans bön inte att bli hörd* (Debarim rabba c. 1). Och om han gör bot efter att ha begått en synd, hjälper det honom inte alls (Pesikta 156 a). Inte ens hans allmosor kommer att tillgodoräknas honom (Pesikta 12 b). Hedningen har som sådan, före omskärelsen, ingen del i Gud, det är hans nåd och uppenbarelse.

Schir rabba 86 r; likaså 89 d: "För världens folk finns det ingen egendom, ty det står skrivet Koh. 8, 13: "Ingen egendom kommer till överträdaren. Den hedniska världen består enbart av överträdare. Medan israeliten alltid är sysselsatt med att uppfylla buden, är hedningen alltid sysselsatt med överträdelser. Varje hedning är misstänkt för alla synder, inklusive köttets synder. Mechilta 17 b - alla egyptier anklagas kort och gott för att ha blivit till genom äktenskapsbrott. Eftersom hedningen därmed är misstänkt för de värsta köttsliga synderna, föreskriver Aboda sara II, 1 att juden inte får sätta boskap i hedningarnas stall, eftersom man måste förutsätta av dem att de kommer att missbruka boskapen för onaturligt samlag. *'Hedningarna föredrar judarnas boskap framför sina egna kvinnor'*".

Rabbi Josua berättar: "En gång var jag på väg och såg ett barn sitta vid en vägkorsning. Jag talade till honom: "Vilken väg leder till staden? Han svarade: "Den här är kort och lång och den där är lång och kort! Jag tog den som var kort och lång. När jag närmade mig staden fann jag att jag var omgiven av trädgårdar och parker, och jag vände mig om igen. "Min son", sade jag, "sade du inte att den här vägen var den kortare?" Han svarade: "Rabbi, sade jag inte att den också är lång? Jag kysste honom på huvudet och talade till honom: "Var hälsad, Israel! Ni är alla mycket kloka, från de stora ner till de små!" (Erubin F. 53 b).

Det är ett gammalt talesätt att Israels söner, det heliga folkets stamfäder, alla är rättskaffens män, det finns inget föraktligt hos dem (Sifre 72 b, jämför Beresch. Rabba c. 54. Tanchuma, Bammidbar, Balak 8). Med tanke på mordförsöket på Josef förefaller detta visserligen omöjligt. Men enligt Beresch. rabba 54 var mordkomplotten berättigad, eftersom Josef skulle förföra Israels stammar till Baals tjänst; dessutom reste Jakobs söner till Egypten med avsikt att föra Josef tillbaka igen (ibidem 91).

Förvisso vägrade guldkalven tungt på skuldskalet för det "heliga" folket. Men Pesikta 77 b säger att den Helige undersökte denna synd, men inte fann något brottsligt som kunde läggas Israel till last. Enligt 78 b deltog Israel inte i synden: det var de proselyter som hade följt med från Egypten som hade begått synden. Exakt likadant är det i Wajjikra rabba c. 27. *Enligt Sanhedrin 102 a var det Gud själv som orsakade guldkalvens synd, eftersom han gav Israel så mycket guld*. Denna uppfattning har dock inte slagit igenom, eftersom återfall i synd annars ses som ett andra syndafall. Översteprästen Aron sökte dock, som Wajjikra rabba 10 säger, bara det goda när han gjorde kalven; man får inte anklaga honom. De knorrande fäderna i öknen, som krävde kött, gjorde det bara för att de ville se ett mirakel (Sifri 23 b jämför 26 a).

David, säger Schabb. 50 a, syndade inte; hur skulle Mechina ha kunnat leva med honom, om han hade fallit i sådan synd? Gud lever inte med en syndare. Men Davids imperium delades som straff för hans synder. Detta skedde för att han accepterade ett ont rykte om Mefiboset (Schabb. 56 a b). Därav kom Israels avgudadyrkan, därav också exilen; Israel självt bär inte skulden för detta. Salomo begick inte heller någon synd.

Rabbi Schila piskade en man som hade legat med en egyptisk kvinna. Den mannen gick ut och förtalade honom inför kungen med orden: "Det finns en man bland judarna som dömer utan kungens tillåtelse." Kungen skickade genast en budbärare till honom. När Rabbi Schila kom, talade domarna: "Varför piskade ni den här mannen?" - "För att han låg med en åsna", var svaret. "Har du vittnen?", frågade de. - "Ja!", sa han. *Då kom Elia i mänsklig gestalt och bekräftade det*. "Om det är så", fortsatte domarna, "förtjänar han döden." Rabbinen svarade: "Sedan den dag då vi fördrevs från vårt land har vi ingen rätt att dö, men ni kan göra vad ni vill med honom". Medan

domarna övervägde saken började Rabi Schila tala ordspråket: 1. Krön. 29, 11: "Du, Evige, är storheten och makten." Domarna frågade honom: "Vad har du sagt?" Han svarade: "Jag talade så här: 'Jag talade så här: Välsignad är den Barmhjärtige, som har gjort riket på jorden lika väl som riket i himlen, och som har gett dig makt och barmhärtighet i domstolen.'" Domarna talade: "Kejsardömet heder är denna mycket kär", de räckte honom en stav och talade till honom: "Du uttalar domen."

När Rabbi Schila gick, talade den mannen till honom (som han hade piskat): "Utför den Barmhjärtige ett sådant mirakel för lögnarna?" Rabbinen: "Den ökände! Kalla dem inte åsnor! Såsom det står skrivet i Ezechiel 23, 20: 'Vars kött är likt åsnans kött'. - När rabbinen såg att mannen gick för att berätta för domarna att han hade kallat dem åsnor, tänkte han: *"Den här mannen är en förföljare, och Thora säger: 'Den som vill döda dig, slå honom till det.'"* Han tog sin stav och dödade honom (Berachoth F. 58 a).

Alla andra varelser än Israel är dömda till domedag och undergång (Debarim rabba c.2). De kommer alla att kastas i helvetet, där de lider evig fördömmelse, medan Israels otrogna efter en tid, genom botgöring och sina goda gärningar, åter kommer att lämna helvetet. *Hedningarna gör också bot i helvetet för Israels synder* (Schemoth rabba c. 11). Förvirringen kommer att uppsluka dem, medan Israel kommer att förvandlas i ljuset (Wajjikra rabba c. 6).

De goda gåvorna har getts till Israel, och världens folk längtar efter dem, men de kommer inte att få dem: Thora, Israels land och den framtida världen (Mechilta 79 b, jämför Schemoth rabba c. 1).

Det olagliga uppsåtet har gjort hedningarna till Jehovas fiender sedan uppenbarelsen av Thora, *som är bestämda att förintas*, (Bamidbar rabba c. 1 jämför Tanchuma zu Debarim, Berachoth). På samma sätt som Israel bär sin natur indelebilis från Sinai som Guds folk, så har hedningarna från den tiden burit sin karaktär indelebilis som Guds fiender.

Israel bör inte låta sina rättsliga åtgärder utföras inför hedniska domstolar, utan endast inför sina egna domare, enligt sin egen lag, även om hedningarnas lag överensstämmer med Israels egen (se Nasir 38, Tanchuma zu Schemoth, Weëlle 6). *Vidare får en from israelit inte ställa sig i myndigheternas tjänst om de beskattar Israel.*

Den som ger tillbaka förlorad egendom till en icke-jude, om honom säger skrifterna: *"Den Helige kommer inte att förlåta honom"* (Sanhedrin F. 76 a b).

En hedning som slår en israelit förtjänar döden, som det står skrivet i Ex 2:12: "Och han vände sig hit och dit, och när han såg att det inte fanns någon där, dödade han egyptiern." R. Chanina sade: *"Den som slår en israelit på kinden gör samma sak som om han hade slagit Schechina* (den gudomliga härligheten)", för det står skrivet i Ordspråksboken 20:25: "Den som slår en människa, slår den Helige" (Sanhedrin F. 58 b).

Människan (det vill säga juden) får inte ha någon gemenskap med en Goi (icke-jud) (Bechoroth F. 26).

När det gäller handelslivet gäller principen med den strängaste tolkningen att man inte har några gemensamma affärer med hedningarna; annars skulle man kunna hamna i en situation där man måste få honom att svära vid sin Gud (Sanhedrin 75). I Bereschitch rabba 80 krävs det åtminstone att man i handel aldrig erbjuder hedningarna något först. I Aboda Sara 13 a b finner man å andra sidan principen att *det är tillåtet att göra affärer med hedningar, eftersom det inte innebär någon fördel för dem, utan snarare skada.*

I etiskt såväl som fysiskt avseende är hedningen helt oren. Schemoth rabba c. 20 kallar farao för en svinskötare. Detta är inte bara ett enstaka yttrande: alla hedningar betraktas som orena.

Medan Israel kallas vete, som Gud får glädje av, kallas hedningarna för halm och agnar, och Gud får ingen frukt av dem. Därför kallas de också för *skräp* (Tanchuma zu Bamidbar 19), medan Israel bara består av människor. Gud räknar bara Israel, inte hedningarna, som *inte existerar* inför honom, jämför ovan 20: Precis som de inte skapar någon frukt för stunden och utan värde eller betydelse för Gud, så gäller det för evigheten.

Den hedniska världens öde är helt enkelt att döma. Tanchuma zu Bereschith, Wajjischeb 1: "Från början av världens skapelse sysselsatte sig den Helige med hedningarnas ursprung, så att de inte har någon ursäkt, för att låta varelserna känna till deras skamliga ursprung, Vad som Esaus ättlingar, Gen. 36, listade? För att visa att de alla har kommit från incestuösa föreningar.

Rab Dimi talade: *"En hustru existerar inte för hedningarna, de är inte riktigt deras kvinnor"* [Detta betyder att en jude inte kan begå äktenskapsbrott med en icke-judisk kvinna, eftersom det utländska äktenskapet inte är giltigt som sådant. På samma sätt kan en jude inte begå ocker mot en icke-jude, eftersom detta begrepp endast gäller bland judarna själva]. (Sanhedrin F. 81 och 82 a b).

När det gäller äktenskap är konkubinat med hedningarna helt enkelt förbjudet. Himmelsdöttrarna betraktas som orena från födseln, så man får inte närma sig dem *vid dödsstraff*; det är till och med förbjudet att vara ensam med dem (Aboda Sara, Gemara zu II, 5). Samlag med bekanta är förbjudet: *Judiska barn kan lära sig otukt av hedningarna* (ibidem). Om en förening mellan en hedning och en judinna ändå äger rum, och om ett barn blir till, kallas det en Mamser, en oäkting (Jebamoth 45 a).

Om en jude blir tillfrågad av en hedning om Thora och om han besvarar dennes frågor och tvivel, *så gör han det inte utan att börja sitt tal med en hemlig förbannelse* mot hedningen (Bereschith rabba c. 11). Man tar inte emot någon välgörenhet från hedningarna, ty dessa är lika skadliga för Israel som ormens gift (Pesikta 13 b). *Man ger inte heller någon välgörenhet till hedningen, man ger honom inte ens råd* (Baba Batra 2); man bjuder honom inte till bords och serverar honom inte; ty den som inte gör det, förorsakar sina barn exilens straff (Sanhedrin 63). *Om israeliten ändå ger allmosor till hedningarnas fattiga eller begraver hedningarnas döda, så gör han det för att bli lämnad i fred av dem och för att uppnå en fredlig relation med dem* (Nasir 30).

Folkmassan förblir verkligen under Thoras inflytande *så länge som Gud överhuvudtaget tolererar dem*. De avsnitt som handlar om folkets *politiska* förhållande till Messias är enhetliga. *Folken är uppenbarligen tänkta som tributpliktiga stater*, jämför Targum zu Jes. 16, 1: folket kommer att ge tribut till Messias; Schemoth rabba c, 35: alla imperier i världen måste ge gåvor till Messias i slutändan. Tanchuma, Schophetim 19: Varje folk kommer att vara tributskyldigt till Israel, tjäna det, genom att det ger det gåvor, Ps. 68, 32. *Det sägs till och med att alla de skatter som Israel en gång hade och förlorade till världens folk måste återlämnas till Israel till slut*. Det sägs om Josef att han tog med sig alla pengar från de omgivande länderna till Egypten. Israel tog dem sedan med sig vid sin avresa, men senare kom dess rikedomar i händerna på världsmakten. En dag kommer alla dessa skatter att komma till Israel och stanna kvar hos det.

Därmed är också folkets beroende av Messias och Israel bevisat, *att de måste stå ut med lagens inflytande, föra tribut eller stora gåvor till Jerusalem och tillåta alla rån; och hedningarna som lever under Israel är dess tjänare och arbetare*.

Därför är världens folk överlämnade till förintelse genom Guds dom och helvetets eld. Och efter att världen har blivit Israels enda ägodel och befriad från de människor i världen som är fientliga mot Gud, kan den förnyas och bli platsen för evigt liv.

6. Schulchan-Aruch

Om det fortfarande skulle råda något tvivel om den judiska andans struktur finns det en avslutande lagbok för judarna, Schulchan-Aruch, den slutliga klarheten.

Den består, som sagt, av fyra delar. I den första tas alla ritualer isär och nedtecknas. - Vi har inte den minsta rätt att bekämpa religiösa sedvänjor som sådana, bara för att de är främmande för oss och kommer från ett annat folk; så underliga som judarna är, har jag uteslutit allt som har med det att göra. Men vi kan avvisa diskussioner som har en fränstötande effekt på alla rena känslor.

Detta har redan diskuterats i samband med kärlek och äktenskap. I Schulchan-Aruch är det skatologiska ännu mer uttalat; jag begränsar mig till några få exempel.

Viktigare är den andra och tredje boken, där, vid sidan av rent judiska angelägenheter, förhållandet till icke-judarna skildras på ett så skamlöst och genomgående omoraliskt sätt att man inte kan höja rösten tillräckligt högt för att brännmärka den anda som här finner sitt utlopp. *Lögn och bedrägeri, häleri och stöld mot judar som är lagligt godkända, det är judenhetens "lag". Blint hat, hämningslös hämndlystnad och avsky för allt icke-judiskt, det är judisk "religion" i sitt djupaste inre.* Och allt detta blir särskilt motbjudande, eftersom det inte presenteras öppet, utan odlas så hemligt som möjligt och har förnekats fräckt ända fram till våra dagar. Isolerade judar som gjort uppror mot sitt folks anda har förföljts över hela världen. En jude som bekämpar sin judenhet ger en tragisk bild, men förändrar ingenting i fråga om sanningen i alla stora européers insikt om att juden och med honom hans judenhet är vår bittraste fiende från början och måste vara det. Tysken var tvungen att inse det, innan dess var en återhämtning av vårt sjuka tyska folk inte möjlig.

* * * * *

Orach Chajim (Livets väg)

- 3,1. När man går in på en toalett säger man formeln: "Var hedrad, högvälborne, etc."...
- 3, 2. Man betar sig skamligt på toaletten och klär inte av sig förrän man har satt sig.
- 3, 4. Man klär inte av sig mer än en handsbredd bakom och två handsbreddar framför, och en kvinna klär av sig en handsbredd bakom, men inte alls framför...
- 3, 14. När man urinerar är man noga med att inte hålla lemnen i handen, med undantag för under det ställe där penis börjar, eftersom det annars orsakar ett meningslöst spermaflöde. Men man får hålla lemnen i handen när man urinerar, om man är gift; *fromheten* kräver dock att detta ska undvikas även i äktenskapet, etc.
- 14, 1: Visa trådar som en hedning har fäst på en rock är ogiltiga, fir det står skrivet: "Tala till Israels barn", detta utesluter en hedning. [Loewe: "Man får varken sälja eller pantsätta Talar till en icke-jude...Den som har ett bönerem på huvudet, en Mesusah på dörren och Zizith på kläderna, kan vara säker på att han inte syndar. I Talmud Tr. Sabbath F. 30, säger R. Lakisch: "Den som korrekt iakttar befallningen om Zizith, kommer att betjänas av 2800 slavar!" Beviset från Zach. (Sacharja) 8, 23, så talade Gud Herren: "I de dagarna kommer tio män av alla slags tungor av folket att gripa tag i en judisk mans lobar och säga: 'Vi vill gå med dig, för vi har hört att Gud är med dig - 70 tungor (folk) 10 gånger blir 700, på fyra tungor, 4 gånger blir 2800!']
- 32, 9. Om skinnet (till tankeströpparna) garvades av en hedning, är det - enligt Maimonides åsikt - oanvändbart, även om juden bad hedningen att bereda skinnet särskilt för bönens ändamål; enligt R. Asers åsikt. Men det är verkligen användbart, om juden stod bredvid hedningen och hjälpte honom...
- 32, 20. Man måste se till att inte ett enda brev skrivs för lite eller för många än nödvändigt, för så snart ett brev till få eller ett brev till många skrivits, är styckena oanvändbara, så att de som lägger på sig sådana tankeströppar talar en värdelös välsignelse varje dag.
55. Ingen bön får äga rum i synagogan om inte tio män är församlade i den. I nödfall får man låta en slav, en kvinna eller en minderårig hjälpa till...om endast nio män är där, men de närvarande får inte skiljas från varandra *genom gödsel eller av en icke-judinna*.
- 74 1. Om någon sover naken under sin kappa, då måste han göra en skiljevägg med kappan under hjärtat och sedan recitera Höre-Lektion, för så länge hjärtat också kan se könsorganet är recitation förbjuden.
- 75, 5. Om ett könsorgan ligger under glas, så att man kan se det genom glasväggarna, är det förbjudet att recitera lyssna-föreläsningen.

76, 1. Om sopor ligger under glas, är det tillåtet att recitera Lyssna-Lektionen, även om soporna är synliga genom glasväggarna, eftersom skrifterna bara gör allt beroende av att täcka över, som det står skrivet: "Och du ska täcka över dina sopor", och i vårt fall är det trots allt täckt över.

76, 4. Om man har skräp på sin kropp, som dock är täckt med kläder, eller om man sticker in handen i toaletten genom ett hål och inte känner den dåliga lukten, då tillåter många att man reciterar Lyssna-Lecture...

87, 1. Om någon reciterar lyssnarföreläsningen och urin börjar rinna över hans knä, då ska han avbryta recitationen tills vattnet har runnit bort och återgå till recitationen; han kan också göra det om urinen föll på hans kläder och gjorde dem så våta att handen, med vilken man rör vid kläderna, blir så våt att den kan göra ett annat föremål vått... Men om urinen föll till marken, då ska han distansera sig från den med fyra yards.

82, 1. I närheten av gödsel som är så torr att den smulas sönder om man kastar den, kan man recitera Listen-Lecture. [Jag bryter av dessa äckliga saker. Rabbinerna lyckas ägna 30 sidor åt dem].

113, 8. Om den bedjande personen kommer till en punkt i bönen där man skall buga sig och *en icke-jude* närmar sig honom med ett kors i handen, då skall han inte buga sig, även om detta hur är tänkt att vara för hans avsikt att komma till himlen, eftersom det skulle kunna se ut som om han böjer sig för korset. [Loewe översätter i överensstämmelse: "Om någon ber och en icke-judisk person kommer i hans väg, och han befinner sig precis vid den plats där han måste buga, bör han ändå inte buga."]

126, 1...Men om en böneledare utelämnar något om kättare i välsignelsen, då ska han omedelbart avsättas från sitt ämbete.

Enligt Pavly lyder delen om kättare så här: Och må allt hopp försvinna för förnekarna, och må alla kättare omedelbart förintas, och må alla fiender till ditt folk snart förgås; *och må du snart, i våra dagar, utrota, krossa, förinta, utplåna, förödmjuka och förnedra överträdarna*. Prisad vare du, Evige, som krossar fienderna och förnedrar överträdarna (likaså Loewe).

156, 01 Man bör akta sig för att umgås med en hedning, eftersom denne kanske blir tvungen att svära en ed till juden, varigenom juden skulle kunna bryta mot ett förbud: "De ska inte höras från din mun: (Ex. 23, 13). Men många tillåter att man idag umgås med en hedning, eftersom hedningarna idag inte svär vid avgudar, *ty även om de också nämner avgudarna*, är deras huvudsakliga avsikt ändå *riktad mot himlens och jordens skapare, bara associerar Guds namn med avgudarnas namn...* [Som Loewe. Från och med nu följer jag uteslutande hans översättning].

128-135. Synagogan ska byggas på den högsta punkten i staden.

137-24. Om man ser icke-judarnas hus ockuperade, så är det så det står skrivet: "Han kommer att förflytta den arrogantes hus". Om de inte är ockuperade, står det skrivet: "Herren är en hämndens Gud." Om man ser gravar om israeliter, så står det skrivet: "Han som du skapade dig med rätt, kommer att göra det igen." Men om det är gravar av icke-israeliter, står det skrivet: "Era mödrar skäms över sig själva för att de födde er."

Man får inte äta bröd som har tillagats av icke-judar på sabbaten.

Om en jude har anställt en icke-jude för ett år eller flera år..., får icke-juden också arbeta på sabbaten... Men man får inte hyra ut *boskap* till en icke-jude på sabbaten eller över huvud taget, ty vi är befallda att även vår boskap skall vila; även om icke-juden försäkrar att han vill låta den vila på sabbaten, *ty en icke-jude är inte pålitlig* för en sådan försäkran.

På grund av uppfyllandet av budet är det tillåtet att gå till ett fartyg på kvällen före sabbaten; men man måste, *för utseendet*, villkora avsändaren att inte resa på sabbatsdagar.

Om någon är på resa och sabbaten har börjat och han har pengar, en *åsna eller en icke-jude* med sig, skall han inte lasta pengarna på åsnan. Ge dem i stället till icke-juden så länge sabbaten varar, för åsnans vila är också en sabbat påbjuden för honom.

290. På sabbaten bör man äta mycket frukt, fina maträtter och kryddor. Om man är van vid att äta middag, bör man inte heller låta det störas, för det är ett nöje, och på sabbaten bör man göra allt för att njuta.

Sabbatens åtskillnad firas med en välsignelse: Prisad vare, etc., som har gjort skillnad mellan det heliga och det oädla, mellan Israel och andra folk."

298. Man får inte använda ett ljus som har tänts av en icke-jude på sabbaten.

316. På sabbaten får man inte fånga någraflugor eller loppor; med de senare är det tillåtet, om de är på den nakna kroppen och sticker. Man får döda en huvudlus, men inte en kroppslus, utan man måste gnugga bort den eller kasta den i vatten...

325. På sabbaten får man inte tvinga en icke-jude att äta och ge honom mat och ge honom gott på *gården*, så att han äter det där; om han lämnar det, bekymrar man sig inte om det.

328. En healing får inte utföras av en icke-jude eller av kvinnor eller minderåriga.

329. Om det fanns nio icke-judar och en jude i ett hus, en av dem har gått till en annan byggnad och en förfallen byggnad rasar över honom, och man inte vet i ögonblicket, om det är en jude eller en icke-jude, måste man omedelbart avlägsna ruinerna för att möjligen rädda honom; men om alla tio har lämnat byggnaden, en av dem går till en byggnad och är där begravd i en ruin, då får man flytta undan ruinen på sabbaten, för hans uttalande är giltigt: Den som flyttar sig tillhör majoriteten, *och dessa är trots allt icke-judar*.

330. På sabbaten får en icke-judisk kvinna inte hjälpa till vid en förlossning; inte ens med något genom vilket sabbaten inte alls vanhelgas.

419. Det är trevligt för *Gud* att äta bättre än vanligt på den nya månadsdagen.

433. Om någon har *stulit* kakor utan surdeg, har han inte uppfyllt plikten att äta kakor utan surdeg; men om han har stulit vetet eller mjölet och gjort kakorna av dem, har han *förvärvat* dem genom *byte* och är bara skyldig pengar till den bestulne.

Knådningen av degen får *endast* utföras av *judar*, bakningen får utföras av icke-judar.

Vårt sätt att tvätta oss med tvål är förbjudet under fastan, och ingen judinna får tvätta sig åt icke-judar under denna tid, på grund av misstanken att hon skulle kunna tvätta sig själv, såvida inte var och en måste övertygas om motsatsen eller det måste ske *i hemlighet*.

I månaden Tebeth, den 8^e) (bör man fasta), eftersom på den tiden, på kung Talmey's (Ptolemaios) tid, måste Bibeln, Gamla Testamentet översättas till grekiska med *våld*; därför antogs solen ha förmörkats i tre dagar.

(Om nyårsfestivalen). När man åt vitlök, lagerblad och dadlar sa man ett speciellt ordspråk, *till exempel att Israels fiender skulle utrotas* etc.

På kvällen före Yom-Kippur (försoningshögtiden) börjar sångaren i Kol-Nidre-bönen: "Alla löften och band och förbud och utfästelser och straff och efternamn (på löfterna) *och eder, som vi - från denna försoningsdag till den framtida försoningsdag* (må vi uppleva den lyckligt) - lovar, *svär*, samtycker till och därmed binder oss till, *ångrar vi alla redan nu och de bör upplösas*, förordnas, upphävas och förstöras och *inlösas* och ogiltigförklaras och *ogiltigförklaras*. *Våra löften bör inte vara några löften och våra eder inga eder.*"

II. Jore Dea (Undervisning i visdom)

16, 11. En icke-jud är certifierad som vittne till ingenting alls.

87. Vissa rabbiner förbjuder att man gör upp eld under en kruka som tillhör en icke-judinna.

112. Den vise mannen har förbjudit att äta bröd bakat av en icke-jude av rädsla för att någon skulle komma dem för nära och bli släkt med dem genom äktenskap.

113. Ingenting som kan ätas rått får ätas av en jude, om det har tillagats av en icke-jude.

114. Alla drycker som tillagats av icke-judar är förbjudna.

115. Mjölk som mjölkats av en icke-jud är förbjuden.

123. Judarna betraktar icke-judar som avgudar, särskilt katolikerna.

En judisk proselyt betraktas på samma sätt som en icke-judisk.

139-158. En rabbi förbjuder att låna ut pengar till en icke-jude för att hjälpa till att bygga en kyrka.

Avbildningen av ett kors, inför vilket icke-judarna bugar sig, är lika mycket en bild av en avgud. [Detta är också den judiske historikern Prof. H. Graetz åsikt, som likställer korset med hedendomens avgudar; se hans "Judarnas historia". Vol. II, sid. 218.]

Man får inte sitta i *skuggan av en lind*, om man har bett till den eller om en avgudabild har legat under den; om man kan hitta en kortare väg, får man *inte gå under den, annars måste man springa. Man får inte dröja sig kvar i skuggan av ett avgudahus.*

Det är tillåtet att håna bilder av avgudar och att säga till en icke-jud: *"Din Gud må hjälpa dig eller gynna dina affärer."*

Man måste undvika allt som kan väcka fientlighet, eftersom man lever bland icke-judarna och måste handla med dem hela året; man bör, när man ser att de njuter av sina helgdagar, njuta med dem - *det smickrar dem.*

Man får inte ge någon allmosa till en icke-judinna som man inte känner. Men man får, om man lever bland dem, ge mat åt deras fattiga, besöka deras sjuka - *för fredens skull. Man får (bland sig själv) inte säga något till deras beröm, inte ens säga: "Så attraktiv den här icke-juden är."*

Man får inte sitta till bords med någon icke-jude, även om juden äter från sitt eget bord, man får inte sätta boskap i en icke-judes ladugård, så att icke-judarna blir misstänkta för att ha samlag med boskap. En icke-judisk barnmorska får inte föda en judinnas barn, ingen judinna får vara tillsammans med en eller flera icke-judar.

Juden får inte säga att han är icke-judisk, men han kan tala tvetydigt.

Man får inte döda icke-judar, som ägnar sig åt avgudadyrkan, (under förutsättning att det inte blir krig mellan dem och oss), *men man får inte heller rädda dem, om de är i livsfara; om till exempel en av dem har fallit i vattnet, får man inte rädda honom - inte ens mot betalning.* Man får inte bota dem från en dödlig sjukdom, inte ens mot betalning, såvida det inte måste ske för att förhindra fientlighet mellan oss och dem.

Man måste döda, även offentligt, Apikorsim, som tjänar idolbilden för att förvärra sina medjudar ... även offentligt, om det är möjligt, om inte, måste man försöka främja deras död.

178. Man skall inte klä sig som icke-judar, imitera deras seder, man skall skilja sig från dem i alla avseenden.

201. Om en kvinna går hem efter badet och träffar på *ett orent djur eller en icke-judinna*, blir hon enligt rabbinerna oren igen.

236.240. Om en jude har rånat en icke-jude och han har fått honom att svära i närvaro av andra judar att han inte har rånat honom, och de andra judarna vet att han svor falskt, måste de tvinga honom att göra upp med icke-juden och inte svära falskt, även om han tvingas avlägga en ed, eftersom han skulle vanhelga Guds namn genom den falska eden; men om detta inte är fallet och han svär falskt, därför att han annars är i livsfara, *då kan han förklara eden i sitt hjärta som ogiltig för honom.*

240. *Varje barn i kroppen på en kvinnlig slav till en icke-judisk kvinna är inte bättre än boskap.*

III. Choschem Hamischpat (lag)

22,2. Juden står visserligen ut med att en icke-jude vittnar mot honom, men inte för att bli dömd av en icke-jude.

34, 18. En icke-jude och en slav kan inte vittna (inför en domstol).

46, 34. Om någon har konverterat till en annan religion är det samma sak som om han hade blivit en rånare.

66, 25. Om en icke-jude har sålt ett skuldebrev till en jude, följer man icke-judarnas lagar, så att skulden inte kan ges bort; det är samma sak med en donation från en icke-jude; men om en jude har sålt en förpliktelse till en icke-jude, följer man judiska lagar.

86, 1. Ett skuldebrev kan skrivas på vilket språk som helst, så länge det görs i enlighet med judiska föreskrifter och *vittnena är judar* och kan läsa texten; men alla skuldebrev som görs under icke-judiska vittnen är ogiltiga.

121, 1. Om någon får sin betalning genom bud och borgenären sa till honom att han skulle skicka honom, och det har gått förlorat, då är han fri, även om budbäraren var *en icke-judisk, dövstum, idiot eller minderårig*.

135, 2. *En vuxen icke-judisk slav är som boskap utan herde.*

154, 18. Vi finner inte att en jude skulle ha en icke-judes rätt, utom när det är till hans nackdel, till exempel om en jude köper en åker av en icke-jude och har den i sin ägo i många år, nu kommer en jude och stämmer för åkern och för med sig vittnen på att den är hans, där är rätten hos kändanden, för en icke-jude har ingen besittningsrätt till en judes egendom, så juden som köpte den av honom har inte heller någon äganderätt till den.

156, 5. Om någon har tagit med sig en icke-jude, är det i vissa städer förbjudet att göra affärer med denne icke-jude, för att inte skada sin nästa (juden). Andra tillåter det inte enbart, utan man kan också låna honom pengar, muta honom, ta från honom: *för en icke-judes egendom är som något som har överlämnats, och den som kommer först har rätt till det.*

163, 1. *Var och en måste bidra till de kostnader som ett samhälle har för att avlägsna en förrädare från sin mitt.*

176, 12. (Om delägare.) *Om en av delägarna har stulit eller rånat några svampar, så måste han dela med sina delägare.* Han måste ensam bära skadan; men om skadan kom efter delningen av stöldgodset, måste båda bära den; det gäller på samma sätt om partnern har sålt stöldgods. - Om en budbärare har drivit in en skuld åt sin herre från en icke-jude, som redan hade betalats, tillhör pengarna budbäraren. För detta är att betrakta som något *funnet*; om någon återlämnar sådana pengar till icke-juden igen, behöver han inte ersätta dem för sin granne, för vilken han skulle ha tagit emot dem, och det är till *och med tillåtet* att göra detta (att ge tillbaka pengar till icke-juden).

176, 28. Om två personer måste kräva en delad skuld av en *icke-jud*, och den ene har inkasserat sin andel och vill behålla den själv, och säger till den andre, att han skall inkassera sin andel, skall han inte höras; och om domaren har grälat med den ene och säger till sin granne, att jag vill hjälpa dig med din hälft, men inte med din grannes, och denne säger, att jag skall ta hand om min andel, då har han rätt; likaså om två måste inkassera en *dålig skuld* och de *därför måste ta till mutor* etc.

182, 5. Om en budbärare har *lurat en köpare vid en försäljning*, är det som med alla andra försäljningar, nämligen om skillnaden inte är mer än en sjättedel av värdet, står försäljningen kvar och fördelen går till avsändaren.

183, 6. Om den vara som skulle köpas hade ett fast pris, men man gav budbäraren för mycket i antal, massa eller vikt, *delar de på överbetalningen* (avsändaren och budbäraren).

183, 7. Om någon skickar iväg en budbärare för att ta emot pengar från en *icke-jude och denne begår ett misstag och ger honom för mycket, tillhör allt budbäraren*; men om budbäraren inte kände till detta misstag förrän efter det att pengarna redan var i händerna på avsändaren, tillhör de *honom*; om någon var i färd med att göra affärer med en *icke-jude* och en annan jude kom och *hjälppte honom och lurade icke-juden* i fråga om mått, antal och vikt, *delas överbetalningen, även om hjälparen får pengar för sin insats.*

183, 8. A. skickar iväg B, han skall köpa honom kläder på kredit av en *icke-jud*, och när tiden för betalning kommit och A ger B pengarna, visar det sig *att säljaren helt glömt bort saken*, då måste A få tillbaka pengarna, B kan inte heller säga att han vill hålla inne pengarna eftersom säljaren kanske fortfarande minns det, vidare *kan* han inte säga att han *vill ge pengarna till icke-juden och därmed helga Guds namn.*

Om någon ger tvåhundra gulden till en person för att betala det till en icke-judinna, och budbäraren lurade icke-judinnan och bara gav honom 100 gulden, så att han trodde att han hade

fått 200, då tillhör de 100 gulden budbäraren, för detta är lika bra som om icke-judinnan hade förverkat halva skulden.

188, 1. *Lagarna om budbäraren gäller inte i något avseende för en icke-jud*, likaså kan ingen jude vara en laglig budbärare för en icke-jud.

255, 6. Om någon säljer en vinkällare till en annan person och de sinsemellan har kommit överens om att säljaren inte är ansvarig för någon annan skada än att en tunna går sönder eller spills ut, och köparen bara vill ha ersättning om vinet skulle bli surt etc., och tunnorna har förblivit fulla och vinet gott, men det har *blivit orent genom kontakt med en icke-jud (i säljarens hus)*, då måste han täcka skadan. [Jag nämner att judarna i Hamburg i slutet av 1700-talet lyckades få en egen kyrkogård för att inte behöva ligga tillsammans med Goi ens i döden. I dag predikar ortodoxa tidningar för att söndagen ska avskaffas och flyttas till sabbaten, eftersom den inte skulle vara en religiös institution för tyskarna].

227, 26. Man får lura en icke-jude, ty det står skrivet i skrifterna, 3. Moseboken 25:14, ingen skall lura sin *broder*.

232, 19. Om någon säljer ägg och de var ruttna, är handeln ogiltig; men *nu är det inte sedvanligt*, och en sedvana ogiltigförklarar en lag.

249, 2. Man får inte skänka något till en icke-jude som inte ens är att betrakta som en medboende eller hyresgäst, såvida man inte känner honom ganska väl eller det måste ske för att man skall kunna leva i fred med honom.

256, 3. Om en sjuk person, *även en proselyt*, säger att han har i sin hand en namngiven summa pengar från en son eller från en icke-jud, och man bör ge den till honom efter hans död, måste detta göras. *Men om han ber att man efter hans död skall ge en gåva till en namngiven icke-jude, respekteras inte detta; ty det är detsamma* som om han hade sagt att man skulle begå en synd med sin förmögenhet.

259, 2. Det förlorade föremålet måste ha befunnit sig på en sådan plats att upphittaren är skyldig att återlämna det och han inte avsiktligt tappade det, att det är värt minst ett öre och har märkning i sig, eller att platsen där det hittades har sådant, och att han också skulle ha gjort ansträngningen, om det var hans egendom, och att det tillhör någon som han skulle vara skyldig att återlämna *det till; om bara ett av dessa villkor saknas behöver han inte återlämna det som hittades ...*

259, 3. Om föremålet låg på en plats där judar brukar uppehålla sig måste han offentligt ropa ut...; *men om föremålet låg på en plats där icke-judar brukar uppehålla sig behöver han inte ge tillbaka det...*

261, 2. Om någon hittar ko mellan vingårdar, måste han ringa och få det utropat, *eftersom vingårdsmästaren annars lider skada; men om vingårdarna tillhör en icke-jud, är det inte nödvändigt för honom.*

262, 5. Så snart upphittaren *med säkerhet vet* att förloraren var *tvungen att avstå från ett föremål*, tillhör det upphittaren.

266, 1. *Upphittaren kan inte bara behålla ett föremål som en icke-jud har lämnat, utan det är också förbjudet att lämna tillbaka det, för det står skrivet i skrifterna: din broders förlorade föremål*, 5. Moseboken, 22, 1,: men upphittaren lämnar tillbaka föremålet till juden *för att helga Guds namn, så att man hyllar israeliterna...*, så det måste ges tillbaka.

272, 9. Om djuret tillhör en jude och lasten en icke-jude, måste man hjälpa till med lastning och lossning, men om båda tillhör en *icke-jude* är det inte nödvändigt, annat än för att *förhindra fientlighet*.

275, 1. Om en *proselyt dör utan barn* vars befruktning och födelse skett i helighet (det vill säga efter konvertering till judendomen), *överlämnas hans förmögenhet, och den som först tar kontroll över den, har förvärvat den.*

275, 2. Den som har tagit kontroll över sina ägodelar *är inte mer skyldig att låta begrava honom än någon annan död.*

283, 1. En *icke-jud* kan inte ärva från sin far, som är proselyt, och en proselyt kan inte ärva från en annan. 275, 1, 2. *Om en icke-jude som en jude är skyldig pengar har dött och hans arvingar inte vet något om skulden, är det inte nödvändigt för juden att betala den.*

348. Man får inte stjäla, även om det är så lite, inte ens på skämt eller för att ge tillbaka det stulna igen eller ersätta det dubbelt eller bara för att reta ägaren; allt detta är förbjudet, så att man inte vänjer sig vid att stjäla. Så fort någon stjälar något, även om det bara är värt ett öre, har han brutit mot budet "Du skall inte stjäla" och måste betala, oavsett om han har stulit något från en jude eller en icke-jude, en vuxen eller en minderårig. [Rabbinerna är mycket stolta över denna passage och tror att de kan befria sig från alla monstruösa företeelser. Dr Hoffmann framställer det t.ex. som ett citat för judisk moral, men han tiger efter efterskriften. Se "Schulchan-Aruch", Berlin 1894, sidan 94. Även den pro-judiske forskaren professor F. Delitzsch såg sig tvungen att ta ställning mot judehatet. Han skrev i "Newest Vision of the Anti-Semitic Prophet" (Erlangen 1883), sid. 18: "Dessa uttalanden om rättslig olikhet, som i vissa fall befriar judar från samhällsmoraliska plikter gentemot icke-judar, är *de mest motbjudande utväxter* av rabbinsk utbildning och en vidareutveckling av mosaisk lag. Judendomen får finna sig i, om man - ju stoltare religion den står med - konfronterar den som än mer skamlig med denna rabbinska lags omoral."]] (*Man kan direkt råna en icke-jude, d.v.s. lura honom i beräkningar etc.*, men han får inte veta detta, så att Guds namn inte vanhelgas. Vissa rabbiner tillåter det nu, om en icke-jude har gjort fel till sin nackdel, kan man inte lura honom.) Om någon har stulit något och en annan kommer och hjälper honom att ta tillbaka det som stulits, är han fri från betalning.

369. Om kungen har utfärdat en lag för endast en klass av undersåtar, till exempel för dem som lånar ut pengar mot ränta, *bör man inte säga att kungens lag är en giltig lag för judarna ...* Vissa motsätter sig detta och hävdar att allt som kungen befäller bör vara bindande för judarna ... Det sägs inte att man bör följa icke-judiska lagböcker i allt, *för annars skulle ju hela den judiska lagen omintetgöras.*

386. Om någon säljer något till en icke-jud och en jude säger till honom att han betalade för mycket, är han en förrädare och *måste* ersätta *den skada* som därigenom uppstår.

388. Det är förbjudet att överlämna en jude, antingen sig själv eller sin förmögenhet, i en icke-judes våld, att förråda honom...'; men om angivaren har blivit förrådd av honom, får han förråda honom igen, ja, till och med döda honom, om han inte kan rädda sig själv på något annat sätt. Det är tillåtet att döda en förrädare oavsett var man hittar honom, även i nutid. Om man hör talas om någon som vill förråda sin granne, måste man först varna honom, om man tror att man kan förhindra det på detta sätt och det fortfarande finns tillräckligt med tid; men om han är fräsch och inte vill acceptera varningen, *måste man döda honom vid första bästa tillfälle.* (Vissa rabbiner säger att om man räddar sig från honom på ett annat sätt, till exempel genom att skära ut hans tunga eller göra honom blind, då får man inte döda honom).

Om någon tillverkar falska pengar, och om det finns oro för *att andra judar också kan bli generade genom denna person*, kommer denna man först att varnas (av den judiska domstolen), och om han inte lyder, är det tillåtet att förråda honom och berätta för den icke-judiska regeringen att endast denne *ene jude* ägnar sig åt denna verksamhet och att de andra judarna inte har någon del i den.

Om någon vill fly och *inte betala sin skuld till en icke-jude, och en jude har förrått detta, skall* han visserligen inte kallas förrädare, men han har därigenom begått *en mycket stor ond handling.*

Man söker med alla medel eliminera en jude som redan tre gånger har förrått en jude eller hans förmögenhet. Alla kostnader som det judiska samfundet har för att eliminera en förrädare kommer att täckas gemensamt av alla medlemmar i detsamma.

405. Om den person som knuffas (av en oxe) är en *gravid slav, hanteras detta fall på samma sätt som med boskap*; slaven kommer att värderas efter hur mycket mindre värdefull hon är efter denna händelse - förlusten av barnet.

406. *Om en judes oxe har knuffat en icke-judes, behöver skadan inte täckas*, för det står skrivet i 2. Moseboken 21, 35: din nästas oxe; men i det motsatta fallet måste skadan täckas.

425. *Det är en gärning som behagar Gud att offentligt döda, om det är möjligt, en jude som utövar avgudadyrkan eller begår synder, inte av lust utan snarare för att därigenom försvåra för sina landsmän, eller en apikoross, som inte erkänner lagen och profeterna; om detta inte är praktiskt möjligt måste man försöka eliminera honom på indirekt väg.*

Mot icke-judar, som vi inte lever i konflikt med, betar man sig så att man varken orsakar deras död eller räddar dem från den.

IV. Eben haezar (innehållande undantagstillstånd)

6, 8. Vad är en hora? *Alla icke-judiska döttrar* eller en judisk dotter som har något att göra med någon som inte får gifta sig med henne ... Om en kvinna har något att göra med boskap, även om straffet är stening, är hon fortfarande inte en hora och en präst kan gifta sig med henne, eftersom hon inte har haft något förbjudet samlag med *människor*.

7, 2. Hagah. *En icke-judes vittnesmål*, även om det sker oavsiktligt, *betyder ingenting*. Vissa rabbiner vill låta detta fall vara giltigt.

20l 1. Hagah. Samlag med en flicka under tre år är inte straffbart.

26. 1. Om två *icke-judiska äktenskapspartners* har konverterat till judendomen... kan de separera utan skilsmässopapper, *eftersom tidigare sättet att leva betraktas som hor*.

28. Det är förbjudet att anförtro en kvinna ett föremål som man har *stulit*...; *men om man har stulit något från en icke-judinna, kan man använda det för en förlovning*.

37. 1. Om en flicka är tre år och en dag gammal kan fadern låta henne förlova sig genom samboförhållande.

74, 11.. Om en man påstår att han vill flytta från sin tidigare bostad, därför att den var dålig eller att det bodde *främmande människor eller icke-judar* i grannskapet, kommer han att höras (inför domstol).

141, 35. Om någon skickar ett skilsmässobrev till en icke-jude, bör han utse en jude åt honom och skriva till honom att han har utsetts till budbärare för att överlämna skilsmässobrevet till hans hustru, detta är giltigt, eftersom icke-juden i denna handling inte har gjort *något* annat än - *en apa gör det också!*

Talmud Ande

DEL ETT

Introduktion till Talmud

I. Talmuds historia

1. De mosaiska lagarna

Talmud bygger på de mosaiska lagarna som finns i Torah i Gamla testamentet. De mosaiska lagarna finns i Torah i Gamla testamentet. Torah (= undervisning, lag) betyder de fem Moseböckerna, dvs. de fem första böckerna i Gamla testamentet, som enligt judisk tro skrevs av Moses själv på 1100-talet f.Kr. som svar på en övernaturlig diktamen från Jahve.

Denna Torah är den första och heligaste grunden för den judiska religionen, särskilt de så kallade mosaiska lagarna, som finns i andra till fjärde Moseböckerna och som representerar de mest skiftande juridiska, moraliska och rituella föreskrifterna. Inte mindre viktiga är dock de historiska händelser som skildras i Torah. för den fortsatta utvecklingen av den judiska religionen och för den enskilde judens beteende. De andra delarna av det judiska Gamla Testamentet tillkom som sekundära tillägg till den egentliga uppenbarelsen av Torah. uppenbarelsen av Torah och fick därför en betydelse för den senare betydelsen, även om de inte värderades lika högt.

Det skulle föra för långt att inom ramen för dessa förklaringar gå in på bestämmelserna i den judiska Torah. Det torde räcka med att hänvisa till den judiska tolkningen av "Höga Testamentet", som uppstod omkring år 1000, av "Höga Visan" (Midrash Shir ha-la), som hör till Gamla Testamentet; i denna Midrash tilldelas den judiska Torah 70 epitet, varav några är typiska. Torah presenteras som: vis, kunskap, oklanderlig, beprövad, gör portarna visa, uppfriskar själen, ren, varar för evigt, upplyser ögonen, gläder hjärtat, utsökt, guld, kära, honung, djup, outtömlig, charm, livets träd, glädje, etc. Dessa namn på den judiska Torahren är samtidigt ett bidrag till judarnas storhetsvansinne, som i egenskap av Jahves utvalda folk har höjt sig till en sådan bedömning av sin av Jahve givna lag.

För fullständighetens skull bör det också nämnas att ordet "Torah" i ordets vidare mening avser hela den judiska lagen, nämligen den skrivna lagen i Gamla testamentet och det muntliga testamentet och den muntliga lagläran, som i sin tur senare nedtecknades i Talmud och dess religiöst-juridiska föregångare och fortsättningar. och dess religiöst-juridiska föregångare och fortsättningar, dvs. judarnas hela religiöst-juridiska litteratur fram till våra dagar.

Betydelsen av Torah, d.v.s. de mosaiska lagarna och hela den judiska juridiska litteraturen, framgår av följande judiska talmudiska uttalanden: "Torah är betydelsefull, ty utan den skulle himmel och jord inte kunna existera" (Talmud Nedarim 52a); "Torah är ljuset" (Talmud Taanit 7b och Megillah 16b); "Varför jämförs Torahs ord med ett fikonträd? Precis som man i ett fikonträd alltid hittar fikon så ofta man söker i fikonträdet, så hittar man också fikon i Torahs ord så ofta man söker i dem" (Talmud Traktat Erubin 54b); "Människan (juden) lär sig i Torah endast vad hans hjärta känner för att göra" (Talmud Traktat Aboda zara 19a); "Den som studerar Torah för dess egen skull, Torah för dess egen skull, blir livets medicin" (Talmudisk traktat Taanit 7a); "Gå, sysselsätt dig med Torah, så kommer du att leva" (Talmudisk traktat Rosh Hashana 18a).

2. Mishnah

De gamla israeliternas lagar och berättelser var till största delen tidsbundna, och under de första århundradena efter tideräkningen fick de en samtida förklaring, komplettering och modifiering av den tidens judiska lärare i Mishnah och Gemara, som tillsammans utgjorde Talmud.

Ordet "Mishnah" betyder: upprepning, inläring; en samling läror; en samling doktriner. I början tillät inte judendomen att de vises läror, som förklarade Torah, skrevs ned. Till en början fördes

därför denna muntliga undervisning vidare från mun till mun, från generation till generation; man memorerade helt enkelt lagen ordagrant, det vill säga själva lärorna och deras förhållande till Gamla testamentets ord. Snart gjorde emellertid den uppsjö av läror som representerades av lagens läror och de läror som representerades av lagens lärare det nödvändigt att sammanställa samlingar av dessa läror. I den postbibliska judendomen uppstod snart flera sådana samlingar. För att förhindra en mångfald av läror skrev den judiske lagläraren Judah han-nasi (Judah prinsen) sin Mishnah (på 200-talet e.Kr.) med hjälp av alla de befintliga samlingarna.

Mishnah består av sex "ordningar" (sedarim). Varje "ordning" (seder) är indelad i ett antal (7-12) traktater, enligt vilka Mishnah citeras med namn. Namnen på de sex mishnaiska ordningarna är: 1. seraim ("frön"; offergåvor från landsbygden till präster etc.); 2. präster etc.); 2. moed ("högtider"; sabbat etc.); 3. nashim ("kvinnor"; äktenskaps- och familjerätt); 4. nesikin ("skadestånd"; civil- och straffrätt); 5. straffrätt); 5. kodashim ("heliga ting"; offer); 6. toharot ("rena ting"; renhetslagar).

Det totala antalet blandade områden är 63.

Den höga aktning som Talmud själv hyser för Mishnah illustreras av några talmudiska talesätt: "Mishnah är drottningen (av den judiska lagen)" (Ketubotölb; Makkot21a; Nidda52a); "På högtidsdagen bör man bara äta och dricka eller sitta och studera Mishnah" (Pesachim68b; Beza5b); "Endast de som kan föra krig på rätt sätt med den judiska lagens vapen, som har många mishnaiska läror till hands" (Sanhedrin 42a); "Den som glömmer ett enda ord i mishnah, honom räknar skrifterna (i Gamla testamentet) som ett testamente, så att han har förverkat sitt liv" (Abot 3:10).

3. Gemara

Men inte ens Mishnah var tillräcklig för de nitiska judiska laglärarna. Judiska lagskolor etablerades i själva Palestina (Jerusalem, Jamnia, Tiberias, Caesarea, Sepphoris) och i ännu mer utpräglad form i Babylonien (Nehardea, Sura, Pumbedita). I dessa skolor fick Mishnah ytterligare ett skriftligt tillägg, den s.k. Gemara (= tillägg).

Diskussionerna i Mishnah presenteras i Gemara i form av en diskussion som fortskrider i rent formellt tänkande. Rabbinerna (som de judiska laglärarna kallades) diskuterar från hundradels till tusendels punkt av rent yttre och rent tillfälliga skäl, så att det i denna rabbinska diskussionssal av förvirrade rabbiner mycket ofta tas upp saker som inte har något att göra med den centrala idén i den Mishnah som de vill förklara. Detta förklarar också varför rubrikerna på de enskilda mishnaavdelningarna ovan inte motsvarar det faktiska innehållet i den gemara som följer på varje mishnaavdelning.

Enligt den judiska rättslärans två centra (Palestina och Babylonien) sammanfattades de enskilda judiska rättslärdas åsikter om Mishnahs meningar i en tvåfaldig Gemara: Den palestinska eller Jerusalems Talmud (500-talet: = Mishnah + Palestinska Gemara) och den babyloniska Gemara) och den babyloniska Talmud (600-talet: = Mishnah + Babyloniska Gemara).

Den palestinska Talmud har en Gemara för endast 39 av de 63 Mishna-traktaterna. Ett särdrag hos den palestinska Talmud är att den betonar de uppbyggliga berättelserna (Haggadah) snarare än det juridiska materialet (Halakha) i Talmud lika mycket som den babyloniska Talmud.

Till skillnad från den palestinska Talmud handlar den babyloniska Talmud i första hand om juridiska bestämmelser, som presenteras för läsaren i en dialektik som drivits till sin spets. Det faktum att endast denna babyloniska Talmud uppnådde allmän acceptans inom judendomen som helhet beror på dess många juridiska bestämmelser. Det är därför den babyloniska Talmud som avses när man talar om Talmud i allmänhet. Även om den babyloniska Talmud innehåller en Gemara för endast 37 av de totalt 63 Mishnat-traktaterna, gjorde de babyloniska laglärares mångordighet den till den enda i sitt slag. de babyloniska laglärares mångordighet innebar att den babyloniska Talmud är ungefär tre gånger så stor som den palestinska Talmud, som har en Gemara för 39 Mishnat-traktater. Omfattningen av subtiliteten i den babyloniska Talmud framgår inte minst av en berättelse som återges i den babyloniska Talmud själv, där det sägs att den judiske lagläraren Zera ville resa från Babylonien till Palestina, och att denne Rab Zera Zera fastade i hundra dagar före sin avresa för att glömma den babyloniska, den babyloniska Talmud, och inte låta sig förvillas av den (Baba mezia 85a).

Utseendet på Babyloniska Talmud har förblivit detsamma från den första tryckta upplagan till idag. Varje mishnaisk traktat följs av motsvarande gemara. Talmudtexten i mitten av sidan Talmudtexten i mitten av sidan är åtskild från Rashi-kommentaren på insidan av marginalen och från Tosafot på utsidan av marginalen.

Enligt Talmuds egna ord är Talmuds bindande kraft större än de mosaiska lagarnas: "Om man sysslar med skrifterna (i Gamla testamentet) är detta något, men Mishneh, detta är redan något, och man får en belöning för det. Men när man sysslar med Talmud finns det inget som är viktigare än detta" (Baba Mezia 33a); "Talmuds ord är de talmudiska visheternas ord är viktigare än Gamla testamentets ord" (Sanhedrin 88b); "Halakha (den lagstiftande delen av Talmud) är kronan på den judiska rättsläran" (Megillah 28b).

För tydlighetens skull kommer vi nu att ge en exakt klassificering av Talmud genom att ange vilka Mishneh-traktater som har fått en Gemara.

Namn och innehåll i de talmudiska reglerna och traktaterna:

I. Seraim = frön

1. Berakot 1) = välsignelser, 127 foliosidor, innehåller föreskrifter om judarnas böner, bönetiderna, hållningen under bönen, uppträdandet i tronhuset (i avträdet) etc.

2. Pea 2) = Corner, 8 kapitel, innehåller föreskrifter om det bibliska budet att lämna ett hörn åt de fattiga när man brukar åkern, samt andra föreskrifter om lagen om de fattiga.

3. Demai 2) = Tveksam, 7 kapitel, innehåller föreskrifter om de frukter som är tveksamma till om de skall ges i tionde till prästerna, och det s.k. andra tiondet, samt föreskrifter om **dem** som är skyldiga att betala tionde m.m.

4. Kilayim 2) = Tvåfaldig, 9 kapitel, innehåller bestämmelser om otillåten blandning av saker som tillhör samma sak men är av olika slag.

5. Shebiit 2) = sjunde året, 10 kapitel, innehåller bestämmelser om nedläggning av åkrar under sabbatsåret och efterskänkning av skulder som föreskrivs under det året.

6. Terumot 2) = plikter, 11 kapitel, innehåller bestämmelser om byggandet av tabernaklet och olika tempelanläggningar.

7. Maasroi 2) = tiondet, 5 kapitel, innehåller bestämmelser om tiondet som skulle betalas till leviterna som arbetade som tjänare i det judiska templet.

8. Maaser scheni 2) = det andra tiondet, 5 kapitel, innehåller föreskrifter om det s.k. andra tiondet, som judarna skulle betala av avkastningen av sina grödor och av avkastningen av de förstfödda av sina nötkreatur och får.

9. Challa 2) = Levy of Dough, 4 kapitel, innehåller föreskrifter om uppbörd av deg för bakning, som skulle ges till templets präst.

10. Orla 2) = förhud, 3 kapitel, innehåller föreskrifter om trädens förhud, d.v.s. ett träds frukt under de tre första åren efter planteringen; denna frukt skulle levereras till Jerusalem som förstafrukt.

11. Bikkurim 2) = förstlingsfrukter, 3 kapitel, innehåller föreskrifter om förstlingsfrukterna av all frukt som ska offras till Jahve.

1) *Palestinska och babyloniska Gemara.*

2) *Endast palestinsk Gemara.*

II. Moed = högtid

1. Shabbat 1) = Sabbath, 314 foliosidor, innehåller föreskrifter om firandet av sabbaten, särskilt om tillåtet och förbjudet arbete på sabbaten.

2. Erubin 1) = blandningar, 209 foliosidor, innehåller de olika metoder som Talmud rekommenderar för att kringgå de betungande sabbatslagarna (t.ex. att blanda och sammanföra tomter för att öka längden på den tillåtna sabbatsvägen).

3. Pesachim 1) = de två Pesach, 242 foliosidor, innehåller föreskrifter om firandet av Pesach. .

4. Shekalim 2) = shekel (judiskt mynt), 8 kapitel, innehåller bestämmelser om tempelskatten och olika tempel i Jerusalem.

5. Yoma 1) = dagen, 175 foliosidor, innehåller föreskrifter för försoningsdagen. Försoningsdagen.

6. Sukkah 1) = tabernakel, 112 foliosidor, innehåller föreskrifter för firandet av lövhyddohögtiden.

7. Beza 1) = Ägg, 80 foliosidor, innehåller föreskrifter om de seder som skall iakttas på de judiska högtidsdagarna; dess namn bär "avhandlingen har fått sitt namn av den fråga som diskuteras i början, huruvida ett ägg {lagt på högtidsdagen får ätas eller inte. I den palestinska Talmud kallas avhandlingen Yom tob = Festdag efter sitt innehåll.

8. Rosh Hashanah 1) = årets början, 69 foliosidor, innehåller föreskrifter för firandet av det judiska nyåret.

9. Taanit 1) = fasta, 61 foliosidor, innehåller bestämmelser om offentlig fasta.

10. Megillah 1) = skriftrulle, 63 foliosidor, innehåller föreskrifter för läsningen av Megillah, dvs. den bibliska Esters bok, på den judiska högtiden Purim.

11. Moed qatan 1) = Half Holiday, 59 foliosidor, innehåller bestämmelser om det arbete som är tillåtet under halva semestern.

12. Chagiga 1) = Festival, 53 foliosidor, innehåller bestämmelser om judarnas tre pilgrimsfester (lövhyddohögtiden, påskan och veckohögtiden).

1) *Palestinska och babyloniska Gemara.*

2) *Endast palestinsk Gemara.*

III. Nashim = Kvinnor

1. Jebamot 1) = Svärsysstrar, 244 foliosidor, innehåller judisk regel om att svägerskan (hustrun till den barnlöst avlidne (hustrun till en bror som avlidit barnlös), om släktskapsgrader släktskapsgrader, förbjudna äktenskap, bastarder etc.).

2. ketubot 1) = skriven text, 224 foliosidor, innehåller föreskrifter om ketubah (vigselbevis), om jungfruns och ankans bröllopsdag, om jungfrulighetens trovärdighet etc. etc.

3. Nedarim 1) = Löften, 182 foliosidor, innehåller bestämmelser om löfterna och deras förpliktelser.

4. Nasir 1) = Nazirite, 132 foliosidor, innehåller bestämmelser om nasirlöftet, som krävde avhållsamhet från berusande drycker, från att klippa håret på huvudet och från att besudlas av en död person.

5. Soffa 1) = kvinnan misstänkt för äktenskapsbrott, 98 foliosidor, innehåller bestämmelser om den judiska hustrun misstänkt för äktenskapsbrott.

6. Giftin 1) = Skilsmässobrev, 178 foliosidor, innehåller bestämmelser om det skilsmässobrev som en jude kan utfärda till sin hustru.

7. Qiddushin 1) = Sanctifications, 164 foliosidor, innehåller bestämmelser om äktenskap och andra äktenskapliga frågor.

1) *Palestinska och babyloniska Gemara.*

IV. Nesikin = Skadestånd

1. Baba qamma 1) = First Gate (of civil law), 238 foliosidor, innehåller bestämmelser om skyldigheten att betala ersättning för allmän skada.

2. Baba mezia 1) = mittporten (i civilrätten), 238 foliosidor, innehåller bestämmelser om upptäckt, förvaring av egendom, köp och försäljning m.m.

3. baba batra 1) = sista porten (till civilrätten), 352 foliosidor, innehåller bestämmelser om samägande, besittning, försäljning av lös och fast egendom, arvsrätt m.m.

4. Sanhedrin 1) = domstol, 226 foliosidor, innehåller föreskrifter om de judiska domstolarnas sammansättning, om judiska rättsförfaranden, judiska rättsförfaranden och framför allt om judisk straffrätt.

5. Makkot 1) = piskning, 48 foliosidor, innehåller föreskrifter om vilka brott som kunde bestraffas med piskning, hur piskningen skulle utföras etc.

6. Shebuot 1) = Oaths, 98 foliosidor, innehåller bestämmelser om edens beskaffenhet.

7. Eduyyot 2) = Testimonies, 8 kapitel, innehåller vittnesmål från äldre Mishnah-auktoriteter.

8. Aboda zara 1) = avgudadyrkan, 152 foliosidor, innehåller föreskrifter om avgudadyrkarnas högtider, om avgudabilderna och om avgudabilderna själva, förbud mot nära kontakt med avgudadyrkare etc.

9. Abot 2) = (Fädernas) ordspråk, 6 kapitel, innehåller en samling ordspråk av de judiska laglärarna från perioden 300 f.Kr. till 200 e.Kr.

10. Horayot 1) = rulings, 27 foliosidor, innehåller föreskrifter om särskilda syndoffer. om särskilda syndoffer.

1) *Palestinska och babyloniska Gemara.*

2) *Ingen Gemara.*

V. Kodashim = helgedomar

1. Zzebachims 1) = offer, 240 foliosidor, innehåller om de olika offren som skulle offras i Jerusalems tempel. som skulle offras i Jerusalems tempel.

2. Menachot 1) = sädesoffer, 219 foliosidor, innehåller föreskrifter om att offra matoffer till Jahve.

3. Chullin 1) = oren, 283 foliosidor, innehåller föreskrifter om slakt av djur som inte är avsedda att offras utan bedövning.

4. Bekorot 1) = förstfödd, 122 foliosidor, innehåller bestämmelser om människor och djur som endast tillhör Yahweh.

5. Arakin 1) = Uppskattningar, 69 foliosidor, innehåller bestämmelser om de belopp som ska betalas på grundval av ett löfte, beroende på värdet av en person eller sak som har avgivit löfte.

6. Temura 1) = Substitution, 67 foliosidor, innehåller bestämmelser om utbyte av ett offerdjur som ersätts av ett annat djur.

7. Keritot 1) = utrotning, 56 foliosidor, innehåller bestämmelser om straffet för utrotning, dvs. naturlig död vid 20-50 (enligt andra: 60) års ålder.

8. Meila 1) = överträdelse, 43 foliosidor, innehåller bestämmelser om överträdelse mot de heliga ting som är avsedda för Yahweh.

9. Tamid 1) = evig, 66 foliosidor, innehåller föreskrifter om de eviga morgon- och aftonbrännoffren i templet i Jerusalem m.m.

10. Middot 2) = mått, 73 foliosidor, innehåller bestämmelser om måltider och inredning av templet i Jerusalem.

11. Kinnim 2) = Fågelbon, 3 kapitel, innehåller föreskrifter om duvoffret som ska offras som syndoffer eller brännoffer av födande kvinnor och andra offerskyldiga personer.

1) *Endast Babylonian Gemara.*

2) *Palestinska och babyloniska Gemara.*

VI. Toharot = Reningar (eufemism för: orenheter)

1. Keli 1) = redskap, 30 kapitel, innehåller föreskrifter om de olika typer av orenhet som redskap, kläder m.m. kan anta.

2. Ohalot 1) = tält, 18 kapitel, innehåller bestämmelser om den besudling som orsakas av en död person.

3. Negaim 1) = plågor, 14 kapitel, innehåller bestämmelser om spetälska hos människor spetälska på människor, kläder och hus.

4. Para 1) = röd ko, 12 kapitel, innehåller bestämmelser om den röda kon, vars aska, blandad med vatten, ska användas för rituell besprutning vid orenhet.

5. Toharot 1) = reningar (eufemism för: orenheter), 10 kapitel, innehåller föreskrifter om de rituella orenheter som bara varar fram till solnedgången.

6. Mikvaot 1) = nedsänkingsbad, 10 kapitel, innehåller föreskrifter om de nedsänkingsbad som föreskrivs för judar under vissa omständigheter.

7. Nidda 2) = den orena kvinnan, 146 foliosidor, innehåller bestämmelser om renhetskraven för en menstruerande kvinna och en kvinna som föder barn.

8. Machshirin 1) = att bli oren, 6 kapitel, innehåller bestämmelser om vad som kan göra en människa oren.

9. Zabim 1) = de som drabbas av orent sadesväskeflöde, 5 kapitel, innehåller bestämmelser om orent sadesväskeflöde.

10. Tebul yom 1) = den som tog ett nedsänkingsbad samma dag 4 kapitel, innehåller bestämmelser om den som tog ett nedsänkingsbad av renhetsskäl och nu förblir oren till solnedgången. förblir oren till solnedgången.

11. Yadayim 1) = händer, 4 kapitel, innehåller bestämmelser om rituell orenhet och rening av händerna.

12. Ukzin 1) = stjälkar, 3 kapitel, innehåller bestämmelser om de fall då stjälkarna, skalén, fröna och de omslutande bladen på en frukt som har blivit oren är orena.

1) *Ingen Gemara.*

2) *Palestinska och babyloniska Gemara.*

I slutet av den fjärde ordningen i utgåvorna av den babyloniska Talmud finns det sju traktater som alltid ingår, men som inte hålls i samma aktning som de andra 63 talmudiska traktaterna. Dessa sju extrakanoniska talmudiska traktater härrör från en tid då Mishnah redan var färdigskriven. I vilket fall som helst hör de också på något sätt till den babyloniska Talmud.

Dessa är följande avhandlingar:

1. Abot Rabbi Natan (Fädernas ord),
2. Soferim (de skriftlärda's traktat),
3. Ebel rabati (regler för sorgearbete),
4. Kalla (brud; äktenskapliga förbindelser),
5. Derek erez Rabba (den stora avhandlingen "Way of Life"),
6. Derek erez suta (den lilla avhandlingen, "Livets väg"),
7. Perek hash-shalom (Avhandling om fred).

4. Talmuds språk

Språket i Mishnah är en hebreiska som skiljer sig helt från Gamla testamentets hebreiska. Hebreiskan i Mishnah blandas bland annat med ett stort antal främmande ord från arameiska, grekiska och latin. - Språket i den palestinska Talmud är, förutom ett stort rent hebreiskt ordförråd och meningsbyggnad, den judisk-palestinska palestinska arameiskan. - Språket i den babyloniska Talmud är språket i olika arameiska dialekter. - En svårighet med att förstå språket i Mishnah och Talmud, förutom den ickevokaliserade, rent konsonantiska texten, ligger i de många, många hebreiska förkortningarna.

5. Citation av Talmud

Mishnah citeras enligt kapitelnumret i respektive traktat (t.ex. Aboda zara 1). - Den palestinska Talmud citeras vanligen genom att ange kapitel- och paragrafnummer i den Mishnah-traktat som den palestinska Gemara i fråga tillhör (t.ex. pal. tillhör (t.ex. pal. Aboda zara 1, 1). Som ett undantag anges den palestinska Talmud med sidnummer; detta avser upplagan från Krakow 1609 (= Krotoschin 1866); sidnumreringen i den palestinska Talmud är inte enhetlig (som i den babyloniska Talmud). Talmud) är enhetlig. - Eftersom den babyloniska Talmud nästan undantagslöst är tryckt med samma sidantal, citerar man enligt följande: traktatens namn, antalet blad samt deras fram- och baksida, t.ex. Baba mezia 114b (= Babyloniska Talmuds traktat "Babamezia", sidan 114, baksidan).

6. Talmud-kommentarer

När Talmud var färdigskriven var den judiska kommentaren till Torah långt ifrån färdig. Otaliga Talmudkommentarer har skrivits och skrivs fortfarande för att förklara Talmud i detalj. Två av dessa Talmudkommentarer har fått ett mycket högt anseende inom judendomen och läggs, som

nämnts ovan, ständigt till i upplagorna av Babyloniska Talmud. Dessa är Rashis och Tosafots Talmudkommentarer.

1) Rabbi Shelomo Yishaqi, som levde på 1000- och 1100-talen (förkortad Rashi), skrev en kommentar till de flesta Gemara-traktaterna i den babyloniska Talmud, som läggs till i dagens utgåvor av Talmud i Talmudtextens inre marginal (t.ex. Jebamet 22a Rashi).

2. Tosafot, som är tryckta i yttermarginalen av den talmudiska texten och är en samling ibland mycket detaljerade förklaringar av enskilda avsnitt i den talmudiska lagen. Tosafot kommer från de judiska lagskolor som tillhörde de s.k. tosafisterna, vilka levde i norra Frankrike och västra Tyskland på 1100- och 1200-talen. Citation: t.ex. Jebamot 22a Tosafot.

7. Talmudiska kodexar

För att organisera den vilt förvirrande strömmen av ord från de 3.000 rabbiner som talade i Talmud, och särskilt för att förse enskilda judar med de nödvändiga talmudiska ordspråken för deras praktiska liv, uppstod det snart inom judendomen en önskan om sådana så kallade talmudiska kodices, som skulle ge den talmudiska religiösa lagen en påtaglig form.

Maimonides (1135-1204) var den förste som gjorde detta försök med sin Mishneh Torah ("Upprepning av lagen"), senare även kallad Jad chasaka ("Stark hand"), eftersom här i 14 (= det numeriska värdet av de hebreiska bokstäverna j och d) böcker erbjuds de talmudiska laglärorna i en saklig ordning. Detta verk citeras av Maimonides enligt de enskilda avsnitten och antalet kapitel och paragrafer (t.ex. Maimonides, Hilchot aboda zara 10, 5. 6).

Maimonides hade inte mycket till övers för sin tids judar på grund av sin kasuistiska inställning.

Betydligt mer framgångsrik i detta avseende var juden Josef Karo (1488-1575) med sin Shulchan aruch ("det lagda bordet"), som först utkom i Venedig 1564/65 och som nu ges ut i upplagor som innehåller upp till fyrtio kommentarer till Shulchan aruch. Shulchan aruch citeras enligt sina fyra delar (Orach chajjim = livets väg; Yore dea = kunskapens lära; Choschen hammischpat = rättvisans sköld; Eben ha-ezer = hjälpens sten); paragraferna och underavdelningarna anges (t.ex. Yore dea 147.5).

Slutligen, för att vara helt praktisk, mot slutet av förra seklet publicerade den rabbinske assessorn Salomo Ganzfried Kizzur (ett utdrag ur Shulchan Aruch), som har gått igenom fler och fler utgåvor fram till idag. Denna kizzur citeras efter avsnitt och underavsnitt (t.ex. kizzur 150, 11).

II. Talmudtextens historia

1. Talmudiska manuskript

Mycket få gamla Talmudmanuskript har bevarats från tiden före tryckpressens uppfinning (mitten av 1400-talet). Orsaken till detta fenomen är att Talmudmanuskript ofta konfiskerades och brändes av kyrkan i Rom (t.ex. brändes Talmudmanuskript av påven Innocentius IV genom bullan "Impia Judaeorum perfidia" av den 9 maj 1244, som beordrade att Talmud skulle brännas i Frankrike). Romkyrkan var dock anti-talmudisk endast därför att den såg de antikristna talmudiska passagera som ett hot mot sin egen makt. ett hot mot sin egen makt var denna

romerska kyrkans talmudbränning utåt sett motiverad av rent religiösa skäl, men i själva verket var den inget annat än en rent maktpolitisk fråga.

Den enda fullständiga handskriften av den babyloniska Talmud finns i Münchens statsbibliotek (Cod. Hebr. 95) och skrevs 1343.

2. Tryckta utgåvor av Talmud

Trots att tryckpressen möjliggjorde en snabb och omfattande spridning av böcker, utnyttjade judarna till en början inte detta när det gällde deras Talmud. Först så småningom, år 1483, började de trycka enskilda traktater ur Talmud, varvid de naturligtvis valde ut de traktater som minst sannolikt skulle väcka upprördhet bland de icke-judiska folken. Vid slutet av 1400-talet hade endast 12 av Talmuds 63 traktater tryckts av judarna.

Redan från början visste judarna hur de skulle använda judisk självcensur för att ersätta de avsnitt i Talmud som var stötande för kristendomen med vita, tomma utrymmen i trycket. De höll också sina tidiga Talmudtryck mycket hemliga, så att inte ens kristna vänner till de judar som stödde Talmud fick se själva Talmud.

Under första hälften av 1500-talet hade judarna emellertid nått sitt mål. Inte mindre än fyra gånger kunde de med den romerske påvens tillstånd ge ut en komplett tryckt utgåva av den babyloniska Talmud. Det är anmärkningsvärt att alla dessa tryckningar av Talmud gjordes av kristna, som inte på något sätt publicerade Talmud i antisemitisk mening utan helt och hållet betalades av judarna; och det är inte mindre anmärkningsvärt att judarna själva alltid hade tryckningen i sina händer och endast överlät det faktiska tryckningsarbetet till icke-judarna.

Under andra hälften av 1500-talet uppstod en viss reaktion som fick den romerske påven att bli mer återhållsam i sin öppna vänskap med judarna, mer försiktig i sin öppna vänskap med judarna. Detta ledde dock inte till ett förbud mot Talmud, utan en kompromiss nåddes: Talmud, som var fientlig mot kristendomen, skulle kontrolleras av påvliga censorer, de avsnitt som var fientliga mot kristendomen skulle ändras eller strykas, och den renade Talmud skulle tryckas med påvligt tillstånd.

Mycket skulle kunna sägas om det vettiga och det orimliga i den påvliga censuren av Talmud. Framför allt står det klart att judiska pengar spelade en roll i hela denna affär som inte bör underskattas. De påvliga talmudcensorererna betalades av judar, och en del av dem var döpta judar; mot slutet av 1500-talet insåg Rom självt att dessa censorer, som var censorer, som betalades av judar, inte var tillförlitliga. Talmud, som hade renats av påven, förstods och lästes dessutom av judarna i sin ocensurerade betydelse; judarna visste vad de ändrade uttrycken verkligen betydde; de kände också till de talmudiska avsnitt som helt hade strukits (vilket framgår av de judiska pamfletter och broschyrer som publicerats under århundradenas lopp). Judarna visste vad de ändrade uttrycken verkligen betydde; de kände också till de talmudiska passager som helt hade strukits (vilket framgår av de judiska pamfletter och broschyrer som publicerats under århundradena).

Under århundradena efter publiceringen av Baselutgåvan av Talmud 1578/81 fyllde judarna mer eller mindre i de luckor som censuren av Talmud lämnade efter sig, så att påven flera gånger tvingades ingripa mot denna Talmud, återigen av rent religiösa skäl, dvs. i verkligheten av maktpolitiska skäl.

III. Talmuds kännetecken

de olika brott som Talmud sanktionerar mot icke-judar, till exempel ocker, bedrägeri, bedrägeri, överdriven stöld, rån, bortförande av en vacker kvinna, mottagande av stöldgods, smuggling, skatte- och löneflykt, stöld av förlorad egendom,

den talmudiska förklaringen av icke-judisk egendom som ägarlös egendom,

lura icke-judar, vilket är tillåtet "för fredens skull",

Talmudiska bestämmelser om mutor, lögner och mened,

Talmuds syn på stämningar och den judiske förrädaren,

den universella talmudiska "livsvisdomen",

de ändlösa talmudiska förklaringarna om "törnehuset" (abort), om löss, om insekter,

de "knepe" som Talmud själv tillåter judarna att använda som en "utväg", som en "utväg", etc.

Som en röd tråd genom Talmuds många tusen foliosidor löper det judiska hatet mot icke-judar (jfr citaten i del 2 och 3, som är hämtade från den ocensurerade Talmud [Venedigutgåvan 1520/23] eller från den hebreiska originaltexten i annan judisk litteratur).

Vi blandar oss inte i judarnas inre angelägenheter, men när vi läser de talmudiska föreskrifterna om sjalarna, böneutropen, dörrposterna, de olika bönerna och deras recitation, kostlagarna, sabbaten och shabbat och de olika andra fest- och minnesdagarna, sorgesederna, då vet vi med säkerhet att judendomen kommer från en värld, från en värld som är en styggelse för europeiska känslor. Det är en religion som är frusen i lag, som bara känner till och iakttar lagens bokstav och iakttar Vi hänvisar till ett ord av juden Jakob Klatzkin ("Der Jude" 1916/17, s. 614): "Lagen är förkroppsligandet av judendomen.... Utanför lagen förblir judendomen utan form; den förblir, för att använda kabbala-språket, "en naken själ". Utbildning i lagen är målet för all talmudisk litteratur. Lagbundenhet är formen för all religion och enligt judisk tro ges den endast till detta utvalda folk.

Enligt detta synsätt kan endast judar bli heliga människor genom att acceptera lagen; endast judar kan göra gott kan göra gott; icke-judarna, dvs. alla icke-judar, lever i synd. Därför är grymheter mot icke-judar en del av den judiska religionen. Således de ariska religionerna, som erbjuder den sökande människan en lösning på livets många mysterier, i Talmud och den talmudiska litteraturen, den judiska lagreligionen, som avfärdar alla livets problem med lagparagrafer.

Man kan bara dra en parallell till den romerska kyrkans system, som i sann Talmud-anda försöker reglera livet för dem som är lojala mot Rom genom att ständigt räkna, beräkna och väga. Liksom Talmud upplöser den romerska kyrkans morallära hela moralen i ett oändligt antal moraliska frågor, i vilka den genomsnittlige katoliken inte längre kan finna sin egen väg utan måste söka sin biktars beslut för varje svårighet som uppstår - precis som juden följer beslutet från en av de 3000 talmudiska rabbinerna eller den rabbi som lever idag: Talmud säger: "Om en Talmudweiser stinker av synd, får man inte skämma ut honom offentligt" (Menachot 99b), och Romkyrkan säger: "Det är en allvarlig synd att säga om en präst att han tycker om att se de unga flickorna... Det är en allvarlig synd att leva ett dåligt liv i samma (kloster)", 1858, s. 251).

Det är också typiskt för den judiska Talmud att den mycket utförligt behandlar människolivets nattliga och mörka sidor och i likhet med romerska kyrkans syndalära kan kallas en morallära. Slutligen upptar det erotiska och relaterade ämnen en stor del av utrymmet i Talmud. Dessa talmudiska utsvävningar om kvinnor och flickor kan bara komma från en judisk orientalisk hjärna. Det är ingen tillfällighet att de jesuitiska kasuistikerna, liksom i Talmud, också i stor utsträckning behandlar föregångarna till det mest intima av det mest intima sexuallivet: och när

de gör det dissekeras dessa processer på ett fult sätt och verkligen "dissekeras" och verkligen "kläs av" steg för steg inför männens ögon, en process en procedur som inte längre har något att göra med moraliska överväganden.

IV. Talmuds bindande natur

De "antikristna" och omoraliska lärorna i Talmud är ett faktum. Det är också ett historiskt faktum att judar genom århundradena fram till våra dagar har begått de handlingar som beskrivs i Talmud. Men är den jude som lever idag fortfarande bunden av Talmud? En mycket viktig fråga! För det är skillnad på det judiska folket, om det judiska folket bara går sina skamliga vägar på grund av en instinkt hos den judiska rasen, eller om det bakom dessa judiska intriger står Talmud, som med all sin religiösa auktoritet är orsaken till allt ont.

Vi medger att det i Mishnah och i den Gemara som följer på den ibland - men inte så ofta - finns lagar som är så tidsbundna att de har förlorat sin giltighet för den nutida judendomen (som till exempel bestämmelserna om det judiska templet i Jerusalem, som inte längre existerar), men - vi medger att det ibland - men inte så ofta - finns lagar som är så tidsbundna att de har förlorat sin giltighet för den nutida judendomen (som till exempel bestämmelserna om det judiska templet i Jerusalem, som inte längre existerar), men - och detta är viktigt för en läsning av dessa delar av Talmud - hur långa de än må vara - det är just i dessa avsnitt av Talmud - hur långa de än må vara - som det finns lagar som är så tidsbundna att de har förlorat sin giltighet för den nutida judendomen, Men - och detta är viktigt för en läsning av dessa delar av Talmud - hur långa de än må vara - det är just i dessa avsnitt av Gemara som meningarna har allmän giltighet, meningar som verkligen visar oss juden utan mask, meningar som fortfarande är fullt giltiga idag. Bara ett exempel ur mängden av sådana dolda talmudiska meningar: "Liksom handen kan döda, kan även tungan döda" (Arakin 15b).

När judar ibland av tam-tam-skäl hävdar att Talmud endast innehåller en "samling läroåsikter, vilkas bindande karaktär inte är strikt tvingande", måste följande svar ges: Det är sant att Talmud innehåller de enskilda talmudiska rabbinernas åsikter, vilka kan återfinnas i Talmud i en vild förvirring, så att det ofta är ganska svårt att avgöra det slutliga beslutet i Talmud själv i en viss fråga; men detta är just en avsiktlig egenhet hos Talmud: juden kan välja bland de olika talesätten i Talmud dem som passar honom bäst för tillfället; men under inga omständigheter kan juden välja de talmudiska lagar som är bindande för honom.

Men finns det inte en skillnad mellan östeuropeiska och västeuropeiska judar i detta avseende? Det är ett välkänt faktum att den östeuropeiske juden som har utbildats i en av de många talmudiska skolorna i Östeuropa tror på sin talmudiske lärare som försäkrar honom att världen inte har upplevt någon berikning av sin kunskap sedan Talmud färdigställdes. Enligt dessa östeuropeiska judar finner juden allt han behöver i Talmud, och det som inte står i Talmud behöver han inte veta. Judendomen i sin strängaste form har förts vidare från generation till generation i Talmudskolorna i Östeuropa.

Men hur är det med moderna västeuropeiska judar och deras förhållande till Talmud? Detta är en fråga av särskilt intresse för oss, eftersom vi oftast - men inte uteslutande - konfronteras med dessa emanciperade och assimilerade judar i nutiden. swindle Judar också bundna till Talmud?

Juden Samson Raphael Hirsch säger i sitt verk "Om Talmuds förhållande till judendomen och till dess anhängares sociala ställning" (Frankfurt a. M., 1884) att "Talmud är den enda källa ur vilken

judendomen flödar, den grund på vilken judendomen existerar och den livssjäl som formar och upprätthåller judendomen. Ja, judendomen ... är genom och genom en produkt av den talmudiska undervisningen och den utbildning och uppfostran som vägleds och odlas av den.

Statsrabbinen Dr. Mannheimer kallade Talmud för "judendomens livsnerv, judendomens livsnerv och hemmet, fanan och skolan för judendomen och utbildningen av dess intellektuella judiska press" ("Jüdische Presse", 31 januari 1913).

"Endast den judiska kodexen (av Talmud) dominerade och formade vårt liv i alla dess yttringar" (Jakob Klatzkin i "Der Jude", 1916/17, s. 613).

"Under århundraden var Talmud således det judiska folkets uppfostrare, disciplinerare och lärare" ("Jüdisches Lexikon", vol. 4, 2:a upplagan, 1930, s. 855).

Om det material som finns i Talmud sägs det: "mycket av övernaturligt, evigt värde" ("Philo-Lexikon", 4:e uppl., 1937, kol. 739).

Direktören för den italienska rabbinerskolan, Elia S. Artom, betonar i sitt verk "La vita di Israele" ("Judarnas liv") den stora betydelsen av de mosaiska lagarna och talar om Talmuds centrala auktoritet, vars skyldigheter alla judar är underkastade i sina handlingar.

De judiska vittnesmålen om Shulchan Aruch, som har sitt ursprung i Shulchan Aruch, som har sitt ursprung i Talmud:

"Shulchan Aruch, bokstavligen 'det lagda bordet', publicerades första gången år 1565 och är idag den slutgiltiga judiska lagboken som erkänns av alla judar" (Emil Bernhard-Cohns "The Jewish ABC", 1935, s. 259).

Shulchan Aruch, tillsammans med dess kommentarer, blev den auktoritativa kodexen för ortodox judendom under loppet av 1600-talet" ("Philo-Lexikon", 4:e uppl., 1937, kolumn 677).

Så mycket för det judiska vittnesbördet! Vi medger också att många moderna judar inte förstår en enda bokstav i det hebreiska eller arameiska språket för att kunna läsa Talmud i original. i original. Andelen av dessa "icke-hebreiska" judar i Västeuropa bör dock inte överskattas. Fram till 1933 var det en mycket vanlig syn på folkbiblioteken i Tyskland när många judar samlades i läsesalarna på sabbaten. Judar samlades i läsesalarna på sabbaten som hade kopior av den hebreiska Talmud och nu, trogna den talmudiska regeln (Pesachim 68b;) Beza 15b), studerade Talmud på sin helgdag.

Men hur är det med "icke-hebreiska" judar? Fram till helt nyligen höll judiska utbildningsinstitutioner i Tyskland talrika talmudföreläsningar; i själva verket tredubblades antalet talmudföreläsningar mellan 1933 och slutet av 1938. De andliga ledarna för den västeuropeiska judenheten utbildas vid dessa föreläsningar, och dessa män går sedan inför sina folk och predikar Talmuds anda och ingenting annat. Men vad händer om den moderne juden inte längre känner till sabbatens väg till synagogan och inte längre bryr sig om dessa saker? Även då lär han sig Talmuds läror av sina judiska medmänniskor och lär sig hur man skall uppträda mot icke-judar. Författaren till dessa anmärkningar har mer än en gång fått höra av västeuropeiska judar att vi icke-judar inte borde bli så upprörda över judarnas "gärningar", eftersom det är ett för Jahve behagligt verk när de rika judarna lurar icke-judarna etc., eftersom det är deras religion!

Vi vet alltså att Talmud är auktoritativ. Dagens världsjude är också en talmudisk jude.

Den som nu läser de talmudiska citat som presenteras här och tänker igenom den talmudiska anda som erbjuds däri till dess slutliga slutsatser, kommer att inse att den tyska statens förhållande till den judiska minoriteten, som fastställdes genom Nürnberglagarna av den 15 september 1935, baseras på fakta som också tydligt fastställer den personliga relationen mellan den enskilda medlemmen av folket och den siste juden, till och med den så kallade "utbildade" eller "anständiga" juden i Tyskland och utomlands. "Det måste än en gång påpekas att den Talmud som här diskuteras är en religiös bok där inte obetydliga individer talar, utan judendomens andliga elit, och de religiösa ledarna höjer sin befallande röst; varje tänkande läsare kommer djupt att inse att den växande antisemitismen över hela världen bara är alltför berättigad.

DEL TVÅ

Från innehållet i Talmud

I. Judar och icke-judar

1. Judarnas storhetsvansinne

Otaliga talmudiska ordspråk uttrycker judarnas uppfattning och fasta övertygelse, eftersom de anser att de är jordens folk.

Universum existerar bara på grund av judarna

"På samma sätt som världen inte kan existera utan vinden, kan den inte heller existera utan judarna" (Taanit 3b; Aboda zara 10b).

"Varje individ (jude) måste säga till sig själv: Det var på grund av mig som världen skapades" (Sanhedrin 37a).

"Israels land skapades först, och först därefter skapades resten av världen... Israels land bevattnas med regnvatten, resten av världen med resten" (Taanit 10a).

"Den som bevarar en judisk själ är som den som bevarar hela världen, som bevarar hela världen" (Baba batra 1 la; Sanhedrin 37a).

"Den som förgör en judisk själ är som den som förgör hela världen" (Sanhedrin 37a).

Omskärelsen, som var vanlig i det forna Främre Orienten, antogs av judarna, eftersom Jahves uppmaning till Abraham, judarnas stamfader, att låta sig omskäras var det fortplantande tecknet på förbundet mellan Jahve och det judiska folket. Omskärelsen ensam blev symbolen för att accepteras i förbundsgemenskapen, en garanti för frälsning från helvetet; ja, Talmud själv gör påståendet:

"Omskärelsen är viktig; utan den skulle himmel och jord inte kunna existera" (Shabbat 137b; Nedarim 32a).

Judarna som världens furstar

"Vart de (judarna) än går, blir de prinsar hos sina herrar" (Sanhedrin 104a).

"Alla judar är barn till prinsar" (Shabbat 67a, Ila, 128a; Baba Mezia 113b).

I alla tider, i alla århundraden, har judendomen väntat på Messias, Återlösaren. Den moderna judendomen, som befinner sig i stor nöd i Europa, ropar därför mer än någonsin efter den Messias som skall avlägsna all nöd. Den fulla omfattningen av judarnas rop på Messias kan man se när man talar om Talmuds profetior:

"Så snart Messias kommer kommer alla att vara judarnas slavar" (Erubin 43b).

Det utvalda folket

"Jag (Jahve) skall göra dig (judarna) till folkens stamfader, jag skall göra dig till den utvalde bland folken, jag skall göra dig till den älskade bland folken, jag skall göra dig till kung över folken, jag skall göra dig till den bäste bland folken, jag skall göra dig till den mest betrodde bland folken" (Shabbat 105a).

"Den Helige, välsignad vare han, sade till judarna: ...Jag skall känna igen er, känna igen er som det enda värdefulla i världen" (Berakot 6a).

"Vad är en jordbävning? När den Helige, välsignad vare Han, minns sina barn som lever i misär bland världens folk (bland hedningarna), när Han låter två tårar falla i det stora havet så att det uppstår ett ljud som hörs från ena änden av världen till den andra änden av världen: detta är en jordbävning" (Berakot 59a).

"Han (Moses) bad honom (Jahve) att låta gudomligheten bo hos judarna. bo hos judarna. Han beviljade honom det" (Berakot 7a; Baba batra 15b).

"När den Helige, välsignad vare han, låter sin gudomlighet bo, låter han den bo endast under judarnas generationer" (Qiddushin 70b).

"Alla jordens släkter ... alla jordens icke-judar ... skall bli välsignade endast för judarnas skull" (Yebamot 63 a).

Judarnas "heliga gemenskap"

Som Guds folk är judarna, till skillnad från alla andra folk på jorden, det heliga folket eller de heligas församling. Jahve har skänkt judarna helighet för all framtid, så att även de mest ondskefulla bland judarna skall vara fulla av goda förtjänster och inte vanhelga som hedningarna, dvs. som icke-judarna. Genom hela den judiska litteraturen går tanken att det aldrig har funnits en ond människa i Israel; till och med misstagen i de gamla israelitiska "storheternas" testamente skall vara korrekta. Talmud, som är den enda korrekta förklaringen av Gamla testamentet; Abraham, Isak, Jakob etc. är helgon, och från dessa helgon, och från dessa helgon igen, skall endast helgon härstamma, dvs. från dessa helgon, dvs. judarna i det nuvarande århundradet.

"Välgörenhet upphöjer en nation, som är judarna; för det sägs (11 Samuel 7:23): Vem är likt ditt folk Israel, det är ett folk som är unikt på jorden.... (Baba batra 10b).

"Det finns inget folk som är likt dem (judarna) och som är värdigt att vara bland dem" (Jebamot 79a).

"De goda: det här är judarna" (Menachot 53a/b).

"Detta folk (judarna) kännetecknas av tre egenskaper: barmhärtighet, blygsamhet och välgörenhet ... och den som besitter dessa tre egenskaper är värdig att ansluta sig till detta folk" (Yebamot 79a).

"Låt varje människa (jude) betrakta sig själv som en lärd" (Berakot 17b).

"Femtio kunskapsportar skapades i världen; alla utom en anförtroddes åt Moses" (Nedarim 38a).

"Var hälsade, judar! Ni är alla mycket kloka, från den störste till den minste" (Erubin 53b).

"Stoltheten togs från judarna och lämnades till icke-judarna" (Chagiga 5b).

"De rättfärdiga (judarna) är viktigare än de tjänande änglarna (i himlen)" (Sanhedrin 93a).

"Judarna är mer älskade inför den Helige, Välsignad vare Han, än änglarna, ty judarna sjunger en lovsång varje timme, änglarna bara en gång om dagen" (Chullin 91b).

När det gäller dessa två sista talmudiska uttalanden är det särskilt viktigt att notera att himmelens änglar enligt judarna endast talar hebreiska, att hebreiska är den himmelska, världsliga världens språk, att änglatjänsten i himlen slutligen endast tillhör de hebreiska hebreerna, men att judarna i denna värld, som fortfarande är bland världens folk, världens nationer, kan göra sitt arbete till behag för Jahve, står högre i denna Jahves ögon än de judiska änglarna i himlen.

Död åt judarnas fiender!

"Om en icke-jude slår en jude, förtjänar han att dö..., och om någon slår en jude, är det som om han hade slagit gudomligheten" (Sanhedrin 58b). slagit gudomligheten" (Sanhedrin 58b).

Jerusalems skönhet

"Tio kab (judiskt hålmått = ca 20 liter) skönhet kom ner över världen; Jerusalem fick nio kab och resten av världen en kab värld" (Qiddushin 49b).

"Från den (Jerusalem) fulländades världens skönhet, blev fulländad" (Joma 54b).

"Det finns ingen skönhet som Jerusalems" (Rabbi Natans Abot, kapitel 28).

Templets betydelse för icke-judarna

Enligt judisk tro är icke-judar helt övergivna av Gud och hans Ande och förslavade i syndens tjänst. Både etiskt och fysiskt är icke-judar, alla icke-judar, absolut orena. Endast genom det judiska templet i Jerusalem kunde icke-judarna på något sätt få hjälp.

"Ve de hedningar som har förlorat något (som har begått en synd)! De visste inte vad de gjorde. Så länge som templet (i Jerusalem) fanns, gav det försoning åt dem. Och nu då? Vem ska nu göra försoning för dem?" (Sukkah 55b).

"Sedan den dag då templet förstördes har regnet för hela världen minskat" (Taanit 19b).

Abraham

Judarna tror att Gud skapade världen enbart för Abrahams förtjänsters skull. Denne Guds prins - som i det judiska Gamla Testamentet kallas judarnas stamfader - är därför enligt judarna också hela världens ledare.

"När vår fader Abraham togs från världen, stod alla nationernas stora män upp och sade: Ve den värld som nu har förlorat sin ledare!..." (Baba batra 91a).

Judarnas ära i den kommande världen

Enligt judarna tillhör den framtida världen endast hebréerna. Judarna. Hela Israel ska samlas där, även de forntida judar som en gång i öknen föll bort från Jahve, men hedningarna, dvs. alla judar, är uteslagna från den kommande världens välsignelser. kommande världen.

"I den kommande världen ... kommer de rättfärdiga (judarna) att sitta med kronor på sina huvuden och njuta av gudomlighetens härlighet" (Berakot 17a).

"Alla judar har del i den värld som skall komma" (Sanhedrin 90a).

"En dag kommer de rättfärdiga (judarna) att hyllas som den Helige. Den helige, välsignad vare han" (Baba batra 75b).

Nationerna kommer så småningom att ansluta sig till judarna

Enligt judisk uppfattning har den icke-judiska världen, d.v.s. alla icke-judar, möjlighet att fortsätta att existera på jorden endast därför att hebréerna fungerar som förmedlare av den gudomliga välsignelsen och i synnerhet därför att vissa icke-judar upprepade gånger låter sig associeras med judar. Således räddas individer från hedningarnas värld genom att frivilligt ansluta sig till Israel.

"Vänta (så säger Jahve), jag har massor och åter massor av icke-judar som jag skall ge dig (judendomen)" (Shabbat 104a).

"Enligt ditt ord, så kommer hedningarna en dag att säga (till judarna)" (Berakot 32 a).**2. Judarnas ställning till hedningarna**

Hat mot icke-judar

Hedningen, dvs. icke-juden, är en främling för Jahve och hans folk; juden är främlingen, den som är stängd för Gud; den hedniska världen består av ingenting annat än de onda, mot vilka Jahves strid, dvs. Juda, är riktad.

"Vi trycker ner dem (gojim), vi slår dem i tanken: detta kommer alltid att vara vår ockupation" (Pesachim 87b Rash i).

"Stå upp och tröska, Sions dotter, ty jag (Jahve) skall göra ditt hjärta av järn och dina klor skall bli hårda, så att du förgör många folk." (Erubin 101a).

"Liksom det inte finns någon annan beredning för kalk än bränning, så finns det inte heller något annat medel för icke-judarna än bränning" (Sota 35b).

"Icke-judarna kommer att skämmas, men judarna kommer att glädjas" (Baba Meziah 33b).

"Hedningarna kommer att darra, men judarna kommer inte att darra" (Sukkah 29a).

"Icke-judarna skall darra inför dem (judarna), ickejudarna skall darra, judarna skall darra, men judarna skall inte darra" (Shabbat 156a).

"Icke-judarna kallas för missgärningsmän..., missgärningsmännen hamnar i helvetet, alla de gudsförgätna ickejudarna" (Sanhedrin 110b Rashi).

"Världens Herre Du har berett helvetet åt de onda (hedningarna), men du har berett paradiset åt de rättfärdiga (judarna)" (Erubin 19a).

Förakt för icke-judar

Den moraliskt och religiöst substanslösa hedniska världen, dvs. alla icke-judar, skapar enligt judisk uppfattning för Jahve och hans anförtrödda judiska folk och har därför ingen timlig eller evig frukt för Gud och hans rike. Inget värde eller betydelse för Gud och hans rike. Gud räknar bara hebreerna; hedningarna existerar inte för Gud. För Guds kyrka, det vill säga för judarna, har den icke-judiska världen inte heller något värde. För juden finns det därför bara förakt för alla icke-judar. .

"Mannen (juden) är skyldig att säga tre välsignelser varje dag, att han inte har gjort mig till en icke-judinna, att han inte har gjort mig till en kvinna, att han inte har gjort mig till en kvinna, att han inte har gjort mig till en okunnig" (Menachot 43b).

"Den som inte skäms, hans föräldrar stod säkert inte på berget Sinai" (Nedarim 20a).

"Den som ser mängden av goyim, säger (Jeremia 50:12): Skäms över din mor, skäm ut den som har fött dig" (Berakot 58a).

"Låt den som ser folkens gravar säga (Jeremia 50:12): Skäms din mor, skäms hon som födde dig. dig" (Berakot 58b).

Avskyn över att vara oomskuren

För juden är begreppet "förhud" synonymt med "icke-judisk", medan ordet "omskärelse" syftar på juden. Abraham genomgick omskärelse på Jahves befallning, så att det inte skulle finnas något oheligt hos honom; judarnas stamfader blev genom omskärelsen fader till ett heligt folk, som med gränslöst förakt såg ned på alla omskurna.

"Hur motbjudande är inte omskärelse! Endast de ogudaktiga (icke-judarna) skäms för den, som det står: Alla icke-judar är omskurna" (Nedarim 21b).

Orenhet hos icke-judar

Icke-judar som har övergivits av Gud och alla goda andar, dvs. judarna, uppfostras endast till att vara orena och oseriösa. I judarnas ögon är icke-judarna den köttsliga mänskliga materian utan något gudomligt. Icke-judar, dvs. alla icke-judar, betraktas som orena i sig. orena.

"Icke-judar och icke-judiska kvinnor är orena" (Shabbat 83a).

"Yehoshua ben Joezer från Cereda och Yehoshua ben Yochanan gjorde icke-judarnas land orent" (Shabbat 14b, 15a).

"Icke-judars bostäder betraktas som orena" (Pesachim 9a; Ohalot 18:7).

"En icke-judisk persons hem anses inte vara en bostad" (Erubin 62a, 75a).

"En icke-judes gård är som ett stall" (Erubin 62a, 62b).

En lång lista över alla de saker som är förbjudna för judar eftersom de kommer från orena icke-judars händer finns i Aboda Zara 29b till 39b.

"Proselyten (icke-juden som konverterar till judendomen) kommer inte från en droppe ren (kosher) säd" (Sanhedrin 36b).

"En proselyt föddes i helighet (inom judendomen), men hans befruktning ägde rum i ohelighet (inom icke-judaismen)" (Yebamot 98a; Sanhedrin 58a).

Uppmaning till grymheter mot icke-judar

Precis som den icke-judiska världen enligt judarnas uppfattning är helt främmande för Gud och utesluten från hans frälsningsplan, så är dessa folk i världen också oförmögna att göra något gott. De är alla förslavade under synden och i synnerhet under den köttsliga dyrkan. "Orättfärdighetens rike", det vill säga alla icke-judar, står i motsatsställning till "Jahves heliga kyrka".

"Icke-judarnas visdom har blivit fördärvad" (Chagiga 5b).

"Hedningen är misstänkt för blodsutgjutelse" (Erubin 62a; Aboda Zara 22a).

"Om en jude får sitt hår avklippt av en icke-jude, bör han se sig i spegeln" (Aboda Zara 29a).

"Om du vill bli blind, låt en icke-jude laga dina ögon. Om du vill dö, låt en icke-jude sy ihop dina ögon" (Nidda Jew) (Nidda 55b).

"Ingen icke-jude får utföra omskärelsen av en jude, eftersom de (icke-judarna) misstänks för blodsutgjutelse" (Aboda zara 26b).

"Icke-judar är i allmänhet våldsverkare" (Baba batra 45a, 45a Rashi, 54b Rashi).

"Icke-judarna brukar stjäla från landet" (Sukkah 30a).

"De flesta icke-judar är lättsinniga i sin otukt" (Ketubot 13b).

"En icke-judinna har ingen far. Det finns inget behov av att rättfärdiga detta eftersom de (icke-judarna) är nedsänkta i otukt" (Yebamot 98a).

"Konkubinerna är populära bland icke-judarna" (Rosh Hashanah 4a).

"Icke-judarna sover med sina följeslagares fruar. Och om han kommer till henne och inte hittar henne, sover han med det djur han hittar ..."

"En judes djur är dem (icke-judarna) kärare än deras egen älskade... Rabbi Yehudah berättar att han såg en icke-judinna köpa en gås på marknaden, söva den, strypa den, steka den och äta den" (Aboda Zara 22b).

"Ett icke-judiskt barn förklaras därför orent, för att det inte skall väcka ett judiskt barn till manligt samlag" (Shabbat 17b). till manligt samlag" (Shabbat 17b).

"En icke-judisk tjänare är obegränsad" (Baba Mezia 71a).

"Det är förbjudet att hålla boskap i ett icke-judiskt vårdshus, eftersom de (icke-judarna) misstänks för tidelag, inga manliga djur till män, inga kvinnliga djur till kvinnor och alla kvinnliga djur till män och manliga djur till kvinnor" (Aboda Zara). kvinnor" (Aboda Zara 15b).

"En kvinna (judinna) får inte vara ensam med dem (icke-judarna), ty de är misstänkta för otukt" (Aboda Zara 22a).

"De (icke-judiska domare) tar emot mutor innan de skriver under domen" (Gittin Z8b).

"När judarna äter och dricker ägnar de sig åt lagens ord och åt lovsånger, men när hedningarna äter och dricker ägnar de sig bara åt festens ord" (Megillah 12b).

Förakt för icke-judar

Enligt judarna vet ingen icke-jude vem som är hans far. För judarna är den icke-judiska kvinnan förkroppsligandet av otukt, eftersom äktenskap mellan icke-judar inte alls är möjligt och endast är förbehållet de "heliga" och "rättfärdiga" i denna värld, dvs. judarna.

"De icke-judiska kvinnorna ska betraktas som orena från födseln" (Shabbat från födseln) (Shabbat 16b, 17a; Aboda Zara 36b Nidda 31 b).

"Den som har legat med en icke-judisk kvinna är skyldig, eftersom han har legat med en sköka" (Sanhedrin 82a; Aboda zara 36b).

"Den icke-judiska jungfrun är en sköka" (Aboda Zara 36b Rashi).

"En judisk kvinna får inte föda en icke-judisk kvinna, eftersom hon därigenom får hjälp att föda ett barn för avgudadyrkan. Inte heller får en icke-judinna föda en judisk kvinna, ty de (icke-judarna) är misstänkta för blodsutgjutelse ... ty de (icke-judarna) kan trycka sin hand mot templet (barnets) och döda det utan att någon märker det ... En judisk kvinna får inte föda ett icke-judiskt barn, eftersom hon uppfostrar ett barn för avgudadyrkan. avgudadyrkan. Inte heller får en icke-judisk kvinna amma en judisk kvinnas barn, eftersom hon misstänks för att utgjuta blod ... för hon (icke-judinnan) kan smeta in bröstvårtan med gift utifrån och döda barnet" (Aboda Zara 26a/b).

Icke-judarna är som boskap

Enligt judarnas uppfattning har icke-juden, dvs. icke-juden, genom sin moraliska och religiösa omoral själv förlorat sin ursprungliga mänskliga natur och blivit djurisk, så att han inte förtjänar att kallas "människa". I Talmud talas det mycket ofta om "människan människan", som alltid endast syftar på juden.

"Ni (judar) är mina får, fåren på min betesmark, människor är ni. 'Du' betyder folk, men icke-judarna kallas inte folk. män" (Yebamot 61 a).

"Icke-judarna kallas inte folk" (Yebamot 61 a Tosafot).

"Kan icke-judar kallas män? Nej, det kan de inte! För det står skrivet (Hesekiel 34:31): Men ni är mina får, fåren i min betesmark; ni är män, ni kallas män; men icke-judarna kallas inte män" (Keritot 6b).

"Ni (judar) är människor, ni kallas människor, men icke-judarna kallas inte människor, de kallas boskap" (Baba Mezia 114b).

"Deras (icke-judars) kött är som åsnans" (Berakot 25b; Shabbat 150a; Yebamot 98a; Nidda 45a).

"Rab Shilah lät gissla en man för att han hade knullat en icke-judisk kvinna. en icke-judisk kvinna. Så mannen gick och klagade hos kungen. Kungen skickade en tjänsteman efter honom, och när han kom dit frågade man honom: Varför har du låtit piska den här mannen? Han svarade: "Han har legat med en åsna: Har du några vittnen? Och han: Ja! Då kom Elia, som visade sig för dem som en man och vittnade om det. Den andre: Om det är så, då förtjänar han att dö. När han (Rab Shilah) skulle gå, sade en man till honom: "Den Allhörde gör underverk för lögnare? Han (Rab): Förkasta! Är det inte så att de (hedningarna) kallas åsnor? kallas åsnor? Det sägs (Hesekiel 23:20): Deras kött är som en åsnas. När han (Rab) såg honom (mannen) gå ut för att berätta för dem (hedningarna) att han hade kallat dem åsnor, sade han: "Den här mannen är en förföljare, och

lagen säger: 'Om någon vill döda dig, så döda honom. Så han slog honom med sin stav och dödade honom' (Berakot 58a).

"Deras (icke-judarnas) säd är hästarnas säd" (Yebamot 29a Rashi, 22a Tosafot, 98a; Ketubot 3b Tosafot).

"Deras (icke-judars) säd är som djurens säd" (Ketubot 3b Tosafot).

"Äktenskap (med icke-judar) är som samlag med djur" (Sanhedrin 74b Tosafot).

"Samlag med en icke-jude betraktas som samlag med ett djur" (Ketubot djur) (Ketubot 3b Tosafot; Sanhedrin 74b Tosafot).

"De som bara lever i otukt, som våra åsnor och djur, är icke-judar" (Sanhedrin 57a Rashi).

II. Från den talmudiska moralläran

Mord

Bland de allvarliga judiska synder som kan sonas genom döden finns avgudadyrkan (avfall från Jahve), blodsbesudling (vanhelgande av den judiska rasen) och mord. Men eftersom judarnas inställning till icke-judar är speciell, definieras mord på icke-judar mer exakt:

"Blodsutgjutelse är för en icke-jude mot en annan icke-jude och för en icke-jude mot en jude. Jude mot jude och icke-jude mot jude är straffbart för jude mot jude, men inte för jude mot icke-jude" (Sanhedrin Jew) (Sanhedrin 57a).

"Döda den bästa av icke-judarna!" (Aboda zara 26 b Tosafot).

Krig

Krigsivrare

Judarnas krigshets, som så ofta demonstrerats under de senaste decennierna, förklaras av det religiöst sanktionerade hävdandet av den judisk-talmudiska religiösa koden:

"Det är tillåtet att uppvigla de onda (icke-judarna) i denna värld till krig" (Berakot 7b; Megillah 6b).

Rädsla för personlig inblandning i krig

"Om du går ut i krig, gå inte först, utan sist, så att du kan återvända hem först" (Pesachim 113a).

Det finns olika skäl för judar att delta i de s.k. frivilliga krigen (den judiske kungens erövringskrig, den judiske kungen Davids erövringskrig): ("...), ...om en man har tagit sig en hustru, vare sig hon är jungfru eller änka....om någon är rädd eller blyg i hjärtat, om han inte kan stå i stridslinjen, om han inte kan se ett draget svärd...om någon är rädd för sina synder, som lagens undervisning talar om för honom hur han kan ångra sig under alla omständigheter." (Sota 43a/44a).

I de så kallade obligatoriska krigen måste alla judar gå ut i krig; Talmud lämnar frågan öppen om krig mot icke-judar är att betrakta som obligatoriska eller frivilliga (Sota 44b).

Ett särdrag i den judiska religionen är den mångfald av medel som gör det möjligt för juden att uppnå rättfärdighet (uppfyllande av de bud som finns i de mosaiska lagarna och Talmud, särskilda "goda gärningar" som utförs inom judendomen och mot de icke-judar som skall hatas etc.); men trots denna mångfald av frälsningsvägar, trots de många pompösa orden i den judiska religiösa litteraturen, lämnas juden med en stor osäkerhet om sitt förhållande till Gud. Juden lever i ständig fruktan för döden och Guds dom. Enligt judisk uppfattning är rädslan för döden en väsentlig egenskap hos människan, dvs. hos juden.

Feghet

"Om någon (en jude) tvingas tillbe en avgud under dödshot, skall han tillbe den och inte låta sig dödas" (Aboda zara 27b).

"När Rabbi Yochanan Ben Zakai blev sjuk, kom hans lärjungar för att besöka honom; när han såg dem, grät han... Varför gråter du? Nu när jag förs till kungarnas konung... som jag inte kan avfärda med ord.... som jag inte kan muta.... borde jag inte gråta?" (Berakot 28b).

Kvinna

Bristande respekt för kvinnor

Enligt judisk uppfattning belastas kvinnan av nio förbannelser till följd av synd. Nio förbannelser, såsom menstruationens straff, blodförlust under det första samlaget, graviditetsblod under det första samlaget, graviditet, förlossning, barnuppfostran och så vidare. Alla dessa naturliga ting är underkastade syndens förbannelse, och kvinnan själv betraktas som något mycket underlägset.

"Kvinnan är en slang full av smuts, men ändå springer alla efter henne" (Shabbat 152a).

"Ve dem vars barn är kvinnor!" (Qiddushin 82b; Baba batra 16b; Sanhedrin 100b).

"Mannen (juden) är skyldig att säga tre välsignelser varje dag, att han inte har gjort mig till en icke-jude, att han inte har gjort mig till en kvinna, att han inte har gjort mig okunnig" (Menachot 43b).

"Tre saker får inte passera genom mitten (av två människor), och ingen passerar genom mitten av dem: hunden, dadelpalmen och kvinnan; vissa säger också grisen; vissa säger också ormen" (Pesachim 11a).

"Den som handlar i enlighet med sin hustrus råd kommer att hamna i helvetet" (Baba Mezia 59a).

"Bitterare än döden är kvinnan!" (Yebamot 63a).

Kvinnan som sexuell varelse

Precis som Talmud ger juden exakta regler för hur han skall leva sitt dagliga liv, innehåller Talmud, dvs. en religiös kodex, också extremt många och detaljerade förhållningsregler för kvinnans liv, särskilt för den judiska kvinnans äktenskapliga liv. förhållningsregler för kvinnans

liv, särskilt för den judiska kvinnans äktenskapliga liv, som är bundet till Jahve och hans påbud även i människokroppens mest naturliga funktioner. Vår naturliga känsla förbjuder oss att säga mer än antydningar i detta avseende.

"Varje man (varje jude) som inte har någon hustru lever utan glädje....Han är inte en man" (Yebamot 62 b till 63a).

"Du berövar min själ frid (Klagovisorna 3:17) ...Vad betyder detta? ...Det här är den vackra sängen med de vackra sängkläderna påDet här är sängen med sängkläderna på och kvinnan som har tvättat den" (Shabbat 25b).

"När vår kärlek (mellan man och hustru) var stark sov vi på bredden av ett svärd; nu när vår kärlek inte är så stark, inte så stark, är en säng på 60 alnar (cirka 30 meter) inte tillräckligt stor för oss, inte tillräckligt stor" (Sanhedrin 7a).

"Den Helige byggde Eva som ett förrådshus; precis som förrådshuset är smalt upptill och brett nedtill för att rymma frukten, så är kvinnan smal upptill och bred nedtill för att rymma barnet" (Berakot 61a).

"En kvinna är skapad endast för att vara vacker" (Ketubot 59b).

"Se bara till skönheten, för skönheten är det viktigaste hos en kvinna. skönheten är det viktigaste" (Taanit 3 la).

"Det fanns fyra vackra kvinnor i världen: Sarah, Abigail, Rachab och Esther... Rachab blev uppvaktad av sitt namn, Jael av sin röst, Abigail av sitt namn och Michol, Sauls dotter, av sitt utseende ... Den som uttalar namnet Rachab får omedelbart en ejakulation" (Megillah 15a).

"En kvinna (en judinna) föredrar en kab (judiskt mått = 2,05 liter) av utsvävningar framför nio kab liter) av utsvävningar framför nio kab av avhållsamhet" (Sota 20a, 21b; Keiubot 62b).

"Det finns inget som en kvinna (judinna) avundas mer än sin kamrats lår" (Megillah 13a).

"Menstruationsblod får inte sparas till katten" (Shabbat 75b).

"Menstruationsblod och dött kött som har smulats sönder är rent" (Temura 34a).

Kvinnan i det äktenskapliga livet

"Kvinnan är en formlös varelse och ingår ett förbund endast med honom som gör henne till en färdig produkt, för det sägs att han som får henne att sova är hennes skapare" (Sanhedrin 22b).

"Hon (judinnan) tjänar som kudde åt sin man" (Erubin 100b).

"Kvinnans (judinnans) livmoder välsignas endast av livmodern hos kvinnans man" (Berakot 51b).

"Den som gifter sig med en jungfru är fri (från den dagliga bönen), den som gifter sig med en änka är skyldig... För den förra är utspridd, den senare är det inte (Berakot 1 la, 16a/b; Sukkah 25a).

"Om (en kvinna) är upprorisk mot sin man, måste han dra av 7 denarer (cirka 7 riksmark) från hennes hemgift... I vilken mening upprorisk? Rab Hona lärde ut: "När det gäller äktenskap" (Ketubot).

"Judarna är heliga eftersom de inte har samlag under dagen. under dagen. Raba lär ut: Det är dock tillåtet i ett mörkt rum. Vidare lärde Raba: En (talmudisk) visman är tillåten om han mörklägger (rummet) med sitt klädesplagg" (Shabbat 86a; Ketubot 65b; Niddah 17a).

"Det är förbjudet att ha sexuellt umgänge under dagen. För det står skrivet (Tredje Moseboken 19:18): Du skall älska din nästa som dig själv. Varför följer detta? Abajie svarade: Han kan se något fult i henne, se något fult i henne, och hon kan bli fränstötande för honom" (Niddah 17a).

"Vem som helst (jude) kan göra vad han vill med sin hustru. Det är som när man köper kött av slaktaren: om man vill äta det med salt (rått), äter man det; om det är stekt, äter man det; om det är kokt, äter man det; om det är kokt, äter man det; om det är kokt, äter man det; på samma sätt med fisken som man köper av fiskaren" (Nedarim 20a/b).

"Om mannen bär säden först, föds flickor; om kvinnan bär säden först, föds pojkar" (Berakot 60a; Niddah 25b, 28a, 31a).

"Om en kvinna (judinna) ber sin man att ha samlag med henne, kommer hon att få barn som inte fanns på Moses tid" (Erubin "Moses tid" 100b; Nedarim 20b).

Äktenskap

Äktenskaplighet

Icke-judarna, dvs. alla icke-judar, står utanför Guds rike; enligt judisk uppfattning kan de inte göra något gott; därför kan de inte leva tillsammans i ett av Gud instiftat äktenskap, men även i detta avseende är de bara slavar under synden, dvs. otukt, äktenskapsbrott.

"Det finns inget äktenskap bland icke-judar" (Sanhedrin 52b Tosafot).

"Äktenskap (med icke-judar) är som sexuellt umgänge med djur" (Sanhedrin 74b Tosafot).

Äktenskapslagar

Att bevara den judiska rasens renhet är ett av de främsta målen för den judiska religionen, som är väl medveten om rasens värde. Anmärkningsvärt är dock tillägget, som gjorts av religiösa skäl, att sexuellt umgänge mellan judar och icke-judar, som är förbjudet i sig, är oförlåtligt endast om fortplantning sker.

"Du skall inte ge av din säd för att befrukta en icke-judisk kvinna" (Megillah 25a).

"Äktenskapet med henne (icke-judinnan) är ogiltigt" (Qiddushin 68b).

"Om (ändå) en icke-jude följer med en judinna, är barnet en bastard" (Yebamot 16b, 45a, 46a, 70a, 99a; Qiddushin 70a, 75b; Aboda zara 59a).

"Din son med en icke-judisk kvinna kallas inte din son, utan hennes sons son" (Yebamot 17a, 23a; Qiddushin 68b).

"Vad är krokigt som inte kan rätas ut? Om någon (en jude) skäms (genom att ligga med en kvinna som är förbjuden för honom) och avlar en oäkting. Så bara om han avlar, men annars inte" (Chagiga 9b).

Äktenskap

"En kvinna förvärfvas genom tre olika saker (för mannen som hustru): genom pengar, genom ett brev eller genom en sömn (qiddushin 1a).

"En flicka som är tre år och en dag kan gifta sig genom coitus" (Yebamot 57b; Qiddushin 10a; Sanhedrin 55b, 69a; Nidda 44b).

"Om en flicka (judinna) gifter sig innan hon uppnått menstruationsåldern, får hon fyra nätter, som Shaminai-skolan lär, eller - som Hillel-skolan säger - tills såret läker" (Ketubot 6a; Nidda 11b, 64b).

"En gång kom någon (en jude) till Rab Gamaliel och sade: 'Rab, jag sov på henne, jag sov på henne och fann inget blod. Men hon (kvinnan) sade Rab, jag var oskuld. Han (rabbinen) sade till henne: Ge mig lakanet! När det fördes till honom, blötte han det i vatten och tvättade det; då fann de många droppar blod, droppar blod (lakanet var så smutsigt innan det tvättades att dessa fläckar inte kunde ses). Då sade han (rabbinen) till honom (juden): "Gå och njut av ditt köp" (Ketubot 10a).

Makars skyldigheter och rättigheter

"Alla de (judar) som inte strävar efter att 'växa och föröka sig' är som en som utgjuter blod ... En sådan person förtjänar döden" (Yebamot 63b/64a).

"Om någon (en jude) har tagit sig en hustru och levt med henne i tio år utan att få barn, får han inte längre behålla henne" (Yebamot 64a). .

"Om någon (en jude) inte har några barn, är han som en död man" (Nedarim 64b).

"Du måste dö i den här världen, och du kommer inte att leva i den kommande världen ... eftersom du inte har ägnat dig åt att 'växa och föröka dig'" (Berakot 1 Oa).

"Enligt den (judiska) lagens lära är människor (judar) utan anställning skyldiga att älska dagligen, arbetare en gång i veckan, åsneförare en gång i veckan, kameldrivare en gång i månaden, båtförare en gång var sjätte månad" (Ketubot 61b).

Äktenskaplig förmögenhetsrätt

Ovanstående förakt för kvinnor kommer också till uttryck i de talmudiska bestämmelserna om makars förmögenhetsförhållanden.

"Det som en kvinna hittar och tjänar genom sitt arbete tillhör mannen" (Ketubot 65b).

"Han (mannen) ärver henne (sin hustru), men hon ärver inte honom" (Baba batra 111b).

Skilsmässa

Det är helt upp till juden att utfärda ett skilsmässobrev till sin gifta hustru av de skäl som delvis nämns nedan. Hustrun själv har inga lagliga möjligheter att få skilsmässa. Enligt judarna finns det ingen skilsmässa, utan endast en upplösning av äktenskapet från mannens sida.

"Shammais skola lär ut: Du får skilja dig från din hustru om du finner något skamligt i henne, för det står (Femte Moseboken 24:1): 'Därför att han har funnit något skamligt hos henne. Hillels skola lär ut: Även om hon brände hans mat. Rab Aqiba lär: även om han (mannen) finner en annan kvinna vackrare; för det står: 'Om hon inte finner behag i hans ögon' (Gittin 90a).

Juden får avskeda sin hustru utan ersättning "om hon är en skrikhals. Vad är en skrikhals?...om hon talar högt om samlag...om hennes skrik under samlag på denna gård hörs på en annan gård" (Ketubot 72b).

En kvinnas fysiska defekter kan leda till skilsmässa om mannen gifte sig med kvinnan under förutsättning att hon inte hade några fysiska defekter; sådana defekter är: "En hårig vårta är en fysisk defekt, en hårlös vårta är en fysisk defekt endast om den är stor, om den är stor; om en hårlös vårta är liten är den inte en fysisk defekt defekt i kroppen" (Ketubot 75a); en annan defekt i kroppen: "om bröstet är lika långt ifrån varandra som bredden på en hand. Det normala avståndet, enligt Abajie, är tre fingrar" (Ketubot 75a).

Otukt

Ganska ofta talar Talmud om otukt utan att den judiska religiösa koden tar upp det förkastliga i dessa saker.

Enligt judarna är den sexuella lusten svår att övervinna. Därför det talmudiska påbudet:

"Om någon (en jude) ser att hans onda instinkt tar överhanden, bör han gå till en plats där han inte är känd, klä sig i svart och följa sitt hjärtas impuls; men vanhelga inte det (gudomliga) namnet offentligt" (Moed qatan 17a; Chagiga 16a; Qiddushin 40a).

Löften

För upphävandet av löften, dvs. den frivilligt åtagna förpliktelsen att helga sig själv eller ett föremål i sin ägo åt Gud eller att avstå från en tillåten njutning för att hedra Gud, har rabbinernas kasuistik funnit de mest skiftande sätt. Det högtidliga löftet i löftet har därför ingen större Det högtidliga löftet i löftet har därför ingen större juridisk kraft för juden.

"(Om någon har avlagt ett löfte,) då kan man öppna en utväg för honom Utväg (för att göra löftet ogiltigt) med faderns och moderns heder (som inte skulle ha godkänt löftet). man kan öppna en utväg för honom genom att hänvisa till Guds heder: därför finns det inget löfte alls" (Nedarim 64a).

Om någon (en jude) önskar att alla hans löften för hela året skall vara ogiltiga, måste han i början av året säga: "Alla de löften jag kommer att avge är ogiltiga" (Nedarim 23b).

Lögn

"För fredens skull är det tillåtet att göra en förminskning av hans ord" (Yebamot 65b).

"Stor är freden, för till och med Gud har förändrats i sina ord på grund av den" (Yebamot 65b; Baba mezia 87a).

"Den som sprider ett ont rykte om en minderårig är befriad från straff" (Ketubot 40b, 44b).

Bedrägeri

"Hälsa på dem (icke-judarna) för fredens skull" (Shebiit 4:3; 5:9; Gittin 61a).

"Låt mannen (juden) alltid vara vis i rädsla. Ett milt svar lugnar ilskan. Han ökar freden med sina bröder, med sina släktingar och med alla människor, även med de icke-judar som judarna straffar, så att han (juden) kan bli älskad där uppe och accepterad där nere" (Berakot 17a).

"Mata icke-judarnas fattiga med judarnas fattiga, besök icke-judarnas sjuka med judarnas sjuka och begräv icke-judarnas döda med judarnas döda för fredens skull" (Gittin 61a).

"Man (en judisk kvinna) kan, på grund av fientlighet, betala för (den icke-judiska kvinnans) barn" (Aboda Zara 26a).

"Man (en judisk kvinna) kan också föda en icke-judisk kvinna på sabbaten på grund av fientlighet" (Aboda Zara 26a).

"Behandla en icke-judes boskap som du skulle behandla en judes boskap ... för att undvika fiendskap" (Baba mezia 32b). (För att undvika fiendskap" (Baba Mezia 32b).

"Det är tillåtet att smickra de onda (icke-judarna) i denna värld som smicker" (Sofa 41b).

Listig

"Får de rättfärdiga (judarna) använda list? Ja, det får de! De har att göra med de rena i renhet och med de perversa i perversitet" (Megillah 13b; Baba batra 123a).

Det förklaras hur det av Jahve föreskrivna invigandet av den förstfödde "kan göras på ett listigt sätt" (Temura 10bm24b).

"Om någon (en jude) säger till sin hustru (som ett löfte): Hon är skräp för mig som min mor (dvs. förbjuden att ha samlag), öppna då en utväg för honom från en annan sida (så att han kan ligga med sin hustru)" (Nedarim 13b).

För att kringgå Talmuds krav på att lån skall efterskänkas efter sju år, föreslår Talmud själv följande form när ett lån beviljas: "Jag, N. N., ger er, ni domare på platsen, domare på platsen, att jag kommer att betala varje utestående skuld när som helst (även under det sjunde året)" (Shebiit 10:4).

Arbete

Arbete är en förbannelse i judarnas ögon. Precis som det judiska Gamla testamentet försäkrar judarna om att utlänningar skall utföra judarnas arbete (Jesaja 61:5), bekräftar Talmud ofta denna judiska motvilja mot allt arbete

"Arbete är tortyr!" (Taanit 12b).

Den Helige, välsignad vare Han, sade till judarna: "Barn, låna för min räkning, fira dagens (högtidens) helighet, lita på mig, jag kommer att betala" (Beza 15b).

"Ni (judarna) behöver inte stiga upp tidigt och lägga er sent och äta arbetets bröd, lägga er ner och äta arbetets bröd, för han (Jahve) ger det till sina älskade, sina älskade (judarna) även när de sover" (Joma 77a).

"När jag stiger upp på morgonen finner jag allting redo för mig. Alla icke-judar rusar till dörren till mitt hus; när jag stiger upp på morgonen finner jag dem alla framför mig" (Berakot 58a).

"Låt mannen (juden) alltid lära sin son ett yrke som är rent och enkelt. Vad är det för något? Rab Chisda sa: Handarbete. (Berakot 63a; Qiddushin 82a).

"Människan (juden) är född till att arbeta. Ty det sägs: 'Människan är född till att arbeta. Men till en början visste jag inte om jag skulle arbeta med munnen eller med kroppen. Men eftersom det står: 'Hans mun fick honom att göra det', måste vi säga: Han var skapad för att arbeta med munnen. Men jag visste inte om det var för att arbeta med (den judiska) lagen eller för att arbeta med att tala. Men eftersom det sägs: 'Låt inte denna lagens bok vika från din mun', måste det sägas: Han föddes för att studera lagen." (Sanhedrin 99b).

Lönemoral

Den gemensamma relationen mellan Jahve och judarna bygger på frasen "do, ut des" ("jag ger för att du skall ge"). Hebréerna uppfyller sina budord, som omfattar hela det judiska folket, och förväntar sig nu en motsvarande belöning från Jahve.

"I den (judiska) läran om lagen finns det inte ens det lättaste bud som det inte finns någon belöning för i denna värld" (Menachot 44a).

III. Från det talmudiska rättslivet

Två tankar löper som en röd tråd genom det talmudiska rättslivet. 1. Icke-judar har inga rättigheter; 2. Bedrägeri mot icke-judar är tillåtet.

Rättvisa

"När en jude och en icke-jude kommer till domstol, om du kan ge honom (juden) rättvisa enligt judisk lag, skall du ge honom (icke-juden) rättvisa och säga till honom (icke-juden): Så är det enligt vår lag; men om du kan ge honom (juden) rättvisa enligt hedningarnas lag, skall du ge

honom (juden) rättvisa och säga till honom (hedningen): Så är det enligt din lag; men om ingetdera är möjligt, kom då till honom (hedningen) med bedrägeri" (Baba qamma 113a).

"Sådana (gåvobrev) som utfärdats i icke-judiska kontor är ogiltiga" (Gittin 9b).

"Om du hör från en judisk domstol att han har dött eller avrättats, låt då hans hustru gifta om sig, men om du hör från en icke-judisk tjänsteman att han har dött eller avrättats, låt då inte hans hustru gifta om sig" (Gittin 28b). gifta om sig" (Gittin 28b, 29a).

"Varje intyg om skilsmässa som undertecknats av en icke-judinna som vittne är ogiltigt" (Gittin 10a).

"Det påtvingade skilsmässointyget är giltigt om tvånget utövades av en jude; om en icke-jude hade ett finger med i spelet är det ogiltigt... Enligt lagens lära är också det skilsmässobrev som påtvingats av en icke-jude giltigt; men det förklarades ogiltigt för att varje (judisk) kvinna inte skulle springa till en icke-jude för att skilja sig från sin man" (Gittin 88b; Baba batra 48 a).

"En icke-judisk domstol avrättar utan noggrann undersökning" (Yebamot 25b). utan noggrann undersökning" (Yebamot 25b).

"De som avrättas av regeringen (av icke-judarna) får försoning, eftersom de avrättades utan rättvisa; men de som avrättas av den (judiska) domstolen får inte försoning, eftersom de avrättades med rättvisa. avrättades med rättvisa" (Sanhedrin 47b).

"Om någon (en jude) dödar en icke-jude med avsikt att mörda en jude med avsikt att mörda en icke-jude, ... skall han frikännas" (Sanhedrin 78b).

"Om en judes ox körde ner en icke-judes ox, är han (juden) befriad från ersättning; men om en icke-judes ox körde ner en judes ox, måste han (icke-juden) betala alla skador" (Baba qamma 37b; Sanhedrin 85b Tosafot).

"Om en ox riktar in sig på en icke-jude och dödar en jude, då ska han (juden) frikännas" (Baba qamma 44a).

"Den som skadar sin icke-judiske tjänare är befriad från allt" (Baba qamma 87a).

"En icke-jude avrättas för ett belopp som är mindre än en peruta (litet kopparmynt, penny) ... för att han orsakat en jude sorg" (Aboda zara 71 b). en jude" (Aboda zara 71 b).

"En icke-jude kan inte vara ett vittne" (Yebamot 47a).

Mutor och bestickning

"Du skall inte ta emot en muta! Men detta gäller bara om du tar emot det som en muta, men Qama tog emot det som en belöning" (Ketubot 105a).

Stöld av hittegods

"Det som (icke-juden) har förlorat är tillåtet (att behålla); för Rab Chama Ben Gorya lär ut i Rabs namn: Varifrån kommer det tillåtna för en icke-jude att förlora? Det står (Femte Moseboken

22:2): "Allt det som din bror har förlorat skall du ge tillbaka till din bror, du skall ge tillbaka det till din bror, men inte till en icke-jude" (Baba Qamma 113b).

"En (jude) som återlämnar fyndet till en icke-jude....Yahweh förlåter honom inte" (Sanhedrin 76b).

"Om någon (en jude) hittar något, måste han tillkännage det om majoriteten är judisk, men om majoriteten är icke-judisk behöver han inte tillkännage det" (Baba Mezia 24a).

"Om (ett hus) hyrs ut till en icke-jude, då tillhör (det som hittas) den (judiske) upphittaren, även om han hittade det mitt i huset" (Baba mezia 26a).

"Om någon (en jude) har hittat en tunna vin i en stad där majoriteten av invånarna är icke-judar, då är detta fynd tillåtet" (Baba Mezia 24b).

"När kan detta vara fallet? När man till exempel har gjort ett fynd, fastän detta också kan vara en nackdel, fastän detta också kan bli en nackdel; ty när den (icke-judiska) regeringen får höra talas om det, tar den det ifrån honom (juden), men för tillfället är det till hans fördel" (Berakot 60a).

"En icke-judisk tjänares och en icke-judisk pigas fynd tillhör honom (den judiske husbonden)" (Baba Mezia 12a).

"Om någon (en jude) hittar något i en specerihandlares affär, tillhör det honom" (Baba mezia 26b).

"Om någon (en jude) hittar pengar på en plats där det finns många människor, tillhör de honom eftersom ägaren har gett upp dem; han visste inte att någon hade dem; han visste inte att någon hade förlorat dem" (Baba mezia 21b).

"Om någon (en jude) hittar något på allmänna gator eller på stora torg eller på någon plats där det finns många människor, tillhör det honom eftersom ägaren har avstått från det" (Baba mezia 24a).

"Om någon säger: Ve mig! Jag har förlorat mina pengar. Då har han avstått från dem (och fyndet tillhör den judiske upphittaren)" (Baba mezia 23a).

Stöld

"Stöld, rån, bortförande av en vacker kvinna och liknande är förbjudet från en icke-jude mot en icke-jude, och från en icke-jude mot en jude mot en jude, men från en jude mot en icke-jude är tillåtet" (Sanhedrin 57a).

Rån

Hans (judens) själ längtar efter rån och otukt" (Chagiga 11b).

"Det är tillåtet att råna icke-judar" (Baba mezia 48b Tosafot, 61a Tosafot, 87b, 111b; Bekorot 13b, 13b Rashi, 13b Tosafot).

"Därför ska man inte oroa sig om han (icke-juden) blir bestulen; bara det (gudomliga) namnet inte vanhelgas och bedrägeriet inte kommer i dagen" (Baba qamma (Baba qamma 113a Rashi)).

Vilseledande

"Det som han (icke-judarna) har misstagit sig om är tillåtet" (Baba qamma 113b).

Ej utkrävd egendom

"Han (Jahve) lämnade icke-judarnas pengar som oägda" (Baba qamma 38 a Rashi).

"Han (Yahweh) spred deras (icke-judarnas) rikedomar bland judarna" (Baba qamma 38a och 38a Tosafot).

"Icke-judarnas gods är som öknen, och den som först tar det i besittning tar det först i besittning" (Baba batra 54b).

"De ogudaktigas (icke-judarnas) rikedomar tas av de rättfärdiga (judarna)" (Pesachim 68a).

Smuggling

"Detta (att man ska ljuga för skatteindrivaren och lura tullarna) gäller en icke-judisk skatteindrivare" (Baba qamma 113a).

"Man får helt och hållet lura och bedra tullen" (Baba qamma 113a).

Löneundandragande

"Lönebedrägeri av en icke-jude från en annan icke-jude till en annan icke-jude och från en icke-jude till en jude är däremot tillåtet för en jude att bedra en icke-jude. tillåtet" (Sanhedrin 57a).

"Det är tillåtet att råna en icke-jude. Om detta rån är tillåtet, hur mycket mer så när det gäller en löntagare! arbetare!" (Baba Mezia 87 b).

"En (judisk) herre kan säga till sin tjänare: 'Arbeta för mig utan att jag ger dig något att leva av! Detta gäller naturligtvis bara en icke-judisk tjänare. För till en sådan kan han säga: 'Arbeta hela dagen, och på kvällen gå och tigga och ät! Men detta gäller inte en judisk tjänare. För om honom sägs det: 'Han skall äta och dricka gott med dig! (Baba Qamma 87b).

"När någon (en jude) anställer arbetare.... betalar han dem den lägsta av alla löner" (Baba mezia 87a).

Ocker

"Du skall inte ta för mycket betalt av en icke-jude ... du skall inte ta för mycket betalt av din bror!" (Baba Mezia 70b).

"Man får låna av dem (icke-judarna) och låna ut till dem med ocker" (Baba Mezia 70b).

En gång ville någon (en jude) ångra sig (och betala tillbaka ockerräntan och rånet). Men hans hustru sade till honom: "Hålhuvud! Om du ångrar dig (och återlämnar allt) kommer din gördel inte att lämnas kvar. Så han avstod från att göra det och gjorde det inte" (Baba Qamma 94b).

"Den Allbarmhärtinge sade: ...Jag skall en dag straffa den som lånar ut sina pengar till en jude för ocker i en icke-judes namn" (Baba mezia 61b).

"De (talmudiska) lärda får låna ut till varandra mot ocker, eftersom de vet att ocker är förbjudet (bland judar); de ger bara varandra gåvor" (Baba mezia 75a).

IV. Talmudisk hårklyverier

I det följande urvalet av hårklyvande sidor konfronteras vi med en värld som är helt främmande för vårt sätt att tänka och som är typiskt judisk. En virtuos fraserings och en skarpslipad dialektik är kännetecknen för det judiska "sinnet", som emellertid inte längre har något sinne i sig, utan bara en andedödande ödslighet. Det är den judiska fördärvningen av sinnet som kan förvandla svart till vitt.

"Du kan ställa en kanna vatten vid elden (på sabbaten), inte för att värma det (vattnet), utan för att få kylan att försvinna" (Shabbat 40b).

"Man får inte skaka halmen i sängen med handen, utan med kroppen" (Shabbat 50a, 141a).

"Den som har gått ut ur sabbatsområdet, om så bara med en aln (ungefär en halv meter), får inte komma in igen. Rabbi Eliezer lärde ut: Om det är två (alnar) får han komma tillbaka, men om det är tre får han inte" (Erubin 52b).

"Kvinnor får inte leka med nötter (på sabbaten) eftersom de kan göra ljud som är förbjudna (på sabbaten), men ännu mer eftersom de kan orsaka sprickor (att göra ljud och ännu mer att jämna ut de sprickor som uppstår när man leker med nötter. sprickorna i nötskalet är förbjudet som arbete på sabbaten)" (Erubin 104).

"Ett ägg som läggs på högtidsdagen får ätas enligt Shammais skola (på högtidsdagen), men det är förbjudet enligt Hillels skola" (Beza 6b; Eduyot 4, 1).

Det lärs ut att man på högtidsdagen endast får hugga ved med den "manliga sidan" av en yxa, men inte med den "kvinnlige sidan" av en yxa (den manliga sidan av en yxa: smal och spetsig; den kvinnliga sidan: bred) (Beza 31 b).

"Om det (tabernaklet vid lövhyddohögtiden) är täckt av pilar, är det (tabernaklet) användbart om det är en man (väsade pilskäft för att sätta in i pilarna); men det är värdelöst om det är en kvinna (pilskäft för att sätta in i pilarna)" (Sukkah 12b).

"Den som sover naken i en himmelssäng får sticka ut huvudet ur himmelssängen och be Shema...den som står naken i ett rum får inte sticka ut huvudet ur rummet och be Shema" (Sukkah 10b).

"Grodorna är inte befallda att helga det (gudomliga) namnet" (Pesachim 53b).

Det finns fem saker som leder till att den som gör dem förlorar livet och får sitt blod på sitt huvud: ...när du klipper dina naglar och kastar dem på gatan. För en kvinna kan gå över dem och få missfall" (Niddah 17a).

"Om någon (med en upphetsad lem) föll från ett tak (på en kvinna som låg på marken) och fastnade liggande på marken och fastnade (i henne), är han skyldig att betala de fyra ersättningarna (för kroppsskada)" (Jebamot 54a; Baba qamma 27a).

"Vad händer om det (djuret) viftar på svansen (och orsakar skada)? (Ska ersättning betalas ut?)... Vad händer om det (djuret) viftar med långfingret (lemmen) (och orsakar skada)? (och därmed orsakat skada): Frågan är fortfarande öppen" (Baba Qamma 19b).

"Är något på denna plats (i kvinnans pubis) att betrakta som svalt eller ett 'hemligheterens hus'? På vilket sätt är detta betydelsefullt? Om en kvinna har lagt en bit kadaver som är lika stor som en oliv i sin följeslagares plats, om du säger att det anses vara svalt, är det en svallad orenhet; men om du säger att det anses vara hemligt, blir det inte orent genom att röra vid det, utan genom att bära det" (Nidda 42b).

"Om (en kvinna) märker en blodfläck på sin kropp är hon oren om blodfläcken är mittemot vulva; om den inte är mittemot vulva är hon ren. Om den sitter på hälen eller på stortåns spets är hon oren. Om den sitter på skaftet eller på insidan av foten och är vänd inåt är den oren; om den är vänd utåt är den ren. Om det är på sidorna, oavsett om det är där eller där, är det rent. Om hon hittar en blodfläck på sin skjorta är hon oren; om den är under bältet är hon oren; om den är ovanför bältet är hon ren. Om hon ser en blodfläck på skjortärmen, är hon oren om ärmen når till blygdläpparna; om inte, är hon ren. Om hon tog av sig skjortan på natten och täckte sig med den, då är hon oren var blodfläcken än finns, eftersom skjortan rör sig fram och tillbaka" (Niddah 57b).

"Om en lång kvinna bär en kort kvinnas skjorta, eller en kort kvinna bär en lång kvinnas skjorta, och om (blodfläcken) når den plats där den långa kvinnan skäms, då är båda orena, men om inte, då är den långa kvinnan ren och den korta kvinnan oren" (Niddah 58a).

"En man får lämna vatten vid sin grannes mur endast på ett avstånd av tre handsbreddars längd; men detta gäller endast en tegelmur. tegelmur. När det gäller en stenmur måste man hålla en handsbredd (avstånd) för att inte orsaka skada. På en klippvägg är det tillåtet överhuvudtaget" (Baba batra 19b).

"Man måste skilja mellan en kommunal och en privat gödselstack" (Eru, bin 8 a).

"Den helige, välsignad vare han, gav Moses (den religiösa lagen) att en sak kan förklaras oren på 49 sätt och ren på 49 sätt" (Soferim 16). kan förklaras ren" (Soferim 16).

IV. Talmudiska ordspråk

Redan vid tiden för de talmudiska redaktörerna hade vissa judiska levnadsregler vuxit fram, levnadsregler som återspeglades i den judiska religiösa kodexen och som fortfarande styr judiskt tänkande och handlande av religiösa skäl.

"Var skarp! Sträck ut handen och ät! Ta och drick! För den värld vi lämnar är som en bröllopsfest ... Min son, om du har något, så låt det gå dig väl, ty i underjorden finns ingen njutning längre, och inte ens döden dröjer" (Erubin 54).

"Den som vill njuta, låt honom njuta!" (Berakot 10b).

"Var inte rädd för storhet!" (Pesachim 55a).

"Låt människan (juden) alltid använda ett språk som framställer henne som oskyldig!" (Pesachim 3 a).

"Föredra de klokas språk!" (Pesachim 3a).

"Låt mannen (juden) alltid vara försiktig med sitt svar! svar!" (Megillah 25b).

"Låt människan (juden) alltid vara böjlig som ett vassrör, men inte hård som en ceder" (Taanit 20a, 20b).

"Vad måste en man (juden) göra för att bli älskad av sitt folk? för att bli älskad av sitt folk? ...Han måste älska att vara kung och att spela härskare, och vara generös, vara generös mot folket!" (Tamid 32a).

"Mannen (juden) måste alltid anpassa sig till folkets mentalitet! till folkets sätt!" (Ketubot 17a).

"Liksom handen kan döda, så kan tungan!" (Arakin 15b).

"Vad har människan (juden) för sysselsättning på jorden? Han står stum!" (Chullin 89a).

"Så snart visdom kommer till människan (juden), kommer också visdom! listighet!" (Sota 21 b).

DEL TRE

Från innehållsförteckningen i Shulchan Aruch och annan judisk litteratur

Talmudiska idéer fördjupas och utvidgas i Shulchan Aruch och annan judisk litteratur.

I. Judar och icke-judar

Judarnas storhetsvansinne

"Endast judarna är viktiga i världen; de är vetet, men hedningarna är halmen" (Isaac Abrabanel, Commentary on Isaiah, Jeremiah, Ezekiel and the 12 Minor Prophets, on Isaiah 41, sidan 63, baksidan, vänstra kolumnen, Amsterdam edition 1642).

"Före alla andra folk sträcker den (den gudomliga försynen) sig till Abrahams säd" (Aaron Ben, Joseph, Commentary on the Pentateuch, on Exodus 3:15).

"Han (Jahve) välsignar judarna genom (deras) seger" (Aaron Ben Elihu, Keret Torah, om Femte Mosebok 33:26).

"Se, du är vacker... Han (Yahweh) säger till judarna: Var hälsade, ni judar, vem är som ni? Judar, vem är som ni?..."

"Den judiska rättfärdigheten upphöjer judarna över alla jordens folk" (Midrash Shir hash-shirim suta 1, 15).

"Jag (judendomen) är i hans (Yahwehs) ögon som en fredsstiftare" (Midrash Shir hash-shirim suta 8:10).

"Världens upprätthållare ... om judarna, när de stod på berget Sinai, inte hade sagt. 'Allt som den Evige har talat, det skall vi göra och lyda', skulle världen ha smält samman till ofruktbarhet och tomhet" (Midrash Shir Rabbah, par. 1 till kap. 1, 9).

"Israel är bland nationerna som hjärtat är bland lemmarna" (Yehuda Halevi, Kusari 2:56).

"Israel är den nation för vars skull allt som är gott i världen existerar" (Bereshit Rabbah, par. 66 till kap. 27:28).

"I sitt väsen är det (det hebreiska språket) det ädlaste" (Yehuda Halevi, Kusari 2:68).

"Alla vetenskapers rötter och principer går endast från oss (judarna) till kaldéerna, sedan till perserna och mederna, sedan till grekerna och slutligen till romarna" (Yehuda Halevi, Kusari 2:66).

"Du är vacker, min älskade, och det finns inget fel på dig: detta syftar på Jakob och hans söner, bland vilka det inte finns någon ondska eller fläck" (Midrash Shir hash-shirim suta 4:7).

"Dina ättlingar är som en trädgård med granatäppleträd; liksom en trädgård med granatäpplen är vacker, så är judarna vackra och deras verk är vittomfattande" (Midrash Shir Hashshirim suta 4:13).

"Den som står emot judarna är som om han stod emot den Helige, välsignad vare han" (Mechilta, par. Hashira [Beschallach] 6 till kap. 15:7).

"Det var inte av kärlek som Salomo (den judiske kungen) umgicks med utländska kvinnor, utan med avsikten att göra dem förtjusta (i Jahve) och omvända dem till judendomen" (Midrash Shir Rabbah, par. 1 till kap. 1, 1).

"De arbetsföra bland hedningarna säger till judarna: Vem ni än tjänar, så kommer vi att följa med er" (Midrash Shir Hashshirim Suta 5:9).

De (icke-judarna) säger till judarna: "Vi vill gå med er, ty det står skrivet (Höga Visan 6:1): Vart har din vän tagit vägen, så att vi skulle söka honom med dig? Men judarna svarar dem: Ni har ingen del i honom, utan (Höga Visan 2:16): Min vän är min, och jag är hans...". (Mechilia, par. Hashira [Beschallach] 3 till kap. 15:2).

"Den av hedningarna som ansluter sig till oss (judarna) åtnjuter uteslutande den lycka som har tillfallit oss, dock utan att vara vår jämlike" (Yehuda Halevi, Kusari 1:27).

"Abraham, de sant troendes furste och fader" (Aaron Ben Eiihu, Kerei tora, om 5 Mos 33:4).

"När vår far Abraham omskar sig själv, sina söner och sitt hushåll, bildade deras förhudar en riktig hög, solen sken på den, maskar uppstod och en lukt uppstod som var som myrra inför Gud, som myrra och altarets doft... Abraham uthärdade omskärelsens smärta så att Gud skulle fördubbla hans belöning" (Midrash Shir rab hans belöning" (Midrash Shir Rabbah, par. 2 till kap. 4:6).

"Abraham sitter vid helvetets portar och släpper inte in någon som är omskuren. Men vad gör han med de (judar) som har syndat grovt (och därför måste hamna i helvetet)? Han tar förhuden från de barn som dött före omskärelsen, fäster den på de (judiska) syndarna och låter dem sedan stiga ner i helvetet" (Bereshit rabba, par. 48 till kap. 18, 1).

Judarnas ställning gentemot hedningarna

"Älska alla (judar) och hata goyim, bedragarna och förrädarna! förrädarna!" (Kizzur 29:13).

"Förbannade äro alla hedningar! Välsignade äro alla judar!" (Shulchan Aruch, Orach diaijim 690, 16).

"Förhuden är den värsta fläcken av alla fläckar" (Pirke Rabbi Eliezer, kap. 29; i utgåvan från Venedig 1544: blad 23, verso, höger kolumn; i Amsterdamsidan, höger kolumn; i utgåvan från Amsterdam 1707, blad 28, verso, ändrad till: "Din förhud är den värsta fläcken av alla fläckar"; i Lviv 1867-utgåvan saknas hela meningen).

"Alla de oomskurna (bokstavligen: de oomskurna) hamnar i helvetet" (Bechaj Ben Ascher, Kad hakemach; i Konstantinopelutgåvan från 1515: blad 46, verso, vänster spalt; i Venedigutgåvan från 1545: blad 43, verso, vänster spalt; i Lublinutgåvan från 1596: blad 43, verso, vänster spalt; i Lvivutgåvan från 1880 till 1892: vol. 2, blad 4, verso).

"Omskärelsen vittnar för oss (judar) om att vi är rena" (Shemot Rabbah, par. 23 till kap. 15, 1).

"Om de (judarna) möter ett orent ting eller en icke-jude omedelbart efter reningsritualens ablutioner ett orent ting eller en icke-jude, måste reningen upprepas" (Shulchan Aruch. Yore dea 198, 48). I kommentaren Be'er heieb åtföljs detta avsnitt av en lista på orena ting: "en hund, en åsna, en däre, en icke-judisk, en icke-judisk kamel, en kamel, en gris, en spetälsk".

"Ett djur som slaktas av en icke-jude betraktas som kadaver, även om icke-juden är ung och ännu inte avgudadyrkare, och även om andra (judar) såg på honom" (Shulchan Aruch, Yore dea 2, 1).

"Bröd med ägg på utsidan är förbjudet på grund av dessa ägg, för de är något som har tillagats av icke-judar" (Kizzur 38, 4).

"Mjök som mjölkats av en icke-jude är förbjuden om ingen jude såg på" (Shulchan Aruch, Yore dea 115, 1; Kizzur 38:13).

"Ost och andra saker i icke-judars händer är förbjudna, även om de är förseglade och har en stämpel som visar att de är kosher (rena), eftersom vi inte kan veta vem som förseglade dem" (Kizzur 46:19). veta vem som förseglade dem" (Kizzur 46:19).

"Allt som tillagats av en icke-jud, även om det gjorts i judiska kärl och i ett judiskt hem, är förbjudet" (Shulchan Aruch, Yore e dea 113).

"Om någon har köpt redskap som hör till måltiden av en icke-judisk jude, är det förbjudet att använda dem, även om de är nya ... redskap, är det förbjudet att använda dem ... tills de har blivit nedsänkta, så att de kan övergå från icke-judarnas orenhet till judarnas helighet" (Kizzur 37, 1).

"Alla icke-judiska kvinnor är horor" (Shulchan Aruch, Eben ha-ezer 6:8).

"Alla judar har del i den kommande världen, men alla andra nationer är som åsnor" (Isaac Abrabanel, Commentary on Isaiah, Jeremiah, Ezekiel and the 12 Minor Prophets, on Hosea4, sid 230, baksidan, vänster kolumn, Amsterdam edition 1642).

"De icke-judar vars själar är besmittade av oren ande kallas svin" (jalkut Rubeni al hat-tora, blad 10, bakre pärmen, Amsterdamutgåvan 1690).

"Till hunden skall du ge det (köttet som slits från det levande djuret), och du får ge det till icke-judar såväl som till runda ... Varför sägs det: till hunden? För att lära dig att hunden har företräde. För det sägs: "Ingen hund skall lyfta sin tunga mot någon jude" (Rashi om 2 Mosebok 22:30).

"Den (jude) som äter med en oomskuren man gör lika mycket som om han åt med en hund; ty liksom hunden är oomskuren, så är den som har oomskuren förhud. Den som förenar sig med en man som har oomskuren förhud är som om han tog en död man. Den som badar med honom är som om han badade med en spetälsk. I livet är de som de döda, och i döden är de som kadaver på åkern" (Pirke Rabbi Eliezer, kap. 29, Venedigutgåvan 1544, blad 24, framsidan, vänstra kolumnen, raderna 2-7). I Lemberg-utgåvan 1:867 lyder hela stycket: "Den som äter med dem som motsäger Jahve är som om han åt orent bröd, och den som badar med en perser är som om han badade med en spetälsk."

II. Moralisk undervisning

Mord

"Gud har tillåtit hedningarnas blod och gods; blodet (5 Mos. 20:16): Du skall inte lämna en själ levande; godset (5 Mos. 20:14): Du skall äta dina fienders byte. (Wajjiqra rabba, par. 13 till kap. 11, 1).

"Var och en som utgjuter de ogudaktigas (hedningarnas) blod offerar (åt Jahve) ett offer" (Simon Darshan, Jalqui Shimoni, blad 245, a tergo, höger kolumn, i både Venedig 1566, vol. 1, och Frankfurt a. M. 1687-utgåvorna; blad 431, a tergo, i Livorno 1650-1657, vol. 1-utgåvan).

"Endast den som dödar en jude överträder förbudet; du skall inte döda" (Maimonides, Hilchot Rozeach 1:1).

"Döda de bästa av icke-judarna, krossa hjärnan på de bästa av slavarerna!" (Mechilia, Beschallach, par. 1 till kap. 14, 7).

"Om judarna har övertaget över icke-judarna.... är vi förbjudna att tolerera ens en enda av oss" (Maimonides, Hilchot Abodu zara 10, 5.6).

"Enligt alla lagar är det tillåtet att döda en sådan person (avgudadyrkare, kristen, icke-jude). Våra filosofer tillåter också detta och förklarar: Döda den som inte erkänner någon (judisk) lag! Och likaså säger den (judiska) lagläran om avgudadyrkare (kristna, icke-judar): Låt inte en själ leva! Om en sådan person kan dödas, hur mycket mer då inte hans egendom! En avgudadyrkare (kristen, icke-judisk) förtjänar döden utan nåd" (Sefer Ikkarim III, kapitel 25).

Kvinna

"Hustrun (judinnan) skall tvätta sin mans ansikte, händer och fötter; hon skall hålla upp bågaren åt honom; hon skall bädda hans säng; hon skall stå framför sin man och bädda hans säng; hon skall stå framför sin man och tjäna honom; hon skall ge honom ett kärl med vatten" (Shulchan Aruch, Eben ha-ezer 80:4).

Äktenskap

De (icke-judarna) kan inte gifta sig" (Shulchan Aruch, Eben ha-ezer 44:8).

"Om en icke-jude och en icke-judisk kvinna, eller en jude som har blivit icke-jude, gifter sig enligt sin nya religion, och om de därefter blir judar, då tas det tidigare äktenskapet inte med i beräkningen; kvinnan kan lämna honom (mannen) utan skilsmässointyg, även om han har levt med henne i många år; för det var bara otukt" (Shulchan Aruch, Eben ha-ezer 26, 1).

"De som har övergått till judendomen med sina barn känner ingen sorg för varandra, för den som har övergått till judendomen är som ett nyfött barn, och släktskapet från den tid då de ännu inte var judar är inte längre släktskap" (Kizzur 203:5).

"Samlag är en av sabbatens njutningar; därför måste de (talmudiska) vise männen utöva samlag sabbat efter sabbat" (Shulchan Aruch, Orach chajjim 280, 1.2).

"Man skall inte älska i början eller slutet av natten, utan vid midnatt ... inte på offentliga platser, inte i trädgårdar och parker, utan i sitt hem ... inte vid ljus ... inte ens under dagen ... inte under resa ... Man skall inte ligga med en kvinna om hon är äcklig under samlaget... om man själv eller ens hustru är berusad" (Shulchan Aruch, Eben ha-ezer 25, 3- 9).

Bedrägeri

"Det är förbjudet att besöka eller hälsa på en icke-jude på hans helgdag. Om du möter en icke-jude på gatan, hälsa på honom tyst och med svårighet. Det är förbjudet att hälsa på en icke-jude för att återgälda hälsningen; men i denna värld är det bra att hälsa på icke-juden först, så att icke-juden inte blir stark; det är nödvändigt att hälsa på honom först" (Shulchan Aruch, Yore dea 148, 1).

Solidaritet

"Den högsta nivån av rättvisa, bortom vilken det inte finns något, är när man (en jude) hjälper en utarmad jude innan denne blir helt utarmad, genom att ge honom en lämplig gåva på ett hedervärt sätt, eller låna honom pengar, eller göra affärer med honom, eller ge honom någon form av handel eller verksamhet eller anställning, så att han blir stark igen" (Kizzur 34:13).

Arbete

"Gud skapade icke-judarna, fastän de är som djur, i mänsklig form ... men han skapade dem inte för något annat ändamål än att tjäna judarna dag och natt och aldrig upphöra med denna tjänst. från denna tjänst. Det är inte rätt för judar att bli betjänade av djur i form av djur, utan av djur i form av människor. (Midrash Talpilot, sidan 255, Warszawautgåvan 1875).

Lönemoral

"Den människa (jude) som inte strävar efter det synbart goda strävar inte efter den synbart goda belöningen" (Yehuda Halevi, Kusari 5:27).

III. Rättsligt liv

Rättsväsendet

"Det är förbjudet (för en jude) att få rättvisa genom medling av en icke-jude" (Shulchan Aruch, Ishpat, 4:2).

"En domarpanel bestående av tre personer, varav en är proselyt (en icke-jud som konverterat till judendomen), får inte döma en jude om inte proselytens mor eller far var proselyter var judar" (Shulchan Aruch, Choshen ham-mishpa 7, 1).

"Det är förbjudet att låta sig dömas av honom (en icke-jude) (Shulchan Aruch, Choshen ham-mishpat 22:2).

Stöld av hittegods

"Att behålla en icke-judes 'förlorade föremål' är tillåtet (för den judiske upphittaren) är tillåtet, för det står (5 Mos 22:1): 'Din broders förlust'. Men om den judiske upphittaren ändå lämnar tillbaka fyndet till den icke-judiske förloraren, begår han en överträdelse av lagen, eftersom han stärker överträdarnas makt. överträdarnas makt. Om han däremot återlämnar fyndet med avsikten att helga det (gudomliga) namnet, då är hans handling lovvärd. lovvärd" (Shulchan Aruch, Choshen ham-mishpat 266, 1).

Stöldgods

"Om någon (en jude) har stulit något och en annan (jude) kommer och hjälper honom att ta stöldgodset, då är detta (hälare) betalningsfritt (Shulchan Aruch. Choshen Habimiscnat

"Om en jude har köpt något av en tjuv och sålt det vidare till en annan jude, och en icke-jude kommer och påstår att det var stulet från honom och så småningom tar tillbaka det från den andre köparen enligt sin lag, då måste den förste juden återlämna pengarna till den andre, om tjuven är

känd som sådan; men om tjuven inte är känd som sådan, behöver den förste juden inte återlämna pengarna till den andre, ty han kan säga: "Kanske ljuger icke-juden" (Shulchan Aruch, Choshen ham-mishpat 356, 10).

Vilseledande icke-judar

"Det är tillåtet att dra fördel av en icke-judes misstag. Det är tillåtet att lura honom i aritmetik. Det är tillåtet att inte betala hans skulder" (Shulchan Aruch, Choshen ham-mishpat 348:2).

"Om någon (en jude) gör ett avtal med en icke-judinna och en annan (jude) kommer och lurar icke-judinnan på mått, vikt eller antal, ska vinsten delas, oavsett om han hjälpte till mot betalning eller gratis" (Shulchan Aruch, Choshen ham-mishpat 183:7).

"Om någon (en jude) skickar en goj till en icke-jude för att samla in pengar, och han (icke-juden) misstar sig och ger för mycket, tillhör allt budbäraren" (Shulchan Aruch, Choshen ham-mishpat 183:7).

Skulder

"Om någon (en jude) inte betalar sina skulder (till icke-judar) är det tillåtet" (Shulchan Aruch, Choshen ham-mishpat 369, 6).

"Det är tillåtet att inte betala skulden till honom (icke-judarna)" (Shulchan Aruch, Choshen ham-mishpat 348:2).

"En jude som är skyldig en icke-judinna något är inte skyldig att betala något till sina arvingar om icke-judinnan dör och ingen jude dör och ingen icke-judinna vet om det" (Shulchan Aruch, Choshen ham-mishpat 283:1).

Ocker

"(Gud) har befallt oss att låna ut till icke-judar mot ränta. Vi får endast låna ut till dem på detta villkor (ränta), inte för att gynna eller hjälpa dem, utan för att skada dem genom att kräva ränta. skada dem genom att kräva ränta. Det är förbjudet att handla på detta sätt mot en jude" (Maimonides, Sef er Mitzvot, 198:e budet).

"Man får låna ut pengar till en icke-judinna till ockerränta (på halvhelgerna), eftersom affären annars skulle gå förlorad (halvhelgerna är en partiell vilodag för juden). (Shulchan Aruch, Orach Chaiyim 539:13).

"Det är tillåtet (under sorgedagarna) att låna ut till dem (icke-judarna) mot ocker genom främlingars förmedling, eftersom affären annars skulle gå förlorad" (Shulchan Aruch, Yore dea 380, 7).

"Med vad kan ocker jämföras? Med det som en orm biter, och han vet inte vem som har bitit honom, och han känner inte till det förrän det dyker upp (och smärtan börjar). Så är konsekvenserna av ocker tills han står på det" (Shemot rabba). (Shemot rabba, par. 31 till kap. 22:25).

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**

